

SERIE NOUĂ

ENIGMA

James Hadley Chase

MOARTE DE CALIBRUL 45

CAPITOLUL I

1

Cred că era aproape unsprezece. Era o dimineață însorită de martie și rulam spre reședința de la „Santa Rosa“, unde eram așteptat de proprietarul ei, Jay Franklin Cerf.

Când m-a sunat, nu mă aflam în birou, dar Paula Bensinger, care se ocupă de afacerile mele — și care s-ar fi ocupat la fel de bine și de mine. dacă n-aș fi deschis ochii la timp — l-a asigurat că voi fi la el peste o oră. Cerf nu dăduse nici cea mai mică explicație, în afară de faptul că era vorba de o chestiune urgentă și confidențială. dar *amănuntul* că era proprietarul de la „Santa Rosa“ îi fusese suficient Paulei. Îți trebuie bănet, nu glumă, pentru a-ți permite o proprietate ca aia, iar banii au avut întotdeauna darul de a o face pe Paula extrem de serviabilă.

Când am ajuns la birou, deja răscolise peste tot pentru a obține informații despre Cerf și, în timp ce-mi aranjam ținuta. îmi povesti tot ce aflase despre el din colecția noastră de tăieturi din ziare, referitoare la personalitățile din Ocean City. Cerf era președintele lui „Red Star“, o imensă societate de transporturi și navigație, care acoperă coasta Pacificului. Era văduv de doi ani (soția sa murise într-un accident de mașină) și viața sa particulară era aproape la fel de agitată ca și a mumiilor de la muzeul de etnografie. Se căsătorise recent cu un manechin și, după cum bănuia Paula, cam ăsta ar fi fost motivul pentru care voia să mă vadă. Când un bărbat ca el, în vârstă și bogat, se îndrăgostește de un manechin, îmi explică Paula cu cinismul ei obișnuit, și este și suficient de nătărău să o ia de nevastă, atunci cu siguranță că este încornorat.

Iar în cazul în care nu nevastă-sa i-ar provoca neplăceri — Paula are întotdeauna pregătită o teorie de rezervă

— atunci probabil că era vorba despre fiica sa, Nathalie, o puştoaică de douăzeci de ani, infirmă în urma accidentului în care îi murise mama, şi care îşi făcea duşmani cu uşurinţa cu care taică-său câştiga dolarii.

— Tipul ăsta e burduşit, nu alta ! concluzionă Paula. cu acel licăr de invidie care-i apare automat în ochi, imediat ce-i vorba despre bani. Şi nu cumva să-l laşi să-şi închipuie că serviciile noastre valorează o nimica toată. Şi acum, întinde-o. Nu care cumva să se răzgândească.

— Cine te-ar auzi, ar crede că tu eşti patronul ! Am ajuns la uşă ursuz de-a binelea şi am adăugat : tu mai bine schimbă banda la maşina de scris ; de rest, am eu grijă să mă ocup !

— Ţin să remarc că pe-aici doar eu dau în brânci, îmi răspunse Paula înţepată. Şi dacă n-ar fi...

Dar mă aflam pe la mijlocul scărilor.

Santa Rosa este un soi de paradis de vreo sută de hectare, cu teren de tenis, grădini şi fântâni arteziene. De fiecare dată când pun piciorul printr-unul din palatele astea placate cu aur, de-ale milionarilor, contul meu din bancă scoate capul şi mă ia peste picior.

Aleea care conduce spre casă este mărginită de arbori, lărgindu-se într-o răscruce vastă, unde se aflau aliniate cinci sau şase maşini. Cea mai mică era un Rolls Royce decapotabil, de culoare crem şi albastru-azuriu. Doi şoferi filipinezi tocmai o ştergeau de praf cu nişte pămătufuri, având un aer atât de dezgustat de ceea ce făceau, încât mi-am zis că religia lor probabil le interzicea acest gen de muncă.

La dreapta răscrucii se înălţa casa, o mică glumă nevinovată : pe puţin două duzini de camere, o uşă de intrare suficient de mare pentru a permite trecerea unui camion de cinş'pe tone, şi nişte glasvanduri care dădeau spre o terasă de unde-şi putea lua cu uşurinţă zborul orice tip de bombardier.

M-am îndreptat către uşă şi am dat cu ochii de o logie acoperită, în faţa căreia se întindeau două straturi de begonii roşii şi galbene. M-am oprit să admir florile, dar şi să-mi trag sufletul, şi m-am pomenit faţă-n faţă cu o

puștoaică. ce făcea plajă într-un scaun cu rotile, de invalid. Nu a părut surprinsă văzându-mă și mi-a aruncat o privire atât de pătrunzătoare din ochii-i adânc înfipți în orbite, încât am avut senzația dezagreabilă că-mi poate citi cele câteva scrisori din portvizit și că-mi poate număra măruntișul din buzunar.

- Cred că avea douăzeci și patru, douăzeci și cinci de ani ; era mică și avea aerul aspru al unui diamant neșlefuit. Privirea îi era ștearsă și neliniștită, ca a invalizilor, în timp ce gura mică și bine conturată avea colțurile ușor lăsate, ca pentru a exterioriza ironia ce sălășluia sau nu în interiorul ființei ei. Purta un pantalon de culoare roșiatică și o vestă din cașmir, prea largă pentru a-i putea observa rotunjimile corpului, dacă avusese vreodată așa ceva, ceea ce mă cam îndoiam.

Mi-am ridicat pălăria și i-am zâmbit, pentru a-i arăta că sunt un tip simpatic, dacă asta aștepta cumva de la mine ; dar nici pomeneală de așa ceva. Nici un zâmbet, nici o urmă de destindere pe chipul ei, ba mai mult chiar, duritatea cu care mă privea se accentuă.

— Ești de la „Universal Services“ ? mă întrebă cu o voce atât de tranșantă, încât s-ar fi putut tăia pâine cu ea.

Ținea o carte pe genunchi și unul din degetele-i subțiri îi rămăsese proptit undeva, pe un cuvânt, ca și cum ar fi vrut să-l împiedice să părăsească pagina.

— Doamnă, i-am răspuns, „Universal Services“ sunt chiar eu !

— Atunci nu intra pe ușa principală ! Pentru intrarea personalului, o iei la dreapta și apoi prin spate.

I-am mulțumit, și cum își reluase lectura, m-am îndreptat spre ușa principală.

— Unde te duci ? mă întrebă ridicând tonul și străfulgerându-mă cu privirea. Ți-am spus că pentru personal...

— E la dreapta și apoi prin spate, i-am retezat-o, știu. V-am auzit. Domnișoară Cerf, fie vorba între noi și begoniile astea, intrarea ar putea fi și la stânga și înainte, ar putea fi pe acoperiș sau chiar sub o fântână arteziană, că nu-mi pasă câtuși de puțin. Într-una din

zilele astea, dacă o să am timp, o să vin să vizitez locul. Poate că merită osteneala. Mi-am notat în agendă şi o să mă gândesc la asta într-o zi ploioasă. Oricum, mulţumesc că mi-aţi propus aşa ceva.

Dar deja îşi băgase nasul în carte şi nu avea aerul că mă ascultă. Părul lung şi negru îi cădea în faţă, ascunzându-i figura de ochii mei. Cu atât mai bine. Puteam paria că avea mutra cuiva care tocmai înghiţise o viespe.

M-am îndreptat spre uşa principală. Starea mea de spirit devenise un pic mai ucigătoare decât cea de dinainte de a o întâlni, şi aveam convingerea intimă că tipa nu era în nici un caz genul de fată pe care s-o duci la cinema şi să-i pipăi pulpele pe întuneric.

Valetul care mi-a deschis era un tip masiv, cu aer maiestuos, cap de fost politician şi maniere de episcop. I-am spus cum mă numesc şi mi-a răspuns că domnul Cerf mă aştepta. M-a condus printr-un hol un pic mai mic decât gara Pennsylvania, dar nu cu mult, şi de-a lungul unui culoar în care armuri, având spânzurate deasupra săbii în cruciş, erau înşirate ca şipcile unui gard. A trebuit să coborâm o grămadă de trepte şi să trecem prin sala de biliard, pentru a ajunge la un lift care ne-a dus până la etajul al doilea. Am ieşit din lift şi am ajuns până la urmă într-o încăpere situată deasupra grădinii şi sub care se vedea, în depărtare, oceanul. Părea a fi biroul ştabului.

— Îl voi anunţa pe domnul că îl aşteptaţi, spuse episcopul, înclinându-se discret ; cred că va veni imediat.

2

Jay Franklin Cerf avea exact aerul a ceea ce reprezenta de fapt, o societate de navigaţie de şase milioane de dolari. Avea un aer arogant şi autoritar, care nu îndemna câtuşi de puţin la glume, şi se vedea dintr-o privire că nu sărise peste nici o masă în viaţa lui. Era mare şi pu-

ternic Tenul său avea culoarea unui amestec nostim de mov şi brun, iar ochii îi erau ca ciuboţica-cucului. şi la fel de impersonali. La prima vedere, îi dădeai din plin cincizeci de ani, dar încă arăta zdravăn. Din creştetul capului, care începuse să cam chelească, şi până în vârful picioarelor, era imaginea ideală a tipului care reuşise în viaţă.

A intrat brusc în încăpere, a închis uşa şi m-a măsurat din ochi cu privirea aia pe care o au toţi bogătanii când se uită la ceva ce i-ar putea costa niscaiva parale.

— Tu eşti Malloy ? a lătrat scurt.

M-am gândit că indivizii care-şi câştigau existenţa depinzând de el trebuiau să aibă genunchii al naibii de flexibili, la auzul unei asemenea voci.

I-am răspuns că eu eram Malloy şi am aşteptat, întrucât, lucrând de destulă vreme cu bogătanii, ştiam că singurul lucru care îi sâcâie este să audă alte sunete decât ale propriei lor voci.

A mormăit ceva, s-a apropiat de fereastră şi a privit afară, fără nici un motiv aparent, decât doar dacă nu cumpărase cumva panorama şi voia să vadă dacă merită într-adevăr banii. Apoi dintr-o dată, fără să se întoarcă, îmi spuse :

— Aş vrea să aflu câteva detalii în legătură cu firma ta.

— Sigur că da (măcar să fi avut eu câte zece dolari de câte ori pusesem placa asta), poate v-ar interesa să aflaţi cum am început ? Într-o zi, cineva mi-a spus că bogaţii au nevoie de oameni care să le stea la dispoziţie. Cu cât eşti mai bogat, cu atât mai mult depinzi de alţii ; asta mi-a spus tipul ăla, şi avea al naibii de multă dreptate ! Când am terminat armata, n-aveam nici planuri de viitor, nici bani, dar mi-am amintit de vorbele alea. Aşa că am pus pe picioare o firmă care răspunde la toate nevoile celor bogaţi. Şi iată rezultatul : săptămâna viitoare, „Universal Services" îşi sărbătoreşte cea de-a treia aniversare. Nu spun că a fost o idee genială, nu, dar am câştigat ceva bani şi m-am distrat binişor.

Firma mea se ocupă de orice treabă, pentru orice client. Cu condiţia să nu depăşească prea mult limitele legalităţii. Putem să ne ocupăm la fel de bine de un divorţ,

cât și de procurarea unui elefant alb. De când am început, împreună cu asociații mei am închis pliscul la șantajiști, am supravegheat drogați, am însoțit un grup de tineri în jurul lumii, am făcut cercetări privind niște copii din flori, am prins un urs grizzly pentru un client care voia cu tot dinadinsul să împuște unul și am aranjat lucrurile pentru o tânără care avea prostul obicei să se plimbe noaptea pe acoperișuri, în timp ce dormea. Asta am făcut noi pentru clienții care voiau ceva, fără ca ei să fie amestecați. Din clipa în care sunt angajat de cineva, îl și protejez. Iar dacă mi se plătesc onorariile — și să știți că sunt consistente — nu mai există alte cheltuieli. Este o treabă bine făcută pentru cei cu mulți bani, la care garantăm discreție totală.

În timp ce-mi recăpătam răsuflarea, îmi spuse cu o ușoară agasare în glas :

— Da, cam asta mi s-a povestit. Se îndepărtă de fereastră, apoi continuă : ia loc : ce vrei să bei ?

M-am așezat și i-am răspuns că nu vreau să beau nimic, dar și-a închipuit că probabil glumeam, fiindcă s-a îndreptat spre un bar mobil, burdușit ochi, și a amestecat două cocteiluri cu o dexteritate care demonstra un antrenament îndelungat. Mi-a pus paharul la îndemână. Pe celălalt l-a ținut în mână și l-a examinat, ca și cum n-ar fi știut ce să facă cu el.

— Dacă există ceva ce pot face pentru dumneavoastră, indiferent ce, voi începe prin a vă câștiga încrederea, și apoi voi face treaba aceea cu tragere de inimă, și puteți fi sigur că va fi ceva discret și bine făcut.

Ridică rapid capul și-și încruntă sprâncenele :

— Nu te-aș fi chemat dacă n-aș fi fost convins de asta, îmi spuse scurt. Am o treabă pentru tine. Nimic nemaipomenit. Cel puțin, pentru tine... Pentru mine, da.

Am profitat de liniștea lungă, meditativă, care urmă, pentru a sorbi din cocteilul meu. Dați așa ceva unui cal, și o să-l vedeți cu copitele în aer.

A reluat brusc :

— Înainte de a intra în detalii, aș vrea să-ți cunosc părerea despre o descoperire ciudată pe care am făcut-o. Vino cu mine. Am să-ți arăt ceva.

M-a condus într-o cameră mare, luminoasă, în care se intra din mijlocul culoarului. Un dormitor tipic feminin, dacă era să te iei după expoziția de produse cosmetice și alte fleacuri de-astea muierești îngrămădite pe o toaletă.

Deschise ușa unui dulap din perete, din lemn de nuc și oglinzi, teribil de impresionant, și scoase o valiză din piele de porc. Mi-o puse la picioare și se dădu înapoi.

— Deschid-o, îmi spuse brusc, și uită-te ce-i înăuntru.

M-am aplecat, am tras cele două fermoare și am desfăcut minunea. Era burdușită de-o îngrămădeală ciudată din cele mai diverse chestii. Porttigarete, portvizite de piele, două inele cu diamante, trei pantofi desperecheați, o colecție de linguri provenind de la mai multe restaurante de lux, vreo șase brichete, dintre care câteva aveau inițiale, mai multe perechi de ciorapi de damă, cu eticheta încă agățată, un foarfece, două bricege, dintre care unul cu plăselele de aur, trei stilouri și o statuetă de jad reprezentând o femeie goală.

— Asta voiam să-ți arăt, îmi spuse cu o voce indiferentă. Acum să ne întoarcem în biroul meu.

O dată ajunși, se așeză și mă întrebă :

— Ei, ce părere ai ?

— Exceptând statueta și lingurile, restul nu-mi spun nimic. Dar totul pare a fi „recolta" unui cleptoman.

— Da, exact la asta mă gândeam și eu.

A respirat adânc. I-am sugerat :

— Dacă o fi vreo glumă ?

— Nu este nici o glumă ! Vocea îi devenise dură. De când m-am căsătorit, eu și cu soția mea am fost invitați într-o grămadă de locuri. Majoritatea acestor obiecte aparțin unor prieteni sau cunoștințe. Statueta din jad aparține doamnei Sydney Clegg. Îmi amintesc că am văzut-o la ea. Briceagul cu plăsele de aur este al lui Wilbur Rhyskind, scriitorul. Lingurile sunt de la restaurantele unde am fost. Nu, mi-e teamă că nu e vorba de o glumă.

— Deci, asta-i treaba de care vreți să mă ocup ?

Mai înainte de a-mi răspunde, își scoase un trabuc, îi tăie vârful și și-l aprinse, cu o mână nu tocmai sigură.

— Da. Asta-i, sfârși prin a-mi spune.

După care făcu o pauză lungă.

— Este o poveste foarte neplăcută şi pe deasupra dubioasă, zise examinându-şi trabucul. Trebuie să mărturisesc că nu ştiu prea mare lucru despre nevastă-mea. Vorbea încet, cu o voce dură, sigură, impersonală. A fost manechin la Casa de mode Simeon din San Francisco. Am întâlnit-o la o prezentare de modă.

S-a oprit să-şi treacă mâna prin păr, fără nici un motiv evident.

— Ne-am căsătorit la trei săptămâni după ce ne-am întâlnit, asta se întâmpla acum patru ani. Căsătoria noastră a fost dintre cele mai discrete, chiar secretă, pot spune. Lumea n-a fost la curent decât de foarte puţin timp.

— De ce v-aţi căsătorit în secret ?

S-a aplecat înainte şi şi-a strivit trabucul în scrumieră. Gestul spunea multe. Mi-am dat seama că era într-o asemenea dispoziţie, că şi-ar fi sfărâmat fotoliul fără să stea prea mult pe gânduri.

— Fiica mea este un copil din cale-afară de nervos. Mama ei o adora. Pentru Nathalie a fost un şoc groaznic când i-a murit mama. Anita — adică nevastă-mea — şi cu mine am hotărât s-o protejăm pe Nathalie şi să nu facem vâlvă cu nunta.

— Dacă pricep bine, fiica dumneavoastră şi doamna Cerf nu prea se înţeleg ?

— Nu. Nu se înţeleg. Colţurile gurii i se lăsară în jos. Dar asta n-are nimic de-a face cu treaba cealaltă. Ce vreau eu să ştiu este dacă soţia mea este cleptomană, da sau nu.

— Aţi întrebat-o ceva în legătură cu chestia asta pe doamna Cerf ?

Văzându-l aproape sufocat, mi-am dat seama că ideea asta nici măcar nu-i trecuse prin cap.

— În nici un caz ! Şi nici nu am de gând. Nu este femeia pe care s-o poţi descoase aşa de uşor.

— Cine ştie, poate că e vorba de o lucrătură menită s-o discrediteze pe doamna Cerf. Nu ştiu dacă v-aţi gândit la aşa ceva. Nimic mai simplu decât să pui valiza asta în dulap.

Rămase aşezat, imobil, cu ochii aţintiţi asupra mea.

— Şi cine să facă una ca asta ? mă întrebă cu o voce de gheaţă.

— Asta trebuie s-o ştiţi dumneavoastră mai bine ca mine. Munca mea îmi cere să analizez toate posibilităţile. Mi-aţi spus că doamna Cerf şi fiica dumneavoastră nu prea se înţeleg. Este un lucru care trebuie luat în considerare.

Figura i se crispă şi-mi aruncă o privire duşmănoasă.

— Am să te rog să n-o amesteci pe fiica mea în toată istoria asta !

L-am lăsat în pace să se calmeze şi apoi l-am întrebat :

— Mai întâi, ce v-a determinat să scotociţi prin dulapul doamnei Cerf ? V-aţi aşteptat să găsiţi ceva în valiza asta, sau aţi nimerit peste ea aşa, din întâmplare ?

— Am crezut că soţia mea este şantajată, îmi răspunse, coborând vocea. I-am cotrobăit printre lucruri pentru a încerca să descopăr dovada, şi am dat peste valiza aceasta.

— De ce aţi crezut că o şantajează cineva pe soţia dumneavoastră ?

— I-am dat în fiecare din lunile astea nişte bani, spuse ca şi cum fiecare cuvânt, i-ar fi râcâit gâtul. Mult mai mult decât i-ar fi trebuit. Întrucât nu prea era obişnuită să umble cu bani, am aranjat cu banca la care i-am deschis cont, să-i ştiu în permanenţă situaţia financiară. Mi-am spus că era bine să-i controlez cheltuielile, cel puţin în primul an al căsătoriei noastre. În ultima lună a scos de trei ori nişte sume foarte mari.

— Cât ? am întrebat, spunându-mi că totuşi trebuie să fie amuzant să fii căsătorită cu un asemenea bărbat.

— Cinci, zece şi cincisprezece mii de dolari.

— Pe ce nume ?

A clătinat din cap.

— La purtător.

— Şi dumneavoastră credeţi că a descoperit cineva că doamna Cerf a furat obiectele alea şi a şantajat-o ?

— Nu-i exclus. Aruncă o privire pe ferastră. Aş vrea s-o urmăreşti pe doamna Cerf când iese la cumpărături. Cât mai discret. Dacă se dovedeşte că are tendinţa să subtilizeze ceva, să ai grijă să nu fie arestată. Ţin neapărat să fie supravegheată zi şi noapte şi deplasările ei să-mi fie

raportate. Vreau să fiu la curent cu întâlnirile ei şi, în primul rând, vreau să știu cu cine se întâlneşte.

— Pot să fac asta. Am o asociată care este hârşită în genul ăsta de treburi. Se numeşte Dana Lewis. Poate să înceapă chiar din după-amiaza asta. Sunteţi de acord ?

A fost de acord.

— Am să vă trimit mâine dimineață un deviz de cheltuieli. Până una alta, am să-i spun d-rei Lewis să fie la dumneavoastră după-amiază la trei, dacă vă convine ora. Sau poate că-i mai bine să nu vină aici ? Unde ar putea să vă întâlnească ?

— La „Athletic Club". Spune-i că o să fiu în salonul pentru femei.

M-am ridicat.

— În regulă. Încă ceva, i-am spus, în timp ce apăsa pe butonul soneriei. Bănuiesc că nu doriţi în nici un caz ca, atât doamna Cerf cât și fiica dumneavoastră, să afle că m-aţi angajat pentru așa ceva ?

M-a privit uimit.

— Bineînțeles. De ce mă întrebai asta ?

— Când m-aţi sunat la birou, în dimineaţa asta, aţi folosit telefonul din camera asta ?

A dat afirmativ din cap.

— Mai sunt și alte derivaţii prin casă ?

— Da.

— Dacă aș fi în locul dumneavoastră, aș fi mai suspicios când vorbesc la telefon. Când am sosit, am întâlnit-o pe fiica dumneavoastră. Ştia că fac parte din „Universal Services".

Un licăr de agasare îi trecu prin ochi.

— În regulă, Malloy. Tu fă-ţi treaba ta. Eu o să mă ocup de ce se întâmplă pe-aici.

Am parcurs în tăcere tot traseul până la ieșire, iar când episcopul mi-a dat pălăria şi mi-a făcut reverenţa obişnuită, l-am întrebat :

— Doamna Cerf este pe-aici ?

Mi-a aruncat o privire îngheţată, inchizitorială.

— Cred că este la piscină, domnule.

Avea un aer foarte distant.

— Doriţi s-o vedeţi ?

— Nu. Pur şi simplu voiam să ştiu.

Şi am luat-o spre terasă, întrebându-mă dacă Nathalie Cerf se afla în continuare acolo, bronzându-se la soare. Nu era acolo.

Când coboram scara monumentală care ducea spre locul de parcare al maşinilor, apăru o femeie îmbrăcată într-un halat de baie. Înainta rapid de-a lungul aleii care ducea în spatele casei. Era înaltă, cu părul de un blond fumuriu, iar faţa avea o expresie despre care în nici un caz nu puteai spune că este accesibilă. La prima vedere, îi dădeai între douăzeci şi şapte şi treizeci de ani, nu mai mult. Nişte ochi mari, cenuşii, foarte frumoşi.

Am privit-o, m-a privit. Buzele ei pline, sângerii, schiţară un surâs, dar n-aş fi putut băga mâna în foc că surâsul mi-era adresat mie sau că se gândea la ceva ce-o amuza ; greu de spus.

A urcat scările alergând uşor, cea ce făcu ca halatul să i se desfacă. De unde eram, de sus, am întrezărit ceea ce ar fi putut băga în balamuc pe cel mai blajin tată de familie. Două batiste de culoarea smaraldelor puteau fi considerate o comparaţie destul de firavă pentru costumul ei de baie.

Ne-am încrucişat, iar eu mi-am văzut de drum. După ce a parcurs jumătate din trepte, a privit pe deasupra umărului : sprâncenele bine conturate i se ridicară şi zâmbi. De data asta nu mai încăpea îndoială, eu eram destinatarul. După ce a dat colţul terasei, am rămas în continuare pe loc, nemişcat, ca un câine de pază.

3

„Universal Services“ îşi are birourile în două camere situate la al doilea etaj din „Ocean-Buildings“, cele mai mari clădiri din cartierul comercial. În spatele imobilului se găseşte o străduţă strâmtă, care foloseşte drept loc de

parcare pentru maşini, dar care, în primul rând, duce la barul lui Finnegan, drept în capătul ei.

După ce i-am spus Paulei de întâlnirea ce trebuia s-o aibă cu Cerf, am întins-o la bar şi, după cum mă aşteptam, am dat acolo de Dana Lewis, Ed Benny şi Jack Kerman, strânşi în jurul unei mese aşezate într-un colţ.

Dana, Benny, Kerman şi cu mine făceam o adevărată echipă. Eu mă ocupam de treburile administrative, în timp ce ceilalţi îşi puneau coada pe spinare.

— Salut, Vic, îmi spuse Dana, bătând cu mâna în speteaza scaunului de lângă ea. Stai jos. Ce-ai făcut toată dimineaţa ?

Era o fată a-ntâia, frumuşică şi cu capul pe umeri.

— Am o treabă pentru tine, i-am răspuns, aşezându-mă. Salut, băieţi ! Asta e valabil şi pentru voi, şi dacă totul o să meargă cum sper eu, o să cam trebuiască să vă puneţi creierii pe moaţe.

— Ascultă, măi drăgălaşule, ripostă Benny, turnându-şi două degete de whisky irlandez, am dat în brânci aseară, destul, aşa că mai lasă-ne în pace, vrei să fii aşa de amabil ?

— O treabă din alea, din care numita Paula Bensinger ni le rezervă nouă în exclusivitate, adăugă Kerman strâmbându-se. A trebuit să escortăm două mumii la cazinou. Şi când spun mumii, păi mumii erau !

Kerman era mătăhălos şi în acelaşi timp agil ; avea un aer leneş, şi asta îi conferea o distincţie deosebită. O meşă albă îi tăia părul negru în două, iar mustăcioara lui era aidoma cu a lui Clark Gable. Benny era exact pe dos : mic de statură, dar lat în umeri şi cu o căpăţână mare, acoperită cu o claie de păr roşcat, care părea confecţionată din cauciuc. Se putea spune despre el că-şi făcea o virtute în a se îmbrăca cât mai de-a valma cu putinţă. Era individul cel mai dezordonat pe care-l văzusem în viaţa mea.

Împreună formam un excelent cuplu de agenţi şi întotdeauna ne-am înţeles bine, deşi ne făceam toate şicanele posibile.

— Nu-i băga în seamă pe cretinii ăştia doi, le-o reteză Dana, agasată ; sunt nişte derbedei. Aveau de gând să-mi joace-chiloţii la zaruri, şi culmea, cu zaruri măsluite. Ce părere ai de asta ?

— Ah, mai termină ! făcu Benny, dându-i o palmă pe spate, care era cât pe ce s-o facă să cadă jos de pe scaun. De altfel, sunt convins că nici nu porţi chiloţi.

— Nu trebuie să te porţi aşa cu o femeie, am intervenit cu cu severitate.

— Eh, mă port cu ea ca şi cu soră-mea, făcu Benny, punând mâna pe pălăria Danei şi înfundându-i-o până la nas. Ce zici, mititico ?

Dana îi trânti una în falcă şi, în momentul în care Benny se ridică, furios, Kerman îl apucă de mijloc şi îl trânti la pământ, unde începu o luptă zdavănă, în urma căreia se răsturnă masa şi se vărsară paharele. Abia am avut timpul să-mi salvez băutura şi să mă pun la adăpost, mai înainte ca Dana să-şi lanseze strigătul de luptă, să se repeadă în spatele lui Kerman şi să-l apuce de păr.

Nimeni din bar nu le dădea atenţie. Cei trei erau obişnuiţii localului în materie de tărăboi. După câtva timp, după ce obosiră să se tot rostogolească pe podea şi să răsufle ca nişte foci, revenira la locurile lor.

— Mi s-a rupt o jartieră, gemu Dana, examinând pagubele produse. Când naiba o să învăţaţi să vă purtaţi ca nişte oameni de lume, ce Dumnezeu ! De fiecare dată când pun piciorul în barul ăsta, nu se poate să nu se termine cu o şedinţă la sol.

Kerman îşi aranja părul, în timp ce Benny aruncă o privire pe sub masă.

— Chiar poartă jartiere ! strigă, în culmea entuziasmului. Şi eu care credeam că-şi ţine ciorapii legaţi cu elastice.

— Aveţi de gând să terminaţi o dată ? am intervenit eu, avem ceva serios de discutat.

Dana făcu sul un ziar şi-l pocni pe Benny peste cap.

— Vezi-ţi de treaba ta, sau ai belit-o, îi spuse, foarte sigură pe ea.

— „Domnişoară“ Lewis ! exclamă Benny, şocat d cele auzite, trebuie să vi se refacă educaţia.

Am izbit cu pumnul în masă.

— Dacă nu mă ascultaţi... am început, pe un to: ameninţător.

— Dă-i drumul, puişor, spuse Dana. Te ascultăm. Ia zi care-i mişcarea ?

I-am anunţat :

— După-amiază, la trei, te prezinţi la „Athletic Club să-l întâlneşti pe Cerf. Caseă bine ochii. E foarte posibi ca fii-sa să-şi bage nasul în treaba asta. Tot ce trebuie s faci tu e să te ţii scai de doamna Cerf. Dacă şuteşte ceva fă în aşa fel ca afacerea să fie muşamalizată. Vreau ur lucru curat şi discret.

— Cum arată puicuţa asta de care vorbeşti ? întreb Benny, împingând spre mine sticla de whisky.

— La fix, am răspuns, desenând în aer nişte curb apetisante. O geografie impecabilă. Pe bune, e clasa-ntâi

— Suntem băgaţi în chestia asta ? întrebă Kerman interesat subit. Nu crezi c-ar trebui s-o ajutăm pe Dana ? Ştii, e atât de prostovană, sărăcuţa...

Dana îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică.

— Da' nu chiar aşa de prostovană, să nu vă curgă balele după mine, le răspunse prompt. Bine, eu o întind. Vic împiedică-i pe degeneraţii ăştia doi să mai bea.

Şi îşi mişcă fundul în afara razei de acţiune a mâinii lui Benny, care rată intercepţia.

— Degeneraţi ! Kerman o privi indignat cum ieşi din bar. Şi asta după toate ce-am făcut pentru ea ! Ei, ai de gând să-mi laşi şi mie un strop de whisky, javră nenorocită ce eşti ! îi strigă lui Benny, care se servise cu două degete din sticlă. Vreau să-ţi amintesc că am dreptul la jumătate din sticla asta.

— Voi, amândoi, o să vă ocupaţi de ipoteza şantajului din afacerea asta, le-am spus luând sticla şi punându-i dopul. Staţi prin preajmă până ce Dana miroase ceva.

4

În seara celei de-a doua zile ce a urmat convorbirii mele cu Jay Franklin Cerf, mă găseam pe veranda cabanei mele de la malul mării. în compania unui cocteil. şi citeam raportul Danei. pe care-l luasem de la birou mai înainte de a sosi acasă.

Era un rezumat concis şi era interesant din mai multe puncte de vedere : până acum, după cum spunea Dana, Anita Cerf nu demonstrase nici cea mai mică înclinaţie pentru cleptomanie. Dimineaţă fusese pe la cumpărături şi se comportase foarte normal. Tot ce achiziţionase fusese plătit sau trecut în contul ei. Dar asta nu însemna nimic, pentru că de multe ori cleptomanii au perioade în care nu se manifestă, şi probabil că trebuia aşteptat ceva timp pentru a o prinde cu mâţa-n sac.

Dar lucrul cel mai interesant era descoperirea că Anita se întâlnea pe ascuns cu un oarecare George Barclay. Anita îl văzuse de două ori în două zile. Dădeau impresia că erau foarte intimi, în ciuda precauţiilor pe care şi le luaseră de a nu fi văzuţi împreună.

Se întâlniseră într-un local specializat în produse marine, la doi kilometri în afara oraşului. şi a doua zi dejunaseră într-un restaurant grecesc. departe de cartierul select, un loc în care prietenii lui Cerf cât şi ai Anitei nu aveau nici cea mai mică şansă să-i întâlnească.

Dana descoperise numele şi adresa lui Barclay după numărul de înmatriculare al maşinii lui. Locuia în Wilshire Avenue. într-o vilă construită pe un teren ce-i aparţinea. Era genul de gigolo. ducea o viaţă mondenă. avea un Chrysler decapotabil şi se părea că are şi ceva parale.

Numărul doi era Ralph Bannister. patronul unui local de noapte ultraşic. Étoile. situat pe partea lui Fairview. Anita se dusese acolo seara trecută pe la şase. iar Dana o auzise când îi spusese portarului că ar vrea să-l vadă urgent pe Bannister. I s-a permis să intre. a rămas o oră. după care s-a întors la Santa Rosa. unde a ajuns la vremea cinei.

Nu-l văzusem până acum pe Bannister, dar îi știan reputația. Era o canalie fără pereche : localul său era ‹ mină de aur. Atrăgea milionarii și-i jecmănea la ruletă probabil că plătise din gros pentru a obține autorizați poliției.

Tocmai mă hotărâsem să-i trimit pe Benny și p Kerman pe cele două piste când pe drumul dinspre plaj apărură farurile unei mașini. Era zece și un sfert, era cal și totul părea calm. Întrucât nu așteptam nici o vizită, an presupus că mașina își va continua drumul. Dar nu. S opri în fața barierei de lemn iar farurile se stinseră.

Era o noapte de-ți băgai degetele-n ochi și nu vedean nimic. Probabil cineva greșise drumul.

Zăvorul ușii clincăni și începu să se profileze o siluet feminină.

Abia când s-a oprit în fața mea am putut recunoaște vizitatoarea : era Anita Cerf. Urcă fără să se grăbească cele trei trepte de lemn ale scării, iar buzele ei roșii ș pline mă blagosloviră cu un zâmbet care deja mă dăduse peste cap. Era îmbrăcată într-o rochie de mătase roșcată suficient de decoltată pentru a fi interesantă, iar gâtul î era înlănțuit de un colier impresionant de diamante, care arunca flăcări. Cât despre privirea ei, putea fi folosită cu succes în locul barei fixe din sala de gimnastică.

— Bună seara, îmi spuse cu o voce gravă, aspră. Ești singur sau cu cineva ?

M-am ridicat și mi-am pierdut nițel cumpătul, întrucât era într-adevăr ultima persoană pe care mă așteptam s-o văd.

Am privit în spatele ei să văd dacă nu cumva Dana Lewis se ținea prin preajmă, dar s-a prins repede.

— Nu te mai obosi, făcu ea, i-am scăpat printre degete domnișoarei Sherlock Holmes.

Și mai înainte de a apuca să spun ceva, intră în salon și se așeză într-un fotoliu. Am urmat-o, și ca să mă pun la adăpost de orice eventualitate, am tras perdelele.

Până acum n-apucasem să deschid gura. Eram teribil de ocupat să mă gândesc cum o să ies din tărășenia asta

şi să găsesc o formulă de politeţe. Dacă Cerf ar fi aflat, ar fi explodat. O ştia şi ea ; de-aia venise singură, într-un moment în care mă ştia singur.

— Ce doriţi, doamnă ? am întrebat-o trecând prin spatele fotoliului ei şi plantându-mă în faţa ei.

Ne-am privit. Ochii ei mari şi cenuşii aveau o expresie de agresivitate.

— Nu-mi place să fiu spionată. Aş vrea să ştiu de ce sunt urmărită.

Am rămas surprins că o reperase pe Dana, care, la nevoie, ştia să se deghizeze şi într-un curent de aer. Dar întotdeauna există un risc când este doar un agent la filaj, aşa că regretam că nu-l trimisesem şi pe Benny împreună cu Dana.

— Ar trebui să-l întrebaţi pe domnul Cerf, i-am răspuns. De altfel, dacă tot vorbim de soţul dumneavoastră, nu cred că ar fi de acord cu vizita asta.

Începu să râdă. Avea dinţi albi şi frumoşi, pe care nu se sfia să-i arate.

— Oh ! Sunt atâtea lucruri cu care soţul meu nu este de acord ! Unul în plus sau în minus, ştii... Ai cumva vreo ţigară ?

I-am întins pachetul meu şi bricheta. În timp ce-şi bătea capătul ţigării de unghia de un roşu aprins, i-am spus :

— Nu aşteptam nici o vizită. Sunt ocupat.

— Atunci să terminăm repede. Îşi aprinse ţigarea. De ce mă spionează femeia asta ?

— V-am mai spus deja să-i puneţi întrebarea asta domnului Cerf.

— Nu prea eşti amabil : credeam că o să-ţi facă plăcere să mă vezi. Cea mai mare parte a bărbaţilor aşa simt pentru mine. Ai ceva de băut ?

Sticlele cu băuturi erau aliniate pe o măsuţă, lângă perete. M-am dus şi am preparat două cocteiluri ; operaţiunea s-a desfăşurat într-o linişte s-o tai cu cuţitul.

I-am întins paharul şi am primit în schimb un zâmbet. Dacă erai destinatarul unui astfel de zâmbet, aveai impresia că atingeai un cablu de înaltă tensiune.

— Mulţumesc, îmi spuse, iar genele lungi îi vibrar Eşti singur, nu-i aşa ?

— Da. Cum aţi reuşit să-mi descoperiţi vizuina ?

— N-a fost mare scofală. Ţi-am văzut maşina şi ai constatat că aparţine firmei „Universal Services". Ai sunat acolo şi am aflat numele tău. Am răsfoit cartea d telefon şi iată-mă.

— Nu-i de mirare că detectivii particulari se plâng c n-au de lucru.

— În fond, ce reprezintă „Universal Services" ?

— O firmă care poate să facă orice treabă imaginabil sau de neimaginat, cu singura condiţie să fie cât de cá corectă şi legală.

— Şi soţul meu v-a însărcinat să mă spionaţi, nu-aşa ?

— Zău ? Nu-mi amintesc să fi spus ceva asemănătoı

Bău o înghiţitură din cocteil, puse paharul la loc şi m privi.

— De ce mă urmăreşte femeia asta ?

Întrucât mi-am dat seama că ajunsesem din nou l punctul de plecare, i-am dat acelaşi răspuns.

— O să vă explice soţul dumneavoastră, dacă o să con sidere asta necesar.

A ridicat din umeri, cu un aer uşor agasat. şi a privi prin jur. Interiorul casei mele n-avea nimic deosebit car să excite pe soţia unui milionar. Tony. filipinezul meı care avea grijă de casă, îşi dădea toată silinţa să fie puţiı mai curat decât într-o cocină, dar nimic altceva. Mobil: valora cam tot atât cât tablourile şi covorul, adică nu pre: mare lucru. În lipsa unor tablouri de valoare, pe pereţ spânzurasem doar nudurile lui Varga, pe care le decu pasem din revista „Esquire". În fond şi la urma urmelo mă aflam la mine acasă şi mă simţeam bine.

— Nu prea câştigi cine ştie ce, aşa-i ? mă întrebă.

— Cu munca mea ?

— Da. Nu te-ai pricopsit din asta, dacă e să mă iaı după interior.

Am făcut o figură de parcă subiectul ăsta merită atenţie.

— Să fiu sincer, nu prea știu, am spus în cele din urmă. Totul depinde de ce înțelegeți prin a te pricopsi. Evident, nu pot să-mi permit luxul de a cumpăra coliere de diamante, dar în orice caz, câștig mai bine ca un manechin și mă amuz teribil.

Aici o atinsesem. Își mușcă buzele și roși ușor.

— Vrei să spui că n-ai avea nevoie de un cont în bancă să te descurci mai bine, nu ?

— Cam așa ceva.

— Dar un cec de vreo mie de dolari nu ți-ar pica rău, ce zici ?

Era al naibii de atrăgătoare și era teribil de periculos să stai singur cu ea. Și în afară de asta, familia Cerf începuse să devină foarte incomodă. M-am ridicat :

— Îmi pare rău, doamnă, dar nu sunt de vânzare. Țin să-mi păstrez afacerea asta. Poate că n-are nimic extraordinar în ea, dar oricât de ciudat vi s-ar părea, țin la ea. Nu-mi înșel clienții. Asta n-ar folosi la nimic. Poate veți avea nevoie de mine într-o zi. Și atunci nu v-ar conveni să plec și să mă vând altcuiva.

A inspirat adânc, dar după o secundă de nehotărâre mi-a adresat un nou zâmbet :

— Ai dreptate. Din moment ce vezi lucrurile în felul ăsta, vizita mea nu-și are rost dar oricum, nimănui nu i-ar plăcea să fie urmărit ca un criminal. Mai înainte de a-i găsi eu un răspuns, continuă vioi : cocteilul a fost minunat. Îmi mai dai unul ?

În timp ce amestecam băuturile, se ridică și se îndreptă spre ceea ce eu numeam culcușul meu de lux. Adică un divan mare și foarte confortabil, pe care-l cumpărasem de ocazie, gândindu-mă că s-ar putea să-mi fie util, și trebuie să mărturisesc că așa a și fost. Se așeză și își încrucișă neglijent picioarele. Din locul în care mă aflam, aveam la ce să mă zgâiesc.

I-am dus paharul.

— V-a ajuns rochia până la gât, i-am spus, arătându-i cu degetul o porțiune foarte apetisantă a pulpei. Asta vă privește direct și personal, dar s-ar putea să răciți.

Şi-a tras rochia. Dacă ochii ei ar fi avut dinţi, atunc m-ar fi sfâşiat din priviri.

— N-aş vrea să vă zoresc, scumpă doamnă, am con tinuat eu, ţinând mai departe paharul în mână, dar într adevăr, am multă treabă înainte de a mă culca.

— Există timp şi pentru muncă, dar şi pentru dis tracţii. Tu nu te distrezi niciodată ?

— Ba da, dar nu cu soţiile clienţilor mei.

— Puţin îi pasă de mine, îmi spuse, sondând cu pri virea fundul paharului iar mie puţin îmi pasă de el.

Brusc ridică privirea şi mi-o trânti :

— Ce mai tura-vura, îmi placi. Vino şi stai lângă mine

Şi bătu cu palma în divan, alături de ea.

Cât pe ce să ascult.

— Nu în seara asta, am de lucru. Ar fi mai bine să vă întoarceţi acasă.

Trebuie să recunosc că era consecventă. Zâmbetul î era la fel de seducător şi când îşi lăsă paharul şi se ridică se apropie de mine iar parfumul ei mă învălui...

— Nu sunt grăbită, gânguri, şi-şi lăsă mâna pe braţu meu. Aş mai putea rămâne, dacă ai chef.

Am bătut-o amical peste mână. Eram la fel de dezola ca şi ea, dar i-am spus :

— Chiar dacă o să rămâneţi, tot n-o să vă spun ce doriţi să aflaţi. Întrebaţi-l pe domnul Cerf. S-ar putea să vă spună personal. Ziua mea de lucru s-a terminat şi nu prea obişnuiesc să mai stau de vorbă cu clienţii. Aşa că vă rog să fiţi amabilă să plecaţi.

Continuă să surâdă, dar privirea i se înăspri :

— S-ar putea ca asta să te facă să te răzgândeşti, îmi răspunse, şi în acelaşi timp îşi strecură braţul pe după gâtul meu.

Mai înainte de a o putea împiedica, şi trebuie să recunosc că nu prea am făcut eforturi în privinţa asta, m-a şi sărutat. Buzele ei îşi ştiau meseria şi am rămas aşa câteva secunde, într-un soi de altă lume.

Dar mi-am revenit şi în ultima clipă m-am hotărât s-o trimit la plimbare, nu de alta, dar să-i arăt că are de-a face cu un tip stăpân pe sine şi bine echilibrat, numai că

mi-a scăpat ceva : am omis s-o resping. Așa că m-am pomenit îmbrățișând-o zdravăn, aplecând-o spre spate și ținând-o cu o mână de mijloc mai abitir ca-n filme.

Știa al naibi de bine să sărute, iar brațele ei fragede îmi înlănțuiau gâtul ; scoase un fel de geamăt de plăcere, care avu darul de a mă încuraja mai mult decât orice pe lume.

... Stăteam lungiți pe divan și din când în când îi simțeam pe gât răsuflarea caldă ; își vârâse mâna pe sub cămașa mea și mă mângâia pe piept. Era să cadă în păcat pentru a treia oară, dar s-a întâmplat s-o privesc tocmai când nu se aștepta ; am avut impresia că am primit o lovitură în plină figură. În ochii ei mari și cenușii se citeau numai răceală și calcul. M-am eliberat dintr-o smucitură, m-am ridicat și am încercat să-mi recapăt ritmul respirației.

Ne-am studiat din priviri un minut întreg.

— Ar trebui să reluăm chestia asta după ce soțul tău o să termine afacerea cu mine, am reușit să îngăim, ca și cum tocmai alergasem o cursă de patru sute metri garduri. Mă înnebunesc după așa ceva, dar atunci când nu sunt cu nimic obligat partenerei mele. Am să te conduc până la mașină.

Privirea ei își schimbă ținta și fixă covorul. Surâsul îi dispăru. Își înhăță poșeta cu o asemenea violență, că falangele degetelor i se albiră. Mai rămase așezată încă vreo zece secunde, după care se ridică în picioare.

— Bine, spuse brusc. Dacă vrea divorț, o să-l aibă, dar o să joace cum o să-i cânt eu, iar asta o să-l coste scump. Poți să-i spui că n-are rost să mă supravegheze. O să mă prindă când și-o vedea ceafa. Poți să-i spui și că m-am căsătorit cu el numai pentru paralele lui, dar dacă aș fi știut ce ticălos și meschin este, tot nu m-ar fi cumpărat, chiar cu tot bănetul lui. Vorbea fără să fi ridicat vocea. Își stăpânea perfect furia și disprețul ce o cuprinseseră. Spune-i că dacă tot vrea să supravegheze pe cineva, atunci să se ocupe de scârba aia de curviștină de fii-sa, cu mutra ei împuțită cu tot. O să aibă surprize.

Începu să rânjească.

— Acum tu, micuţule... ar trebui să cam iei fortifiante. Nici nu-ţi închipui ce-ai ratat !

Şi râzând în continuare, traversă camera, dădu la o parte perdelele cu un gest brusc, coborî scările şi dispăru în noapte, cu diamantele ei cu tot.

5

Telefonul începu să zbârnâie ca scos din minţi şi m-am trezit cu un asemenea salt, că era cât pe ce să cad din pat.

Bâjbâind, am găsit comutatorul, am aprins lumina şi în timp ce apucam receptorul, mi-am aruncat ochii pe pendulă. Era patru fără un sfert.

— Tu eşti, Malloy ? îmi lătra o voce în urechi. Sunt Mifflin, de la cartierul general. Îmi pare rău că te-am trezit, dar cineva ne-a adus o poşetă care aparţine Danei Lewis. Lucrează pentru tine, nu ?

— Doar nu m-ai trezit ca să mă întrebi asta, nu ?

— Stai blând ! Am telefonat acasă la d-ra Lewis, dar n-a răspuns nimeni. Şi mai e şi altă chestie neplăcută. Sunt urme de sânge prin apropierea locului unde a fost găsită poşeta... Cel puţin aşa susţine individul care ne-a adus-o. Mă duc acolo chiar acum. Mă gândeam că poate vrei să vii cu noi.

M-am trezit de-a binelea.

— Unde a găsit-o ?

— Printre dune, la vreun kilometru de cocioaba ta. Trec să te iau în zece minute.

— Bine.

Am trântit receptorul la loc şi am sărit din pat.

Abia am terminat să mă îmbrac, că am şi auzit o maşină frânând în faţa casei. Am stins luminile şi am alergat spre barieră. Mifflin şi doi poliţai mă aşteptau într-o maşină a poliţiei.

Mifflin era un omuleţ bondoc, cu o faţă turtită, plină cu vinişoare de sânge şi cu un nas care semăna cu un cocoloş de plastilină. Era un poliţai dur şi destoinic, iar cândva, lucrasem împreună. Tipul îmi plăcea iar cum nici eu nu-i eram din cale-afară de antipatic, când se putea, ne dădeam câte-o mână de ajutor.

Deschise portiera maşinii şi, cum am intrat, şoferul o porni ca din puşcă pe drumul hurducănos ce ducea în lungul plajei.

— S-ar putea să fie o alarmă falsă, îmi spuse Mifflin imediat ce m-am aşezat, dar m-am gândit că ai prefera să fii şi tu acolo. Poate că individul ăla a văzut aiurea, şi că nu există nici o pată de sânge, numai că părea sigur de tot.

— Ce făcea acolo la ora asta ?

— Trăgea cu ochiul. E cunoscut prin împrejurimi. Se numeşte Owen Leadbetter. E cam sărăcuţ cu duhul. E unul dintre smintiţii ăia care spionează perechile ce-şi caută câte-un colţişor mai liniştit, şi-şi clăteşte ochii. Nu-i periculos. Îl cunosc, n-ar face rău nici unei muşte.

Am mormăit ceva. Nu-mi plac muştele.

— D-ra Lewis era pe vreo pistă ?

— Din câte ştiu eu, nu, am răspuns. fără să tresar.

Când îi spusesem lui Cerf că-i garantam discreţie, nu vorbeam în vânt. Pentru mine era o regulă de aur : indiferent ce s-ar fi întâmplat, numele clientului nu trebuia menţionat fără permisiunea sa.

— Cam pe-aici trebuie să fie, făcu dintr-o dată şoferul, parcă a zis că la prima dună, nu ?

— Aşa-i. Aprinde proiectorul, Jack, să vedem pe unde mergem.

Proiectorul puternic se aprinse şi lumină dunele din faţa noastră. Era o zonă sinistră. Tufe pipernicite de iarbă răsăreau ici şi colo. În depărtare, din dreapta, se auzea marea izbind stâncile şi, din când în când, un vânticel rece ridica vârtejuri mici de nisip.

Am coborât din maşină.

— Nu te mişca de-aici, Jack, spuse Mifflin, adresându-se şoferului. Dacă strig, îndreaptă lumina spre mine.

Îmi întinse o lanternă. Rămânem împreună. Tu, Harry, cauţi spre dreapta. Noi, spre stânga.

— De ce nu l-ai adus pe Leadbetter cu tine, am întrebat, în timp ce mă înfundam în nisipul fin. N-am mai fi pierdut vremea.

— N-am chef să mă sâcâie individul. Nici nu-ţi poţi da seama ce poate să trăncănească ăsta când îşi dă drumul. A spus că a marcat locul cu o grămăjoară de pietre. O să-l găsim uşor.

Aşa a şi fost. Am nimerit grămada de pietre, cam la vreo două sute de metri de maşină. Mifflin scoase un strigăt, iar şoferul îndreptă spre noi proiectorul.

Am rămas pe loc pentru a examina solul. Nisipul fusese răscolit în câteva locuri. dar era prea fin pentru a putea păstra nişte amprente. Lângă grămada de pietre, se zărea o pată mare roşie. Părea a fi sânge închegat, iar muştele deja bâzâiau pe ea. Mi-am simţit inima tresărind. Dana era o fată a-ntâia. Eram prieteni de o bună bucată de vreme.

— Cineva a trecut pe-aici, spuse Mifflin, dându-şi pălăria pe ceafă. Nicio şansă cu amprentele. Şi ăsta chiar că-i sânge, Vic.

— Da, i-am răspuns.

Harry, celălalt poliţiai se apropie de noi.

— Dacă e să fie pe undeva, pe-aici, atunci numai acolo s-ar putea afla. Îndreptă fasciculul lanternei spre un pâlc de arbuşti. Sunt urme într-acolo, dar au fost şterse.

— Hai să mergem, spuse Mifflin.

Am rămas nemişcat, în timp ce ceilalaţi doi traversară întinderea de nisip şi începură să caute printre arbuşti. Eram ca năucit ; priveam strălucirea fasciculelor lanternelor, care scormoneau prin hăţişul mărăcinilor.

Brusc, amândoi se opriră şi se aplecară. Mi-am scos o ţigară, mi-am vârât-o printre buzele uscate şi am uitat să mi-o aprind. Rămăseseră acolo, îndoiţi, timp de un minut, care mi s-a părut un secol.

— Hei, Vic ! Vocea îi era şovăitoare. Am găsit-o!

Am aruncat ţigara neaprinsă şi am înaintat prin nisip, cu picioarele ţepene. Am ajuns lângă ei.

Sub lumina crudă a lanternelor, avea aerul unui manechin. Era culcată pe spate și avea nisip în păr, în ochi și în gură. Era goală ca dosul palmei mele, iar fruntea îi era despicată. Mâinile, înțepenite de moarte, îi erau crispate în fața figurii, ca niște gheare. După urmele zgârieturilor care acopereau corpul, fusese precis târâtă de picioare și aruncată ca un sac de gunoi și cu tot atâta considerație.

Expresia de groază ce rămăsese întipărită pe figura ei m-a înfiorat.

CAPITOLUL II

I

Când am ieșit de la comisariatul central, paloarea zorilor se revărsa deja deasupra zgârie-norilor. Era șase fără cinci și mă simțeam așa de dărâmat, că aș fi putut trece pe sub coada unei rațe, fără să mă aplec.

În timp ce echipa de serviciu o transporta pe Dana, am sunat-o pe Paula. Mi-a spus să trec pe la ea imediat ce terminam cu poliția.

Mifflin m-a descusut de-a fir a păr, dar atât timp cât nu pomeneam numele de Cerf, n-aveam cum să-l ajut și nu eram eu omul care să-l aducă pe pista cea bună I-am spus că nici prin cap nu-mi trecea de ce fusese Dana asasinată și că ea nu lucra pentru mine. A insistat de mai multe ori, dar fără succes. În cele din urmă mi-a spus că o să vorbească cu Brandon, superiorul său, când ăsta o să vină, și o să mă cheme ei în cursul dimineții. I-am răspuns că le stăteam la dispoziție și am închis ușa după mine. Părea cam necăjit că mă lasă să plec, dar nu putea face altminteri.

Polițaiul de pază de la intrare îmi aruncă o privire chiorâșă când am coborât scările. L-am privit și eu la fel și m-am îndreptat spre capătul străzii, de unde am luat un taxi care m-a dus acasă la Paula, în Park Boulevard.

Am fost foarte surprins când, deschizând ușa, am găsit-o îmbrăcată și fardată.

— Intră, mi-a spus, ți-am făcut cafeaua. Precis ai nevoie de așa ceva.

Paula era o brunetă înaltă și frumoasă, cu ochii căprui și privirea sigură. Avea o gură impecabilă și dură ca o cursă de șoareci. Era isteață și era plăcut să lucrezi cu ea, iar pentru a vă da o idee a tăriei ei de caracter, vreau să

vă spun că de când lucram împreună, n-am fost niciodată tentat s-o cobzăresc, deşi mi s-a întâmplat să am chef. Poate pentru că am lucrat împreună în timpul războiului. Ea era detaşată la O.S.S., în timp ce eu mă ocupam de trupele de comando.

Ea m-a încurajat să pun pe picioare „Universal Services" şi tot ea mi-a avansat banii din care am trăit în primele şase luni. N-avem secrete unul faţă de celălalt. M-am obişnuit să n-o mai consider femeie, nu că n-ar fi atrăgătoare (este cu vârf şi îndesat), dar ne cunoaştem atât de bine unul pe altul, că asta opreşte din start orice tentativă sentimentală. Şi, în plus, are o tehnică de a te pune la locul tău, cu câteva cuvinţele alese la fix, că îţi piere tot cheful. Pe scurt, pentru toate motivele astea, noi doi ne înţelegem perfect.

— Lasă naibii cafeaua, i-am spus. Încă am nervii în pioneze de când am găsit-o pe Dana. Să te duci în apartamentul ei. Să nu fi lăsat cumva acolo copiile rapoartelor ei. Eu mă duc să-l văd pe Cerf.

— Nu te agita, Vic, îmi răspunse calmă. Toate astea s-au şi făcut. Eu l-am vizitat pe Cerf, iar în momentul ăsta, Benny este în apartamentul Danei.

— Puteam să jur că o să treci la acţiune, am zis, aşezându-mă. Aşadar, l-ai văzut pe Cerf. Se trezise ?

— Nu, dar nu i-a luat prea mult timp s-o facă.

Mi-a turnat o ceaşcă mare de cafea. Apoi s-a dus la bufet, a scos o sticlă de coniac şi mi-a turnat în cafea o linguriţă. Asta-i una din ţicnelile ei. E ferm convinsă că whisky-ul este un stimulator mai slab decât cafeaua.

— E groaznic, Vic. Biata de ea...

— Da. Şi Cerf, ce ţi-a spus ?

— Parcă l-a lovit damblaua. N-ai spus la poliţie că lucrai pentru el, nu ?

— Nu. L-am fentat pe Mifflin, dar nu ştiu cât timp o să treacă până să descopere. Nu-i născut de ieri, de azi. Sper că o să ne dezlege Cerf de promisiunea noastră de a păstra secretul.

— Ce tot spui ! Dacă declarăm la poliţie că Cerf ne-a angajat s-o urmărim pe nevastă-sa, o să lase totul baltă imediat. O să nege tot ce-o să spunem. Iar dacă avem de

gând să vorbim, o să ne amenințe că ne dă în judecată pentru calomnie.

— Îmi închipui că puțin îi pasă că suntem acuzați de complicitate ?

— Absolut.

— Asta-i bună ! I-am garantat discreție, așa că nu ne putem călca promisiunea. Nu-mi place chestia asta, Paula. Numai că atunci când i-am dat cuvântul că vom păstra secretul, nu era vorba de crimă.

— Ai vreo idee de ce a fost omorâtă ?

— Nimic precis. Poate că a dat de tipul care o șantaja pe Anita, și ăla a lichidat-o.

— Cum a fost omorâtă ?

— Cu un glonț de 45 * în cap, tras de la vreo cinș'pe metri de cineva care știe să ochească. Ce mă intrigă pe mine este de ce a fost dezbrăcată. Mi-am terminat cafeaua, m-am ridicat și am început să cutreier camera. Trebuie să găsim asasinul, Paula, începând de azi, până când o să-l găsim, n-o să mai luăm nici un caz. Dar când o să-l găsim, nu prea știu cum o s-o scoatem la cap, fără să-l amestecăm pe Cerf.

— N-ai prea vrea să-l tragi pe sfoară pe Mifflin așa-i ? Te înțelegi bine cu el, știu asta. Ar accepta oare să-l acopere pe Cerf ?

— Nici pomeneală. Ar trebui să vorbească cu Brandon, și doar știi cât ne iubește Brandon. Nu. Nu putem spune nimic la poliție. Or să înceapă s-o descoasă pe Anita Cerf. Iar Cerf n-ar suporta tevatura asta. Dacă spune că o să nege că ne-a contactat, păi așa o să și facă. N-avem nici cea mai mică dovadă că ne-a angajat. Încă nu am ajuns la nici o înțelegere fermă, și după cum decurg lucrurile, sunt puține șanse să se întâmple așa ceva. Primul contact cu noi a fost telefonic. Ne-am putea alege doar cu un proces care ne-ar aduce numai binele.

— Nu-mi place tărășenia asta deloc. Vic. Dacă poliția o să-l prindă pe asasin și o să-l facă să ciripească, vreau să-ți spun că o să dăm de bucluc.

* Calibrul 45, adică 0,45 în (inch, țol). deci 11,43 mm. (n.r.)

— Da, numai că nu văd cum o să-l prindă. *Noi* ţinem hăţurile în mâini şi de-aia *noi* trebuie să clarificăm situaţia. Şi mai mult, suntem direct interesaţi în afacerea asta. Doar nu crezi că poate cineva să elimine pe unul dintr-ai noştri şi să scape cu faţa curată ?

— Atunci, ce-i de făcut ?

— O să-i fac o vizită doamnei Cerf.

Paula clătină din cap.

— N-o să fie uşor. A spălat putina.

Am privit-o uimit. Flacăra brichetei mele rămase în faţa ţigării, fără s-o atingă.

— Pe bune ?

— Am vrut şi eu s-o văd, dar Cerf a refuzat. Mi-a spus că-şi făcea bagajele şi că pleacă imediat din oraş. Şi asta s-a şi întâmplat.

— Trebuie s-o găsim. Ea ştie cine-i asasinul.

— Asta i-am spus şi eu lui Cerf. Mi-a răspuns că ea este în afara problemei, şi dacă încercăm să luăm legătura cu ea, o să avem de-a face cu el.

— O s-o găsim noi, nu-ţi face griji !

Eram cât se poate de sigur de mine.

— Vic, să nu fii aşa de convins că şantajistul este şi ucigaşul. Nu uita că Cerf e cel ce-a pomenit de şantaj. S-ar putea ca ea să-şi întreţină cu bani vreun amant, ce zici ?

— Am să mă duc să vorbesc cu d-ra Cerf. Cum nu prea o înghite pe Anita, s-ar putea să fie încântată să-şi deşerte sacul.

— O idee bună. Cu cine mai trebuie luat legătura ?

— Mai există tipul ăla care a găsit poşeta, Owen Leadbetter. Nu ştiu dacă-i bine să las poliţia să-l ia la întrebări şi să scoată de la el tot ce s-o putea, sau să mă duc chiar eu să discut cu el. Dacă Mifflin află că ne băgăm nasul, o să-i dea de bănuit. S-ar putea ca Leadbetter să ne toarne.

— Oricum, i-ai putea închide pliscul mânjindu-l cu nişte parale.

După Paula, banii aranjau orice.

— Tot ce se poate. O să încerc. Şi apoi, mai e şi individul ăla, Barclay. A luat masa împreună cu Anita, şi după cum spunea Dana în raportul ei, amândoi se com-

portau ca nişte amanţi. O să văd eu ce-i cu tipul ăsta. S-ar putea să fie tocmai omul nostru.

— Ascultă, dacă într-adevăr există un şantaj în toată istoria asta, ar trebui să te ocupi de Bannister. Este mai mult sau mai puţin băgat în toate rahaturile care se întâmplă în oraşul ăsta, de când a apărut aici. De ce Anita Cerf s-a dus să-l vadă alaltăieri seară şi ce era cu cheştia aia aşa de urgentă ? Dacă am putea afla, poate că ne-am mai lumina niţel.

— O să-l pun pe Benny pe urmele lui Bannister şi pe Kerman pe ale Anitei. Mi-am aprins o altă ţigară. Să-i scotocească puţin trecutul. Cred că merită efortul. Eu o să mă duc să stau un pic la taclale cu Nathalie Cerf.

Paula era calmă şi destinsă. M-am întrebat ce-ar fi putut-o face să-şi iasă din pepeni. Mi-a spus :

— Vic, ar trebui să te grăbeşti. Dacă poliţaii îl găsesc pe asasin înaintea noastră...

Şi încheie cu o grimasă.

Soneria de la intrare răsună şi ne făcu pe amândoi să tresărim.

— Poliţia, probabil, am spus, ridicându-mă.

— Mai curând Benny, făcu Paula ; i-am spus să vină aici imediat ce termină de scotocit prin apartamentul Danei.

Se duse să deschidă şi se întoarse cu Benny. Nu mai avea mutra lui obişnuită, de pişicher. Avea un aer dur, sumbru.

— Poţi crede aşa ceva, Vic ? Trebuie musai să-l găsim pe nemernicul ăla care a omorât-o. Nu pot să-mi revin. Una din cele mai de gaşcă tipe cu care am lucrat vreodată.

L-am întrerupt cu brutalitate :

— Ai găsit dovada că Cerf este asasinul ?

Dar Benny nu era genul de om care să se lase uşor intimidat :

— Ce-am găsit, îmi răspunse, este caietul ei de însemnări şi copia ultimului raport. Şi încă ceva. Nu ştiu ce să zic de asta. Cu siguranţă că nu-i aparţine. L-am găsit sub saltea.

Şi scoase din buzunar colierul de diamante al Anitei Cerf şi ni-l bâţâi prin faţa ochilor.

Am ajuns cu Benny la Finnegan pentru a lua micul dejun. Deşi nu era decât şapte şi jumătate, Kerman era deja acolo şi ne aştepta cu nerăbdare.

Ne-am aşezat, iar Finnegan ieşi din spatele tejghelei şi ni se alătură. Era un tip enorm, cu o faţă plină de cicatrici şi brăzdată de nenumărate riduri.

— O chestie nasoală, dom'le Malloy, spuse, în timp ce se apleca pentru a şterge masa. Tocmai am citit ziarele. O să ne lipsească. N-aveţi idee cine ar fi putut fi ?

— Nu, Pat, dar o să-l găsim noi, i-am răspuns. Adu-ne ouă cu şuncă şi o tonă de cafea, avem de lucru.

— Imediat. Îşi încordă muşchii umerilor de era cât pe ce să-i plesnească tricoul. Dacă pot să vă fiu de vreun folos...

— Mulţumesc. O să-ţi spunem noi.

Imediat cum a dispărut în bucătărie, Kerman întrebă nerăbdător :

— Şi acum ce facem ?

— Ne punem pe treabă toţi trei, Jack. Trebuie să acţionăm rapid şi cu folos, iar pe Cerf să nu-l amestecăm deloc.

— Dacă Brandon ar auzi asta, o să iasă un tămbălău de pomină, făcu Kerman, clătinând din cap. Ştiam eu că promisiunea asta de a ţine secretul o să sfârşească într-o zi sau alta prin a ne aduce nişte belele cât roata carului. Ce avem de făcut ?

— Avem cu ce să ne umplem toată ziua. Sunt convins că Mifflin nu are nici cel mai mic indiciu, dar e un poliţai cu fler şi ar putea mirosi ceva. Trebuie să acţionăm rapid. În toată chestia asta, sunt o grămadă de lucruri suspecte. Cel mai bizar este colierul Anitei de sub salteaua Danei.

— Sub salteaua ei ? repetă Kerman, privindu-l pe Benny.

— Mda, răspunse Benny. Am răscolit peste tot. Patul mi s-a părut cam deranjat, am ridicat salteaua şi am dat peste colier. Vic spune că ar aparţine tipei ăleia, Cerf.

— Anita mi-a făcut o vizită aseară şi-l avea la gât. Le-am povestit despre vizita Anitei. Sunt sigur că acest colier face vreo douăzeci de mii de dolari, pe puţin. Ed o să se ocupe de chestia asta. Trebuie să aflăm cum de-a aterizat sub salteaua Danei.

M-am întrerupt, văzându-l pe Finnegan intrând cu un platou doldora cu ouă ochiuri cu şuncă.

— Aş vrea să trimit şi eu nişte flori, dom'le Malloy, spuse, aranjându-ne farfuriile în faţa noastră. O să-mi daţi de ştire când este înmormântarea, nu ?

Să aud vorbindu-se despre înmormântarea Danei m-a şocat, nu alta, dar săracu' era bine intenţionat. I-am răspuns că o să-i dau de ştire şi că era frumos din partea lui să trimită nişte flori.

— O să verifici tot ce-a făcut Dana, i-am spus lui Benny, întorcându-mă cu spatele la Finnegen. Până în clipa în care a fost ucisă. Aruncă-i o vorbă portarului de la „Etoile". Poate că a văzut-o, dar nu sufla un cuvânt despre Anita Cerf. Ai cumva vreo idee de cum era îmbrăcată ?

— M-am uitat prin şifonier, răspunse Benny, cu gura plină. Fusta şi bluza aia bleu, pe care le purta mereu, nu erau acolo. Înseamnă că pe-astea le purta.

Kerman îşi turnă o ceaşcă de cafea şi împinse cafetiera spre mine.

— Ce-am de făcut, Vic ?

— Ocupă-te de Leadbetter. Mifflin zicea că-i cam ţicnit : genul care trage cu ochiul. S-ar putea să nu fi văzut mai mult decât a spus la poliţie. Verifică. Dacă crezi că niscaiva biştari i-ar împrospăta memoria, nu te zgârci. Cheltuielile o să fie decontate. Îmi trebuie neapărat rezultate.

— În regulă, spuse Kerman. O să mă duc să-l văd pe tipul ăsta, dar convingerea mea este că ceva pute. Împinse deoparte farfuria goală şi-şi aprinse o ţigară. Până acum, tipa asta, Cerf, a fost şantajată pentru treizeci de mii de dolari. E cam mult... şi asta numai pentru că avea lipici la degete ? Haida de ! În fine, să admitem că aşa este. Dar dacă o gagică nu e stăpână pe degetele ei şi ac-

ceptă să cotizeze, ca nu cumva să se afle asta, atunci de ce şantajistul a ucis-o pe Dana ?

— Poate că tocmai se aştepta să pună laba pe o grămadă de lovele. A început cu cinci mii, apoi cu zece, şi în cele din urmă cu cinş'pe miare. Poate că ceruse coşcogea bănetul în momentul în care Dana a apărut la orizont.

— Dar de ce s-o omoare ? repetă Kerman, cu sprâncenele încruntate. Dana nu putea lua legătura cu el decât pomenindu-i de Anita. N-ar fi avut nici un motiv s-o omoare. Aici nu se prea brodeşte.

— Mda, am făcut, pradă unei inspiraţii subite. Ai dreptate. Ai pus degetul pe rană, Jack. Mi-am dat scaunul înapoi, am luat o ţigară de la Kerman şi am aprins-o. Mai există o posibilitate. Ia fiţi atenţi ! Să presupunem că Barclay este amantul Anitei şi că Dana i-a mirosit, ocupându-se de povestea cu şantajul... S-ar putea ca Barclay s-o fi omorât ca s-o împiedice să vorbească. Deşi nu cred să fi fost atât de tâmpit s-o facă.

— Păi sigur că da, răspunse Kerman. De ce s-o omoare ? Barclay ăsta are lovele, nu ? Dacă era o chestie serioasă, Anita n-avea decât să divorţeze de Cerf şi să se mărite cu Barclay. Iar el n-avea de ce s-o omoare pe Dana.

— Cam aşa ceva.

L-am privit pe Kerman cu interes.

— Nu trebuie să ne grăbim cu concluziile, continuă el. Fiindcă Dana o urmărea pe Anita, suntem obsedaţi de ideea că a fost asasinată pentru ceva ce descoperise în legătură cu Anita. Dar poate crima asta n-are nimic de-a face cu familia Cerf.

— Dar, pentru Dumnezeu, nu-i posibil ! am exclamat. Pentru ce alt motiv să fi fost omorâtă ? N-avea nici măcar un singur duşman. De ce era pe la dune, dacă nu s-o urmărească pe Anita ?

— Ţi-a spus cineva că Anita era prin zona aia ! întrebă Benny.

— V-o mai repet : a venit să mă vadă pe la zece jumate. Dana a fost găsită cam la un kilometru de mine. După mine, cred că Anita s-a dus acolo să-l întâlnească pe tipul care o şantaja, după ce a plecat de la mine. Precis că Dana o urmărea, deşi Anita era convinsă că scăpase

de ea. Doar ştiţi cum lucra Dana. Nu scăpai de ea cu una, cu două. A urmărit-o pe Anita până la locul întâlnirii şi a dat de şantajist, care, pierzându-şi capul, a omorât-o.

— Te gândeai că s-ar fi putut ca Anita s-o fi omorât, nu ? întrebă Kerman.

Am dat din cap afirmativ :

— Da, numai că e o idee la care nu ţin grozav. O femeie nu foloseşte o pocnitoare de calibrul ăsta, de 45. Anita n-ar fi putut s-o manevreze ; şi în afară de asta. nici n-are aerul unei ucigaşe.

Kerman îşi umflă obrajii, scutură din cap şi mormăi :

— Încă n-am văzut-o. Bine. Altceva ? Ce făcea Dana cu colierul ăla ? Încă n-am discutat de asta. Ai vreo idee ?

— Da, numai că nu e decât o idee. Să presupunem că a pus cineva înadins colierul ăsta. Să presupunem că cineva este interesat ca poliţia să creadă că Anita este amestecată într-un fel în uciderea Danei. Nu ar fi asta cea mai bună metodă ? Se putea afla uşor cui aparţinea colierul. Dacă Ed nu l-ar fi găsit, poliţia ar fi făcut-o în doi timpi şi trei mişcări şi cum ar fi aflat că diamantele îi aparţin Anitei, ar fi început imediat s-o ia la întrebări.

— Posibil. Nathalie Cerf, nu-i aşa ?

— S-ar putea. Nu-i decât o idee, dar din clipa în care Benny mi-a spus că a găsit colierul, nu m-am gândit decât la ea. Toată chestia asta îmi miroase a o lucrătură, vouă nu ? Nathalie o urăşte pe Anita, şi sunt sigur că ar fi încântată să-i pună-n cârcă o crimă.

— Dar e infirmă, protestă Benny. Cum să urce până la Dana ? Până la etajul patru, şi fără lift ?

— N-am spus c-ar fi făcut-o singură. Putea să fi trimis pe cineva. E pur şi simplu o idee, dar merită s-o luăm în seamă. Ed, încearcă să afli dacă a fost cineva văzut intrând în apartamentul Danei, noaptea trecută, între unş'pe şi trei. Nu putea fi mai înainte, fiindcă Anita avea colierul când a venit să mă vadă.

— Dacă am putea pune mâna pe pupăza asta şi s-o facem să vorbească, jumate din treabă ar fi rezolvată, spuse Kerman.

M-am ridicat :

— Mă duc să fac puțin scandal la Cerf ăștia. Între timp, tu du-te să-l vezi pe Leadbetter. S-ar putea s-o fi reperat pe Anita prin împrejurimi. Tu, Ed, știi ce-ai de făcut. Mergi la Dana acasă, dar dacă poliția e prin zonă, nu-ți băga nasu'. Ne întâlnim aici pe la prânz ; o să vedem atunci ce brânză am făcut.

Ne-am luat rămas bun de la Finnegan și fiecare s-a îndreptat spre rabla lui de mașină.

3

In fața proprietății de la Santa Rosa se afla un paznic. Cele două uși ale porții mari, metalice erau închise și se părea că astăzi vizitatorii nu prea erau bineveniți.

Paznicul era un tip tinerel, de statură mijlocie, teribil de elegant în uniforma lui verde, de culoarea prazului. Își tot ronțăia bareta chipului, cu un aer meditativ și morocănos. Părea o vacă ce rumega. Era foarte blond, cu ochii aproape incolori, albaștri sau cenușii, cum vreți. Pe mutra sa de copil frumușel se etala un aer de obrăznicie studiată și de înfumurare ; nu pot să sufăr așa ceva. Trebuia să aibă vreo douăzeci și doi de ani, dar părea de două ori mai bătrân. Era genul de individ care se cam trambalase prin tinerețile lui și care avusese de-a face și cu chestii necurate, ceea ce îi rămăsese întipărit pe mutră. Nu-l prea vedeam eu să fi cântat în corul bisericii sau să fi jucat ping-pong la Tineretul Creștin, iar dacă într-o zi l-aș prezenta prietenei mele, m-aș aranja să am și o armă la îndemână.

Am oprit mașina la doi metri de el și l-am lăsat să se benoclezе la mine. Privirea lui ștearsă mă scruta de-a fir a păr. Dar dacă era să mă iau după expresia lui de dispreț, care îi dezvelise caninii, nu cred că avea o părere prea bună despre ceea ce examina.

Am oprit motorul, am ieşit şi mi-am luat aerul de „hai-să-ne-împrietenim".

— Pot să intru cu maşinuţa, sau îmi continui drumul pe jos ? l-am întrebat.

Soarele strălucea în nasturii lui cromaţi, aranjaţi pe două rânduri. Nouraşi albi se reflectau pe capsele lustruite ale mănuşilor, iar silueta mea se oglindea, în vârfurile lucitoare ale pantofilor săi. Era un individ strălucitor, din cap până-n picioare. Lucea ca un bănuţ nou-nouţ şi valora cam tot atât.

— Şi ce spuneai tu, tipule ? mă întrebă cu un aer amorf.

Sunetul vocii sale dădea impresia unei pile care muşca din oţel.

— Am întrebat dacă intru cu maşina sau îmi continuu drumul pe jos, i-am repetat.

— Nici una, nici alta, îmi răspunse, sprijinindu-se de zid, cu aerul obosit al cuiva care cărase saci toată noaptea. Urcă-te în rabla ta, tipule, şi întinde-o.

— Dar nu în dimineaţa asta, i-am spus, clătinând din cap ; am să-i spun o vorbuliţă stăpânului tău... Mă numesc Malloy. Du-te, puişor, căzneşte-te şi du-te spune-i că sunt aici. O să mă primească.

Îşi scoase o mănuşă, îşi desfăcu nasturele de la buzunarul de la piept din dreapta uniformei şi scoase o tabacheră din aur masiv. Îşi alese cu grijă o ţigară, o aprinse, băgă tabachera la loc şi trase în piept ; apoi lăsă fumul să iasă uşurel prin nările subţiri. Privirea îi era departe şi un surâs visător îi plutea pe buze.

— Nu-i nimeni pe-acasă, grăi, fixând oceanul cu un aer uimit, de parcă nu-i venea să creadă că apa încă mai era acolo. Porneşte maşina şi ia-ţi tălpăşiţa.

— E o chestie serioasă, i-am spus, ca şi cum nu l-aş fi auzit. Spune-i stăpânului tău să aleagă, ori eu, ori poliţia.

Medită o clipă asupra problemei ăsteia. Aruncă ţigara cu un bobârnac, din vârful unghiei care cunoscuse manichiura. Numai că gestul ăsta se părea că nu-l satisfăcuse aşa cum şi-ar fi dorit. Încât se porni să hârşâie pământul cu vârful strălucitor al pantofului său elegant. Dar nici asta se părea că nu-l mulţumea defel.

— Bătrânul s-a cărat acum o oră, spuse în cele din urmă. Să nu mă întrebi unde s-a dus. Habar n-am. Poate c-a plecat într-o călătorie. Şi acum fii aşa de drăguţ şi ia-ţi valea. Nu-mi place să fiu sâcâit dimineaţa.

La urma urmelor, nu ţineam cu tot dinadinsul să-l contrazic pe flăcăiaşul ăsta. Ar fi trebuit pe puţin un regiment de blindate ca să-l determine să deschidă porţile. Iar dacă mă ţineam la poveşti cu el, ar fi fost curată pierdere de vreme.

Am intrat în maşină şi am pornit motorul. M-a privit cum am întors, apoi, după ce m-am îndepărtat, a deschis una din porţi, a închis-o în urma sa şi a intrat în ghereta de pază.

Am luat-o de-a lungul zidului ce împrejmuia proprietatea, până am ajuns la o cotitură ; aici am virat şi am luat-o, pe aleea care era paralelă cu zidul, în aşa fel încât să nu fiu văzut dinspre intrarea principală. Am oprit motorul şi am ieşit.

Zidul avea vreun metru înălţime. Nu trebuia să fii cine ştie ce acrobat pentru a-l sări. Mi-am sprijinit mâinile pe creastă, m-am înălţat pe vârful picioarelor, am zvâcnit şi am aterizat pe un pământ moale, plin cu flori.

Era în jur de ora nouă şi nu prea aveam mari speranţe de a o întâlni pe Nathalie Cerf. Ţin să remarcaţi că sunt aproape convins că nu reprezint genul pentru care ea ar face o pasiune, dar asta nu însemna să nu fi încercat s-o văd. Poate că Anita nici nu plecase : casa asta era, la urma urmelor, o ascunzătoare la fel de bună ca oricare alta.

A durat ceva până am ajuns. Înaintam fără să mă grăbesc, şi, din când în când îmi mai aruncam ochii peste umăr.

Nu ţineam morţiş să nimeresc peste individul ăla înzorzonat de la poartă. Îmi spunea mie ceva că dacă tipul se punea în mişcare, apăi numai mieluşel n-ai fi zis că este.

Am trecut prin faţa unei piscine destul de mari pentru a se organiza în ea un concurs de iahting. Am urcat câteva trepte şi m-am trezit pe terasa din faţa casei.

M-am ascuns în spatele unui grup mativ de rododendroni și am început să supraveghez casa, pândind un semn oarecare de viață.

În fața mea se afla șirul de geamuri strălucitoare. Nici țipenie de om. Casa avea aerul somnoros și mahmur al cuiva care se trezește după o noapte de beție.

Am ieșit din spatele rododendronilor și am înaintat pe terasă. Nici o mașină în parcaj, nici un șofer filipinez care să mă distreze, nici un valet stilat care să-mi ia pălăria. Mi-am luat inima-n dinți, am traversat terasa, am ajuns în dreptul logiei și am aruncat o privire.

Era acolo în fotoliul ei cu rotile, îmbrăcată într-un kimono bleu și încălțată cu niște papuci împodobiți cu pene de struț. Pe genunchi avea o tavă. Mânca un sandvici, privind drept în fața ei, cu privirea posomorâtă și dezolată a celor abandonați, care cred că nimeni nu-i observă.

Umbra mea îi atinse picioarele. Nu-și ridică ochii imediat. Întreaga neurastenie care-i sălășluia în priviri dispăru, făcând loc furiei. Își mușcă buza fină și puse sandviciul pe tavă. Capul îi rămase nemișcat. Doar pleoapele i se ridicară și ochii i se opriră asupra mea.

— Bună dimineața, i-am spus, și mi-am scos pălăria. Mă numesc Malloy. Vă mai amintiți de mine ?

— Ce cauți pe-aici ? mă întrebă, îndreptându-se de spate, tensionată și cu privirea dușmănoasă.

— Aveam de gând să-l văd pe tatăl dumneavoastră, i-am răspuns, sprijinindu-mă de ușă, în așa fel încât să pot supraveghea terasa, în cazul în care ar fi sosit întărituri. Este aici ?

— Mills ți-a dat drumul înăuntru ?

Pentru o fată de vârsta ei, ochii îi erau din cale-afară de duri.

— Mills este băiețelul lustruit care blochează ușa de la intrare ? Cel care are niște nasturi minunați ?

Două pete mici și roșii îi apărură pe obrajii slabi și palizi. Gura i se crispă.

— Cum ai intrat ? repetă întrebarea, furioasă.

— Pe şest, i-am spus. Bun, şi acum, hai să nu stricăm o dimineaţă aşa de frumoasă de primăvară ciondănindu-ne. Vreau să-l văd pe tatăl dumneavoastră.

— Nu e aici. Te rog, vrei să pleci ?

— Aş putea s-o văd pe doamna Cerf ?

— Nici ea nu este aici.

— Păcat. Am colierul ei de diamante.

Lingura cu care îşi tot făcea de lucru îi căzu în farfurie. Îşi strânse pumnii.

— Pleacă ! se răsti la mine, împingându-şi bustul în faţă.

— Intenţionam doar să-i înapoiez colierul. Face cam multe parale. Nu vreţi să-mi spuneţi unde aş putea-o găsi ?

— Nu ştiu nimic şi nici nu mă interesează... Începu să ţipe, arătându-mi uşa cu un deget tremurând :

— Ieşi, sau o să pun să fii azvârlit afară !

— Nu aveam de gând să vă plictisesc, dar chestia asta este mult mai importantă decât vă puteţi imagina. Tatăl dumneavoastră folosea o agentă de-a mea pentru a o supraveghea pe doamna Cerf. În timp ce agenta mea îşi făcea meseria, a fost ucisă. Colierul doamnei Cerf a fost găsit în camera acestei tinere.

Se întoarse brusc şi înhăţă o geantă de plajă, de unde scoase un pachet de ţigări şi o brichetă. Îşi aprinse o ţigară cu o mână mai mult sau mai puţin sigură, aranjându-se în aşa fel încât să nu-i văd figura.

— Nu mă interesează problemele doamnei Cerf, sfârşi prin a-mi spune cu o voce mai calmă. Te rugasem să pleci.

— Credeam că v-ar fi interesat poate să ştiţi că nu poliţia a găsit colierul. Dacă puteţi să-mi spuneţi unde este doamna Cerf, aş linişti-o eu însumi.

Îmi aruncă o privire ascuţită ; faţa îi era lipsită de orice expresie şi la fel de albă ca un cearşaf proaspăt spălat. Se pregăti să-mi spună ceva, dar se răzgândi. Închise ochii pe jumătate ; avea aerul unei pisici care aude un zgomot şi vede şoarecele.

M-am întors brusc. Mills, flăcăul frumuşel, se afla în spatele meu, cu pumnii strânşi, înmănuşaţi în negru şi aşezaţi pe pulpe. Avea un aer amuzant, aşa cum poate că

ar avea Cassius Clay dacă un pitic ar veni să-i tragă un pumn. Părea foarte încrezător în el, chiar prea încrezător. Genul ăla de încredere care te face să te întrebi ce o să se întâmple și să-ți dorești să ai un pistol în mână, sau ceva, acolo, chiar și-un băț, dar în nici un caz să nu fii cu mâinile goale.

— Aha, ia uită-te, ai apărut din nou, tipule, îmi zise ; parcă ți-am spus să te cari.

— Dă-l afară ! strigă Nathalie, pe tonul imperios al unei eroine jignite a lui Alexandre Dumas, și să ai grijă să nu mai calce niciodată pe-aici !

Mills mă privi cu coada ochiului, iar gura i se plisă într-un ușor rânjet.

— Fiți fără grijă, n-o să se mai întoarcă, răspunse nonșalant. Hai tipule, mișcă-ți fundul ! O să facem o plimbărică până la poartă.

Am privit-o pe Nathalie, dar dezinteresată de problema în curs, începuse să-și ungă cu unt o felie de pâine, iar fizionomia îi redevenise posomorâtă și tristă. Dacă într-o zi s-ar hotărî să se decerneze un „Oscar" pentru cea mai bună scenă în care cineva a fost dat pe ușă afară, atunci i-aș da lui Nathalie votul meu cu amândouă mâinile.

— Ascultați-mă, n-aș vrea să mă considerați necivilizat, i-am spus, dar dacă mi-ați spune unde se află doamna Cerf, s-ar evita o pierdere de timp și o grămadă de neplăceri.

La naiba, puteam la fel de bine să mă adresez și Marelui Zid Chinezesc.

Frumușelul se apropie de mine.

— Pedalează, îmi zise pe șleau, te urmez.

— Ascultă... am început eu, dar n-am ajuns prea departe, fiindcă pumnul său mi se lipi de gingii.

Tipul n-avea forță în pumn, dar de rapid, era rapid. Nu i-am văzut lovitura plecând, iar asta trebuia să mă pună în gardă. M-a durut, intenția fusese de a face rău, dar nu m-am mișcat nici un centimetru.

— În regulă, i-am spus, ștergându-mi buzele. Hai până la poartă. Dacă o iei așa, atunci am să te învăț eu minte.

Mă călcase pe bătături într-un asemenea hal, că nici măcar nu m-am mai uitat la Nathalie Cerf când am ple-

cat. Am coborât scările în viteză. Mă urmă. Eram sigur că puteam să-l bat de să-i sune apa în cap. Am un metru optzeci şi vreo douăzeci de kile în plus faţă de el, aşa că ţineam cu tot dinadinsul să-i plătesc cu aceeaşi monedă.

Când am ajuns la poartă, era tot în spatele meu, la vreo doi sau trei metri. M-am oprit şi l-am aşteptat. Avea în continuare aerul ăla nonşalant, iar chestia asta m-a scos complet din sărite, fiindcă nu pot să sufăr să aibă cineva un aer nonşalant, când eu vreau să-i ard una.

A avansat încet, iar eu am fentat în dreapta, ca să-i cobor garda, şi apoi i-am expediat spre falcă o directă să dărâme şi-un bivol. Mă mândresc cu directa mea de zile mari, care n-a ratat niciodată ţinta. A eschivat la timp şi nici măcar nu s-a deplasat cu un pas. Nu-i telefonasem să-l înştiinţez de asta, şi totuşi era niţel mai rapid decât un fulger... Nu contează că ratasem ţinta cu vreo juma' de metru şi că, dus de elan, am căzut peste el ; esenţialul e că tot ce i-a rămas de făcut n-a fost decât să mă pocnească. Mi-a tras în stomac vreo cinci ghioage, cu forţa şi viteza unui ciocan, pneumatic, că aproape mi l-au găurit.

Deşi eram în picioare, eram knock-out. De la nivelul gâtului nu mai puteam respira, genunchii mă lăsau, aşa că am aşteptat să-mi revin. Dreapta lui sosi domol. Am avut timpul s-o admir în trecere, fără să pot face ceea ce ar fi trebuit. Îmi explodă în falcă, cu efectul unei prese. Când mi-am venit în fire, m-am pomenit culcat pe spate, privind cruciş la nouraşii de vată ce alunecau liniştit pe cerul matinal.

— Te-ai prins, tipule ? mi se adresă o voce îndepărtată. Nu ne plac indivizii de teapa ta prin împrejurimi. Aşa că scoate-ţi din minte ideea să ne mai faci vreo vizită.

Am desluşit vag silueta strălucitoare aplecată deasupra mea, apoi ceva ce putea fi foarte bine pantoful său îmi strivi gâtul, după care am părăsit scena, ca un chibrit stins de vânt.

Sosind în fața cabanei mele, am zărit un polițai așezat pe o motocicletă. L-am citit dintr-o privire : era genul de individ care putea să aștepte mult și bine, și care ar fi așteptat, chiar dacă ar fi nins sau ar fi bătut vântul.

Văzându-mă, îmi rânji pe jumătate, se dădu jos și își așeză mașinăria pe proptea.

Tot drumul de la „Santa Rosa" încoace am hârâit într-una, și deși trecuse ceva timp, încă mă mai simțeam năucit. Aveam impresia că cineva îmi trăsese una cu toporul peste gât, iar o zonă dureroasă în dreptul stomacului nu făcea altceva decât să-mi sporească turbarea.

Eram furios mai mult pe mine, decât pe Mills ăla. Să mă las demolat în halul ăsta de un așa fătălău. Orgoliul meu era rănit, iar când orgoliul lui Malloy este rănit, chestia asta ia niște proporții de nu vă închipuiți.

— Ce vrei ? l-am întrebat cu un ton arțăgos.

Văzându-mi cercurile concentrice, verzi și negre, ce-mi împodobeau gâtul, polițaiul zâmbi amuzat.

— Ia spune... făcu el, sprijinindu-se cu mâinile de portiera mașinii mele, un cal ți-a făcut asta ?

Și rânji.

— Căpitanul vrea să te vadă la comisariat. Mi-a cerut să te aduc.

— Du-te și spune-i că am ceva mai bun de făcut decât să-mi pierd vremea cu o hoașcă de cucuvea ca el.

Polițaiul continuă amabil :

— Mi-a cerut să te aduc, sau să te iau pe sus, depinde de tine. Numai că atunci când bătrânul spune să iau pe cineva pe sus, asta înseamnă că pot să-i înmoi oasele cu bastonul meu. Ar fi păcat să-ți mai fac niște vânătăi în plus. Vrea doar să-ți spună câteva cuvințele în legătură cu crima de aseară. Amice, zău c-ar fi mai bine să vii !

— Bine. Am pornit motorul. Dacă e să merg, atunci o să merg ca un barosan, așa că dă-i drumul la sirenă.

Și am mers ca un barosan. E al naibii de plăcut să conduci printr-un trafic infernal cu o sută zece la oră, cu

un poliţai care-ţi merge în faţă, cu sirena pornită. Treci pe roşu, mergi pe sensuri interzise şi toată lumea se uită la tine.

L-am găsit pe Mifflin la intrare, îngrijorat.

— Salut, Mike ! Ce se întâmplă ?

— Căpitanul vrea să te vadă. Să te porţi cu mănuşi cu el. Este convins că ştii mai multe despre crima asta decât ai spus. E aşa de prost dispus, că ar înghiţi şi un crocodil. Aşa că fii atent, să nu faci vreo gafă !

Am urcat scările din spatele său şi am luat-o de-a lungul unui coridor, până am ajuns în dreptul unei uşi pe care se putea citi : „Edwin Brandon, căpitan".

Mifflin ciocăni la uşă, de parcă ar fi fost făcută din coji de ouă, apoi o deschise şi mă lăsă să intru.

Era o cameră mare şi frumoasă, bine aerisită şi frumos mobilată. Într-un colţ trona un birou masiv, aşezat între două ferestre. Una dintre ferestre dădea spre port : prin cealaltă se putea vedea cartierul comercial al oraşului. În spatele biroului se afla Brandon.

Avea vreo cincizeci de ani, dar arăta mai bătrân. Era surd şi dădea semne de îngrăşare ; părul des îi era alb ca penele unui porumbel ; ochii, tot cam aşa de vii şi degajând aproape tot atâta căldură cât şi pietrele de pe fundul unui râu.

— Aşază-te, îmi spuse arătându-mi cu o mâna grasă şi albă un fotoliu lângă birou. M-am gândit că ar fi timpul să avem o mică discuţie.

— Da, am răspuns, aplecându-mă cu grijă pentru a mă aşeza.

Muşchii stomacului mi se crispară, şi o dată cu ei m-am crispat şi eu.

Era prima oară că aveam de-a face cu Brandon. Îl văzusem, aşa, pe stradă, dar niciodată nu vorbisem. L-am privit cu acelaşi interes cu care-mi purta el de grijă.

Mifflin rămăsese plantat în faţa uşii ; examina tavanul, la fel de imobil ca un cadavru în mormânt. Auzisem de Brandon că era un măgar, că băgase în sperieţi pe inspectori şi că până şi simplii poliţai îi ştiau de frică. După imobilitatea ce pusese stăpânire pe Mifflin, se părea că totul era adevărat.

Brandon atacă :

— Ce ştii despre crima de aseară ?

— Nimic. Eram împreună cu Mifflin când a fost descoperit cadavrul. Aici încep şi se termină cunoştinţele mele despre crima asta.

Deschise un sertar al biroului şi scoase o cutie cu trabuce.

— Şi ce crezi ? mă întrebă zgâindu-se la trabuce, ca şi cum bănuia că îi şterpelise cineva unul în timp ce stătea cu spatele întors.

— Pare să fi fost un viol.

Ridică ochii, privindu-mă gânditor, apoi îşi mută atenţia asupra trabucelor.

— Autopsia a dovedit contrariul. Nici o violenţă, nici un semn de luptă. A fost dezbrăcată după ce a fost omorâtă.

L-am urmărit cât timp şi-a ales un trabuc, l-a pus pe birou şi a băgat cutia la loc.

— Domnişoara Lewis te seconda în toate afacerile, făcu el, mângâind trabucul cu buricele degetelor grăsuţe. Nu-i aşa ?

— Ba da.

— Atunci trebuie să ştii mai mult despre ea decât despre oricine, continuă, desfăcând celofanul trabucului, cu sprâncenele încruntate, ca şi cum doar munca asta merita interes în clipa de faţă.

— Să spun cinstit, ştiu ceva, dar nu în mod special mai mult decât despre altcineva.

— Crezi că avea duşmani ?

— Nu cred aşa ceva.

— Vreun amant ?

— Din câte ştiu eu, nu.

Mă privi.

— Ai fi ştiut-o, dacă ar fi avut vreunul ?

— Nu. Doar dacă mi-ar fi spus. Şi nu mi-a spus nimic de genul ăsta.

— Ai vreo idee ce-ar fi putut face în East-Beach la ora aia ?

— Care oră ?

— Douăş'pe jumate noaptea.

Termină de scos celofanul și se căută prin buzunare după foc.

— N-am nici o idee.

— Nu venise să te vadă ?

I-am spus că nu, dar după privirea bizară pe care mi-a aruncat-o, mi-am dat seama că trebuia să fiu cu ochii în patru, dacă n-aveam de gând să fiu arestat drept criminal.

— Dar trebuia să treacă prin fața cabanei tale, pentru a ajunge în locul în care a fost omorâtă, nu-i așa ? E curios că n-a trecut să te vadă.

— Lucrăm împreună, căpitane. Nu ne și culcăm.

— Ești sigur ?

— S-ar putea să existe indivizi care să nu-și dea seama cu cine se culcă, numai că eu știu asta, închipuiți-vă.

Își găsi chibriturile și își aprinse trabucul.

— Ce făceai azi-noapte, între unș'pe jumate și douăș'pe jumate ?

— Dormeam.

— N-ai auzit focuri de armă ?

— Eu când dorm, păi dorm, nu mă-ncurc !

Își răsuci trabucul între degetele albe și dolofane și îl privi cu un aer neîncrezător ; apoi se lăsă să lunece ușor în fotoliu, instalându-se mai confortabil. Mi-a trecut prin cap gândul că, în sinea lui, începuse să i se cam acrească.

— Ai avut vreo vizită azi-noapte ?

— Da.

— Cine ?

— O clipă. N-are a face cu crima asta și este măritată. Așa că-mi pare rău, căpitane, dar nu-ți pot spune numele ei.

— Nu cumva era o blondă bine făcută, într-o rochie de seară roșcată ?

A scuipat întrebarea dintr-o dată, brutal, și s-a aplecat înainte scrutându-mi fața.

Mă așteptam să mă atace dintr-un moment în altul, altminteri nu m-ar fi adus aici. Și eram foarte mulțumit că-mi petreceam serile libere jucând poker și plusând mai mult decât îmi permitea punga, fiindcă mi-am păstrat o figură impasibilă, dar atât. I-am răspuns :

— Era o roşcată. De unde aţi scos chestia asta cu blonda ?

Mă examină gânditor.

— I-ai spus lui Mifflin că domnişoara Lewis nu lucra pentru tine în perioada asta, făcu el, ca să schimbe vorba.

— Dacă i-am spus asta lui Mifflin, înseamnă că e adevărat.

— Nu chiar. Ai putea să acoperi vreun client.

În spatele său se vedea portul. O priveliște frumoasă. sub soarele de dimineață.

— Nu. i-am răspuns, nici vorbă de aşa ceva.

Părea că se aştepta să-i mai spun ceva.

— Dacă aflu că acoperi vreun client, Malloy, ridică brusc vocea, îţi închid dugheana şi te arestez pentru complicitate la crimă. O să te găseşti în faţa tribunalului mai înainte de a avea timpul de a spune pâs.

— Găsiţi mai întâi motivul.

Se aplecă mai în faţă pentru a mă privi mai bine. Văzându-l aşa, mi-am dat seama de ce-i înspăimânta în asemenea hal pe inspectorii lui. Avea aerul aproape la fel de sociabil ca al unui şarpe cu clopoţei.

— Dacă ancheta noastră bate pasul pe loc, Malloy, asta e pentru că tu faci pe şmecherul. Dar cu mine, asta nu ţine. Domnişoara Lewis lucra pentru un client de-al tău şi a fost omorâtă. Acoperi un asain, asta e !

— N-am spus niciodată aşa ceva, i-am răspuns foarte calm. Dar, în fond, dacă aţi inventat toată istoria asta, poate că şi credeţi în ea.

Mifflin, în agonie, făcu o mişcare uşoară, dar Brandon se răsuci brusc cu fotoliul şi-l fulgeră cu privirea. Mifflin înţepeni în poziţia sa de statuie.

— Cine-i blonda aia ? continuă Brandon. A fost văzută aseară la Dana Lewis. Cine-i ?

— Habar n-am.

— Este o femeie bogată, Malloy. Purta un colier de diamante foarte valoros. Vreau să ştiu ce făcea acolo şi ce legătură avea cu Dana Lewis.

— Nu ştiu mai mult decât adineaori.

Ochii mei întâlniră o privire inchizitorială.

— Femeia asta este clientul pe care-l acoperi. Asta cred eu.

— Suntem un stat democratic. Nimeni nu vă împiedică să gândiţi ce vreţi.

Îşi muşcă trabucul şi apoi continuă. cu o voce mai calmă :

— Ascultă. Malloy, hai să punem lucrurile la punct. Nu ştiu cât o să-ţi iasă din toată afacerea asta, dar în orice caz nu mare lucru. Se găsesc destule slujbe mai bănoase. Atunci, de ce să nu te gândeşti un pic ? Spune-mi cine este clientul ăsta. Hai, fă o mutare bună, pentru Dumnezeu ! Ştiu şi eu povestea asta a ta cu secretul profesional. E un praf aruncat în ochi. dar dacă te ajută să-ţi faci treburile, cu atât mai bine : în nici-un caz însă, n-ai promis să acoperi un criminal, nu-i aşa ? Să presupuneam că nu te ţii de cuvânt. aşa că o să fii obligat să închizi prăvălia. Şi ce-i cu asta ? Oricum, e mai bine decât să apari în faţa tribunalului. acuzat de complicitate la crimă, nu ? Haide, spune-mi numele acestei femei şi dovedeşte-mi că eşti un tip inteligent...

— Doar nu credeţi că ştiu numele tuturor femeilor din oraşul ăsta. care au diamante în jurul gâtului ? N-am nici cea mai mică idee despre identitatea ei. Sunt dezolat, căpitane, n-aţi prea nimerit-o cu mine !

Brandon îşi lăsă trabucul în scrumieră. Trăsăturile i se înăspriră.

Un licăr răutăcios îi scăpără în priviri :

— Este ultimul tău cuvânt ?

— Cred că da. şi m-am ridicat din fotoliu : dacă aş fi putut să vă ajut. aş fi făcut-o, dar nu pot.

— Te crezi deştept, ai ? Foarte bine. vedem noi. Dar te previn, la primul pas greşit. am şi pus mâna pe tine. Data viitoare când o să mai vii pe-aici n-o să mai ieşi aşa de repede. O să-ţi aranjez o mică întrevedere cu masorii mei. Avem o grămadă de mijloace să-i facem mieluşei pe masculii feroce de teapa ta.

— Poate că aveţi dreptate, i-am spus ajungând la uşă ; numai că există, la fel, o grămadă de mijloace de a da un căpitan pe uşă afară, nu uita asta, Brandon !

Am avut impresia că o să-i plesnească vreo arteră. Faţa i se umflă, căpătă o nuanţă stacojie, iar pietricelele care-i serveau drept ochi i se aprinseră.

— Un singur pas greşit, Malloy, şi la bulău cu tine ! urlă cu o voce sufocată. Un singur pas greşit !

— Bine, în regulă, am văzut şi vii ca tine ! şi cu asta m-am cărat trântind uşa după mine.

CAPITOLUL III

1

Sala de cultură fizică a lui Olaf se afla în subsolul unui bloc din Princes Street, în cartierul de est din Ocean City. Ca să ajungi în ea, trebuia să cobori o scară cu treptele cam prăpădite și s-o iei de-a lungul unui culoar slab luminat, la capătul căruia puteai citi, pe o placă mare de lemn :

ACADEMIE DE BOX
DIRECTOR — OLAF KRUGER

Am împins ușa cu arc și am fost întâmpinat de un miros de talc și de transpirație, de zgomotul ritmic al mănușilor de box ce izbeau în sacii de piele, de târșâitul pașilor pe linoleum și de respirația specifică boxerilor.

O sală mare, dotată cu tot ce-ți putea trece prin cap în materie de body-building, mi se înfățișa privirilor.

Existau câteva duzini de saci de piele și mai mari, și mai mici, două ringuri de box, luminate de niște plafoniere puternice și o grămadă de alte aparate pentru antrenamentul boxerilor profesioniști.

Un văl gros de fum de țigară împânzea aerul cald îmbibat de sudoare. O mulțime de oameni stătea îngrămădită în jurul unui ring, în care un negru căra la pumni cu nemiluita într-un sparring-partner ce făcea parte dintre ai casei încă de când îl știam eu pe Olaf. Ceilalți boxeri erau împrăștiați prin toate colțurile sălii ; câțiva lucrau la saci, alții săreau coarda sau boxau cu umbra lor. Toți se pregăteau pentru reuniunile de la sfârșitul săptămânii, pe care Olaf le organiza la „Athletic Club".

Am traversat sala şi m-am îndreptat spre biroul lui Olaf.

— Ia uite, salut, Vic !

Hughson, cronicarul sportiv de la „Herald", ieşi din mulţimea care înconjura ringul şi mă luă de braţ.

— Ce mai faci ? l-am întrebat.

Hughson era un tip slab, cu o figură cinică, mai mult sau mai puţin chel ; pungile de sub ochi i se datorează ficatului, iar reverele hainei îi sunt în permanenţă atinse de scrum de ţigară. O pălărie unsuroasă îi stătea cocoţată pe vârful capului, iar între buzele subţiri îi atârna un muc de ţigară stins.

— Vino să-ţi clăteşti ochii, Vic, îmi spuse, arătându-mi cu degetul ringul. Negrul ăsta o să-l desfiinţeze pe Hunter. Vino până n-o fi prea târziu.

Ochii săi mici şi strălucitori îmi fixară decoraţiile care îmi împodobeau gâtul : chestia asta păru că-l interesează din cale-afară, întrucât îşi scoase mucul ăla din gură şi-l îndreptă spre mine :

— Ia zi, cine te-a aranjat în halul ăsta ?

— Las-o baltă, bătrâne, ocupă-te de negrul tău şi lasă-mă în pace. Olaf e pe-aici ?

— E-n biroul lui. Continua să-mi fixeze atent vânătaia. Şi cu crima ? Ceva nou ? Pariez că nemernicul ăla de Leadbetter a făcut-o. Mereu s-a pitit printre dune ca un şarpe, ca să spioneze lumea.

Figura sa gălbejită se lumină.

— O dată a dat chiar peste mine. Măiculiţă doamne ! Ce spaimă am mai tras. Am crezut că era soţul tipei !

— Din partea mea, fie cine-o fi. Brandon se ocupă de cazul ăsta. Vorbeşte cu el.

— Ei, de ce o iei şi tu aşa ? îmi spuse, luându-mă de braţ. Şi că veni vorba de femei, fii atent : e-o păpuşică în colţul ăla, care merită deranjul. Are un fund, de te face să înghiţi în sec. Am încercat să aflu cine-o fi, dar nimeni nu ştie nimic ; sau toţi tac mâlc.

Am privit în direcţia în care arăta cu degetul. La capătul unui şir de bănci din jurul ringului stătea o tipă. Primul lucru care-ţi sărea în ochi era culoarea roşcată a

părului, după care îi remarcai faţa slabă, cu pomeţii înalţi, proeminenţi, apoi ochii mari, adumbriţi de gene lungi şi dese, care dădeau privirii o savoare orientală.

Privea cu un ochi critic, de cunoscător, la negrul care aluneca prin ring, şi-şi muşca buza de fiecare dată când ăsta îi înfunda coastele partenerului său. Ca nu cumva să-i scape ceva, se aşeza din ce în ce mai în faţă pe marginea băncii.

— E mişto, i-am spus. De ce nu te bagi ?

— Mai bine-mi tai beregata, răspunse Hughson. Hank a încercat s-o agaţe, dar tipa l-a trimis la plimbare. Ce mai, e veritabilă, clasa-ntâi. Pesemne că-i gagica vreunui mahăr, de vine ea singură-singurică în mizeria asta.

Cineva îl strigă pe Hughson şi acesta se întoarse în mulţime. Am mai privit încă o dată languros în direcţia roşcatei şi mi-am continuat drumul spre biroul lui Olaf.

Era o magherniţă jalnică, cu pereţii acoperiţi de fotografii ale unor boxeri profesionişti şi de afişe care anunţau cele câteva sute de întâlniri pe care Olaf le organizase de când sosise în Ocean City. Stătea aşezat în spatele unui birou pe care trona o duzină de telefoane, din care nici unul nu suna în acelaşi timp cu celelalte. La o măsuţă, o blondă vopsită bătea cu un deget la o maşină de scris, mesteca gumă şi umplea atmosfera cu un parfum de doi bani litrul.

— Ai o clipă liberă, sau eşti ocupat ? am întrebat, închizând uşa cu călcâiul.

Olaf mi arătă cu degetul un scaun. Era elegant, chel ca un ou şi fudul ca un jocheu. Era în cămaşă, cu gulerul desfăcut şi cravata atârnând, iar din buzunarul de la vestă pornea lanţul fin de aur al ceasului.

— Ce mai faci, Vic ? Nu sunt ocupat. Ard gazul de colţul ăsta uitat de lume. Am tot timpul să stau la palavre cu tine.

În acel moment, trei telefoane începură să sune concomitent, iar uşa se deschise brusc, făcând loc la doi tipi care zbierau ceva în legătură cu halatele pe care urmau să le poarte la meciul următor ; doi tipi la fel de enormi, urâţi şi răi ca o pereche de rinoceri, numai că Olaf îi expedie ca şi cum ar fi fost o pereche de pitici.

Urlă la ei :

— Căraţi-vă de-aici, dobitocilor ce sunteţi !

Şi tipii se cărară.

Apoi înşfăcă două receptoare, zbieră în ele că este ocupat, le trânti la loc, îl luă pe al treilea, ascultă o clipă, spuse „Rupe-i contractul şi bagă-i-l în fund !“ după care îl puse şi pe ăsta la loc, tot atât de drăgăstos.

— Vrei un trabuc, Vic ? Împinse cutia spre mine. Care-i baiul ? Am auzit despre crima asta. N-o ştiam pe fată, dar dacă ai pătimit din cauza asta, atunci să ştii că simt şi eu la fel.

— Era o fată grozavă, Olaf, şi i-am înapoiat cutia cu trabuce. Asta e. Cunoşti un tip, Mills ?

Îşi trecu peste căpăţâna chealã o mână căreia îi lipsea degetul mare, privi la blonda vopsită şi făcu o grimasă.

— Este un nume obişnuit în meseria asta. Care-i prenumele ?

— Habar n-am. Este un tip frumuşel, douăzeci şi trei douăzeci şi patru de ani. Ştie să-şi folosească pumnii. E rapid ca o tornadă şi se ţine pe picioare ca un profesionist.

Olaf se dumiri :

— Mă întrebi dacă-l cunosc ! E Cesar Mills. Da, el este ! Dacă nu şi-ar fi pierdut vremea cu femeile, ar fi fost campionul mondial al uşorilor. Nimeni nu putea să-l atingă. A început să boxeze la mine. Am crezut că am pus mâna pe un campion, dar tâmpitul nu voia să se antreneze. A câştigat trei meciuri la rând, dar când l-am pus în faţa unora care-şi ştiau meseria, nu le-a ţinut piept. A plecat de-aici acu'vreo şase luni.

— Am avut o mică discuţie, între patru ochi. M-am întors să-mi vadă gâtul. Mai nou, tipul, se foloseşte şi de picioare.

Olaf făcu ochii mari.

— Porcul ! Las-o baltă, Vic. Tipul e periculos. Crezi că l-ai dovedit şi când colo, ţi-a şi pregătit o surpriză. Chiar şi acum, sunt sigur că încă este greu de învins. N-aş pune pe nimeni să boxeze cu el, poate doar, cine ştie, pe unul de la grea ; dar şi aşa, tot mi-aş face griji pentru paralele mele. Cum l-ai întâlnit ?

— E paznic la „Santa Rosa". Am fost acolo pentru o treabă şi ne-am ciondănit.
— Paznic ? făcu Olaf mirat. Păi e burduşit de parale ! Cred că nu vorbim de acelaşi tip.
— Ba da, fii sigur. Pe ce te bazezi când zici că e plin de parale ?
— La naiba, felul lui de viaţă. Mai vine pe-aici din când în când. Este îmbrăcat ca un bogătan, are un Rolls bleu-crem şi o casă pe Fairview, şi dacă nu-ţi ajunge, îţi mai spun.
Mi-am adus aminte de tabachera de aur pe care şi-o scosese din buzunar, dar nu i-am spus de ea.
— Nimeni nu ştie de unde scoate marafeţii, continuă Olaf. Când a pus piciorul aici prima oară, era ruşinos ca o fată mare şi încântat că o să aibă ce hali. Paznic... Ciudat. Poate că-i convine. Nu l-am mai văzut de-o lună.
— Zici că are cârlig la femei ?
— Mai întrebi ! Doar le zâmbeşte, şi au şi căzut ca muştele.
M-am gândit o clipă, apoi mi-am dat înapoi scaunul.
— Mulţumesc, Olaf. Mi-am pus cu grijă degetele pe gât. Ştii figura aia pe care am învăţat-o de la Battler ? Ei bine, pe Mills a avut acelaşi efect ca şi cum l-aş fi atins cu un sac de vată.
— Nu mă miră. E al naibii de rapid, spuse Olaf serios. Dar dacă-l atingi, se dezumflă. Atâta trebuie, să ajungi să-i plasezi una.
M-am oprit în faţa uşii. :
— Olaf, cine-i roşcata aia de-afară ? Cu ochi de chinezoaică şi în pantaloni fantezi ?
Figura lui Olaf se lumină de un zâmbet :
— Gail ? Gail Bolus e aici ? Asta-i culmea ! N-am mai văzut-o de săptămâni întregi. Ea ar putea să-ţi vorbească despre Mills. A fost amanta lui. E moartă după box. După ce Cesar a terminat-o cu antrenamentele, ea i-a dat papucii. Acu' vreo şase luni, venea aici seară de seară. Apoi a întins-o. Mi s-a spus că a rupt-o cu şmecheraşul ei. E o personalitate. Vic, nu prea întâlneşti multe ca ea.
— Vino cu mine să rupi tu gheaţa. Vreau să vorbesc cu ea.

2

La Finnegan, la ora prânzului, se calcă lumea pe picioare. În mijlocul încăperii se aduc câteva mese în plus pentru balamucul care urmează. Dar mai sunt şi câteva mese în separeuri, pe care Finnegan le rezervă pentru favoriţii lui.

De la masa mea rezervată, lângă bar, i-am zărit sosind pe Kerman şi pe Benny şi le-am făcut semn. Mi-au răspuns că m-au văzut, şi s-au îndreptat spre mine făcându-şi loc cu coatele. Din când în când, Kerman se mai oprea pentru a-şi cere scuze, cu o politeţe desăvârşită, cuiva pe care-l lovise din greşeală sau vreunei femei căreia îi deranjase pălăria. Benny îl urma, aranja pălăria la loc şi rânjea cu gura până la urechi dacă dama nu era mulţumită. Amândoi se purtau ca nişte oameni mari, dar asta era un semn bun. Asta era starea în care dădeau maximum de randament.

Apropiindu-se de masa mea, o zăriră pe Gail Bolus. S-au oprit brusc, s-au izbit unul de altul, după care s-au repezit ca nebunii, încercând să se împiedice unul pe altul.

— Încetişor, copii, le-am spus, împingându-i. N-are rost să luaţi viteză. Aşezaţi-vă şi încercaţi să păreţi civilizaţi. Nu-i nimic prin zonă care v-ar putea interesa.

— Nu ţi se pare că tipul ăsta are tupeu ? îi spuse Benny lui Kerman. Ne trimite să ne tocim pingelele câtă-i ziulica de lungă, şi în timpul ăsta stă la taclale cu femeile ! Şi ca tacâmul să fie complet, mai şi spune că asta nu-i de nasul nostru.

Kerman îşi aranjă nodul cravatei cu un gest afectat şi o contemplă pe Gail Bolus cu o admiraţie făţişă.

— Doamnă, începu el foarte stilat, ar fi contrar obiceiurilor mele dacă nu v-aş pune în gardă faţă de individul acesta datorită proastei reputaţii pe care şi-a dobândit-o. Să ştiţi, doamnă că acest individ este un pericol permanent pentru tinerele fete. Din toate colţurile ţării, taţi cu arma-n mână îl vânează pentru a spăla onoarea familiei lor. De fiecare dată când trece prin faţa Minis-

terului Asistenței Sociale. copiii abandonați își întind mânuțele spre el, strigând „Tată". Toate fetele frumoase pe care le vedeți făcând trotuarul au fost părăsite de individul ăsta. Femeile nu sunt pentru el decât niște jucării pe care le aruncă după ce s-a plictisit de ele ; azi aici, mâine în mocirlă. Pot să vă însoțesc acasă la mama dumneavoastră ?

— Și dacă vă seamănă, cât de puțintel, adăugă Benny, cu ochii pofticioși, merg și eu la filmul ăsta !

Gail Bolus mă privi întrebătoare, fără să pară aibă aerul că ar fi cât de cât interesată.

— Întotdeauna sunt așa beți ?

— Da. Sau aproape întotdeauna. Mai bine ți-i prezint. Tare mă tem că o să mai dai cu ochii de ei. Tipul ăsta elegant și bețiv este Jack Kerman. Ăstălalt care pare că a dormit îmbrăcat este. Ed Benny. Nu sunt periculoși. Domnilor. v-o prezint pe domnișoara Bolus.

Kerman și Benny se așezară. Își proptiră brațele încrucișate pe masă și începură s-o examineze pe Gail Bolus cu o admirație care ar fi putut-o deranja, dar se părea că trebuia mult mai mult decât atât pentru a o scoate din papuci.

— Îmi plac ochii ei, Jack, făcu Benny, ducându-și degetele la buze și trimițând o bezea tavanului.

— Și curbura delicată a urechilor, și linia gâtului... în special linia gâtului.

Kerman se porni să declame, cu gesturi teatrale

Făptură divină
Ce-mi mângâi ochii
De ce-mi faci vreo vină
Că și-n somn mi te apropii ?

Benny și cu mine l-am privit sufocați.

— De unde ai scos asta ? Credeam că nici nu știi să citești ! l-am întrebat.

Benny scoase un pix și un carnet și-și notă ceva. Apoi întrebă îngrijorat :

— Jack, sper că nu te deranjează să le folosesc şi eu ? Sunt foarte frumoase şi nu i-am mai spus nimic drăguţ logodnicei mele de nu mai ştiu când.

— Fleacuri, dragul meu ! Educaţia contează, în fond. Asta place femeilor... un bărbat educat !

— Şi cu restul ? întrebă suav Gail Bolus.

Chelnerul sosi în acel moment cu mâncarea şi în timp ce ne-o punea în farfurii, am tăcut cu toţii.

— Adu şi o sticlă de Scotch, comandă Kerman. Apoi se aplecă, pentru a o întreba pe Gail Bolus :

— Doamnă îmi permiteţi să vă ofer o cupă cu hidromel ?

Tipa râse :

— E de-a dreptul idiot ! îmi spuse. Mereu sunt aşa ?

— Cea mai mare parte a timpului. Cât nu-i iei în serios, totul merge ce pe roate. Dar dacă încearcă să-ţi ghicească greutatea şi să pună mâna pe tine, atunci e timpul să strigi după ajutor.

Kerman îmi zări vânătaia.

— Ia uită-te ! îi spuse vesel lui Benny, există cineva care-l urăşte chiar mai mult decât noi !

Benny îmi examină gâtul, se sculă, dădu ocol mesei şi veni să-şi vâre nasul asupra cercurilor mele albastre şi verzi.

— Dumneaei ţi-a făcut asta ? mă întrebă cu o voce înnăbuşită de respect.

În timp ce am mâncat, le-am povestit istoria cu Mills.

— Şi vrei să mă faci să cred că cineva ţi-a făcut vânătaia asta şi că a mai avut şi puterea să se ducă să se laude ? întrebă Benny, şocat. Îţi baţi joc de noi !

— Dacă crezi că te descurci mai bine ca mine, pot să ţi-l prezint. Întreab-o pe domnişoara. Îl ştie. E mult mai tare ca noi.

Domnişoara Bolus îşi ridică umerii eleganţi cu un aer indiferent :

— N-aş fi atât de sigură. Evident, nu-i de neglijat, dar există şi mai buni ca el. Întotdeauna e descoperit în faţa unei directe de stânga. Dacă loveşte cu dreapta, trebuie să-l întâmpini cu un croşeu de dreapta.

— Teorii ! am spus rânjind. Când te-a atins cu dreapta, te-a atins, şi cu asta gata. Data viitoare când o să mă duc să-l văd, o să iau cu mine un pistol. M-am întors spre ceilalţi. Domnişoara Bolus o să vă ajute să descurcaţi afacerea. E interesată în criminologie.

— Face asta din prietenie pentru tine, spuse Benny cu amărăciune în glas. Apoi se întoarse spre ea şi-i zise, cu un zâmbet amabil :

— Am putea face o echipă, să lucrăm noaptea. Am încredere în intuiţia dumneavoastră.

— Domnule Benny ! exclamă Kerman şocat.

— În intuiţia minţii ei, ce naiba, animalule ! continuă Benny furios. Frenologia este o ştiinţă exactă.

— N-am putea rămâne aici şi să ne vedem de treabă ? am întrebat eu, în clipa în care ospătarul ne-a adus sticla de Scotch.

I-am oferit de băut domnişoarei Bolus, dar mi-a răspuns că nu pune alcool în gură înainte de ora şapte.

— Nici eu... făcu Benny. Numai că eu vorbesc de şapte dimineaţa, evident.

— Bun, atunci, Jack, ce noutăţi în legătură cu Leadbetter ăla ? am întrebat, turnându-mi un pahar şi dându-i sticla lui Benny.

— L-am văzut, răspunse Kerman clipind din ochi şi încruntându-şi sprâncenele. N-am prea scos de la el mare lucru. E un tip ciudat. Locuieşte într-o baracă la marginea dunelor, iar pe acoperiş şi-a instalat un telescop zdravăn. Acolo-şi petrece cea mai mare parte a timpului, chiorându-se la ce se petrece printre dune, şi după cum s-a lins pe bot spunându-mi astea, m-am întrebat dacă n-ar merita să mergem şi noi pe acolo, să ne pierdem o după-amiază.

— Ia, fără comentarii, am spus, l-ai tras de limbă ?

— Ştie mai mult decât spune. Mi-a spus că tocmai căuta un cuib de pescăruşi, dar de ce îl căuta tocmai la ora aia, nu mi-a zis. Şi aşa a nimerit peste poşeta Danei ; a văzut petele de sânge şi a zbughit-o imediat la poliţie. Pretinde că n-a văzut pe nimeni, dar când i-am strecurat-o că aş fi în stare să plătesc pentru orice informaţie, mi-a spus că, totuşi, n-ar băga mâna în foc că nu era ni-

meni, numai că memoria îi cam joacă feste, şi că i-ar trebui ceva timp ca să şi-o împrospăteze.

— Mă unge la suflet că nu i-a spus asta lui Mifflin.

Kerman clătină din cap :

— Îi este frică de poliţie. Simt eu că individul ştie ceva, numai că vrea ca chestia asta să-i aducă ceva folos.

Am spus gânditor :

— Probabil că speră să descopere criminalul. Dacă o face s-ar putea să încerce să-l şantajeze.

— Da, m-am gândit şi eu la aşa ceva e cam genul lui.

— Cred că am să mă duc să-l văd şi eu, Jack. Poate că dacă-l iei cum trebuie, o să vorbească. O să fac eu în aşa fel ca să-i fie mai multă frică de mine decât de poliţie.

— Încearcă dacă vrei, dar fii atent. Îl ştii pe Brandon. Dacă află cumva că-i bătătoreşti pistele...

— O să fiu atent. Altceva ?

— Am mai fost pe la service-ul ăla auto, de lângă Santa Rosa. M-am gândit că poate Anita s-a arătat pe-acolo, înainte să se care, dar n-a fost aşa. În timp ce vorbeam cu unul dintre mecanici, a apărut şoferul filipinez al lui Cerf. Avea o pană. Cât i-au făcut băieţii pana am încercat să-l trag de limbă. E unul dintre tipii ăia care se înnebunesc să-şi audă glasul. A fost de-ajuns să-l atingă cu cinci dolari, că şi-a şi dat drumul. I-am spus că eram reporter la „Herald" şi că voiam s-o văd pe doamna Cerf. Mi-a răspuns că plecase. Dar uite ceva interesant : tipa i-a cerut ca Packard-ul să fie pregătit în faţa intrării din dos, la ora zece, aseară. A aşteptat-o să se întoarcă, dar cum la două noaptea încă nu sosise, s-a dus să se culce, zicându-şi că poate o să lipsească toată noaptea. De atunci, maşina n-a mai revenit ; şi nici ea.

— Tipa nu s-a mai întors ? am întrebat, privindu-l fix.

— Aşa cum ţi-am spus. Şoferul l-a anunţat pe Cerf că maşina n-a mai sosit, dar Cerf i-a răspuns că era normal şi că era la curent.

— Asta da, e ceva, am zis. Se pare că a venit să mă vadă şi apoi s-a dus în altă parte, unde şi-a petrecut şi noaptea. Nu putea fi acasă când Cerf i-a spus Paulei că

nevastă-sa o să plece din oraş, deşi Paula era convinsă de contrariu. S-ar putea spune că Anita e la curent cu crima şi că a spălat putina.

— Aşa ceva cred şi eu, spuse Kerman. În afară de asta. am tras cu urechea cam peste tot, toată dimineaţa, dar n-am mai recoltat nimic. Am numărul Packard-ului şi m-am interesat. Până acum, nimeni n-a văzut nici maşina şi nici pe proprietara ei. Dar o maşină ca asta nu-i aşa uşor s-o ţii ascunsă.

— Ocupă-te de maşină, Jack. Asta-i cel mai bun lucru pe care-l poţi face. O să trebuiască să cercetezi toate garajele, hotelurile şi motelurile pe o rază de zece kilometri.

Gail Bolus ascultase toată discuţia cu tot atât interes cu cât îl urmărise pe boxerul negru. Adăugă :

— Şi nu uita nici localurile de noapte.

— Are dreptate, încearcă şi la „Étoile". Jack. L-am privit pe Benny. Ai fost acolo ?

— Da, dar nu era nimeni ; mă rog, nimeni potrivit cu care să pot vorbi. L-am văzut pe Bannister, dar el nu m-a văzut. Schimbul de noapte nu începe programul decât la şase.

— Bine. M-am întors spre Kerman. Du-te la „Étoile". Vreau să ştiu dacă Dana s-a arătat pe-acolo. Bagă-ţi nasul şi vezi dacă poţi da de urma Packard-ului ; nu m-ar mira ca Anita să stea ascunsă pe-acolo.

— Totuşi, am un pont, spuse Benny, în timp ce-şi turna un pahar de whisky ; un pont care e dinamită curată.

— Da. Ştiu. Anita a fost aseară la Dana acasă. Asta era ? şi i-am zâmbit prietenos.

Dezgustat, Benny ridică braţele spre tavan.

— Nu e de mirare că arăt în halul ăsta, spuse el. Îmi ruinez sănătatea o dimineaţă întreagă, îmi tocesc degetele tot sunând pe la uşi, fac pe amabilul cu o babă ramolită, îmbibată în whisky, care locuieşte în faţa Danei, şi nemernicul ăsta, care nici măcar nu s-a ostenit să se deplaseze, îmi face praf totă găselniţa !

L-am bătut pe braţ :

— Îmi pare rău, Ed. Brandon mi-a spus-o.

— Brandon ?

— Da, Brandon. Este convins că acoperim un client şi mi-a promis că data viitoare când o să mă duc să-l văd, o să mă dea pe mâna masorilor lui.

Şi le-am dat toate detaliile conversaţiei mele cu Brandon.

— Dacă o să-i dea semnalmentele în ziar, până la urmă cineva tot o s-o recunoască, spuse Kerman, neliniştit.

— Ştiu. Am ridicat din umeri. O să vedem ce-i de făcut, când s-o întâmpla aşa ceva. Altceva, Ed ?

— Ei, nu prea mare lucru. Şi eu care credeam că o să fac gaură-n cer ! Bătrâna domnişoară Selby, care locuieşte drept în faţa apartamentului Danei, îşi petrece marea parte a timpului spionând vecinii. Mi-a spus că aseară pe la unş'pe şi un sfert a auzit pe cineva urcând scările, şi că s-a uitat prin deschizătura de la cutia de scrisori. Bănuiesc că se aştepta să vadă un bărbat intrând la Dana. Mi-a spus că Dana a intrat în apartament împreună cu o femeie îmbrăcată într-o rochie de seară roşcată. N-a putut s-o vadă pe femeia asta, dar i-a observat rochia şi colierul. Au rămas înăuntru vreo juma' de oră. De remarcat că nu aşa ceva o interesa în mod special pe domnişoara Selby, dar cum s-a auzit din nou uşa de la intrare, iar s-a repezit la cutia de scrisori, şi a apucat să vadă cum femeia în rochia roşcată pleca singură. Aşa că, nemaiavând ce să vadă, s-a dus să se culce. Pe la unu noaptea a sculat-o telefonul de la Dana. După cinci minute a auzit uşa de la Dana deschizându-se şi închizându-se. Crede că asasinul a sunat-o pe Dana, a trimis-o la dune sub un pretext oarecare, şi apoi a omorât-o. Toate astea le-a povestit la poliţie.

— Ciudat, am spus, absorbit. Dacă Dana a plecat de acasă la ora unu, atunci nu putea fi la dune decât pe la două fără un sfert, pe când poliţia a declarat că a fost ucisă pe la douăş'pe jumate.

— Aşa ţi-a povestit Brandon, spuse Benny. Mincinos cum este, precis că ţi-a dat o oră aiurea, ca să poată controla toate iţele afacerii.

— M-ar mira, am zis, dar am să-l întreb totuşi pe Mifflin.

— Cel puțin, chestia asta ne arată pe unde s-o luăm, interveni Kerman.

— Da, numai că știu ce o să ne aducă. În orice caz, până acum, un singur lucru pare sigur : Anita a reușit s-o momească pe Dana și s-o facă să-i spună de ce o urmărea.

Benny se îmbățoșă.

— Ei stai așa ! strigă indignat ; e o porcărie ce spui !

— Știu și eu, dar trebuie să vedem lucrurile așa cum sunt, Ed. Anita mi-a oferit o mie de dolari ca să-i spun. Cu mine n-a ținut. Peste o jumătate de oră, au fost văzute împreună la Dana acasă, iar a doua zi dimineață s-a găsit un colier de douăzeci de mii de dolari sub salteaua ei. Poate mi-e mie mintea în altă parte, dar toate astea au aerul unei corupții.

Kerman păru dezgustat.

— Și mie mi se pare cam la fel. Vezi, Dana ar fi trebuit să aibă tot ce și-ar fi poftit, ca să nu accepte, dacă Anita i-a oferit colierul.

— Duceți-vă la naiba cu toți ! o reteză Benny. Nu tu spuneai, mai adineaori, că și Nathalie Cerf putea pune colierul acolo ? Chiar nu poți fi coerent în idei ?

— Ba da, numai că atunci nu știam că Anita fusese la Dana. Cotoroanța aia de Selby nici n-a auzit, nici n-a văzut să fi intrat altcineva la Dana după plecarea Anitei, nu-i așa ?

— Nu. Numai că dormea, nu uita. Putea foarte bine să n-audă pe cineva care eventual s-ar fi strecurat la Dana.

— Ed, îți înțeleg sentimentele. Toți țineam la Dana teribil, dar nu uita, la urma urmelor, nu era decât un copil. Colierul ăla era al naibii de tentant.

Benny făcu o grimasă.

— Mda. Așa o fi, numai că nu-mi convine să cred că...

— Nici mie, dar faptul e fapt. Este o idee la care nu poți renunța „a priori". Trebuie s-o găsim pe Anita. Cele două locuri care au cele mai multe șanse de a-i servi ca ascunzătoare sunt „Étoile" și la Barclay. Evident, în afara cazului în care a părăsit orașul. Eu o să-l văd pe Barclay. Tu, Ed, te întorci la Dana acasă și încerci să afli de la doamna Selby dacă Anita purta colierul când a plecat. De

acolo, vei merge până unde a fost găsită Dana, informându-te de-a lungul traseului. Poate c-a văzut-o cineva. Nu prea cred eu aşa ceva, că doar la ora aia nu era nici ţipenie. Dar nu se ştie niciodată : dacă cineva a văzut-o. îşi va aminti cu siguranţă de ea.

— De acord, spuse Benny.

— Jack, tu cauţi Packard-ul, începând cu „Étoile".

Gail Bolus spuse :

— Pot să mă ocup eu de asta. Sunt membră a clubului.

— Vrei ? am întrebat-o, surprins.

— Oricum, mergeam acolo să fac o baie. Nu m-ar deranja deloc să-mi arunc ochii.

— Probabil că arăţi al naibii de bine în costum de baie, spuse Benny admirativ.

— Arăt şi mai bine fără costum de baie, răspunse ea. întărindu-şi spusele cu o privire semnificativă, care-l făcu pe Benny să înghită în sec. Îşi împinse scaunul. Dă-mi descrierea maşinii şi o să văd ce pot face.

Kerman îi notă numărul Packard-ului pe spatele cărţii lui de vizită.

— Dacă într-o zi o să te plictiseşti, spuse el, telefonul meu se află pe dos.

— Arăt eu a cineva care s-ar putea plictisi ? întrebă ea. Apoi îşi întoarse spre mine ochii de chinezoaică. Unde te pot găsi ?

I-am spus unde locuiam.

Îmi făcu un mic semn din cap : privirea îi alunecă deasupra celorlalţi doi, ca şi cum nici n-ar fi existat, după care plecă cu un pas lung şi suplu, care o ducea de parcă ar fi fost pe rotile.

Benny îşi frecă mâinile cu un entuziasm frenetic :

— Mamă, băieţi, în noaptea asta o să visez în culori şi în relief ! Unde ai pescuit-o, Vic ?

— Şi ce-ai de gând cu ea ? mai scormoni şi Kerman.

— Încă nu ştiu. Ideea a fost a ei, nu a mea. A fost amanta lui Mills. Kruger mi-a prezentat-o. Voiam să ştiu de unde avea Mills bănetul cu care şi-a cumpărat o casă

în Fairview. Nu știe nimic, dar crede că se poate informa. Vedeți, lucrurile se leagă. Ceea ce e sigur, e că tipa e în stare să-l tragă de limbă și pe un surdo-mut. Dar mai întâi are de încheiat o socoteală cu Mills. În felul ăsta, suntem doi. Îmi spune mie ceva că o să ne fie de folos.

3

În timp ce mă duceam să-mi iau mașina din parcare, mi-am dat seama că mă ocupam prea mult de Cesar Mills și nu suficient de asasinul Danei. Mi-am amintit mie însumi că orgoliul meu rănit este o chestie pur personală și că nici nu poate fi vorba să-mi spăl rușinea mai înainte de a găsi pe asasinul Danei. Dar nu mă puteam împiedica să mă gândesc și cât ar fi de plăcut dacă, într-un mod sau sau altul, l-aș putea implica pe Mills în crima asta. ca să mă pot concentra asupra lui fără nici o remușcare.

Știam că problema cea mai urgentă era să merg la Wilshire Avenue și să mă ocup de George Barclay, dar după o scurtă și dură luptă cu conștiința mea, am hotărât că n-ar fi o pierdere prea mare de timp dacă aș rezolva o trebușoară referitoare la Cesar Mills, trebușoară care cere un pic de îndemânare și de atenție.

Am urcat în mașină, am mers până la prima dugheană, am parcat, am intrat și am consultat anuarul telefonic. M-a năpădit un mic val de satisfacție când degetul mi s-a oprit la rândul unde era scris MILLS CESAR, 235, Beachwood Avenue, FAIRVIEW 34257

Am pus anuarul pe raft, am ieșit în viteză, am sărit în mașină și am mers până la hotelul de la intersecția dintre Feldman Street cu Centre Avenue.

Biroul agenției imobiliare se găsea la etajul întâi. De serviciu era un funcționar bătrân și trist, îmbrăcat într-un costum negru, și care părea într-o stare de spirit de cu-

loarea costumului. Mai întâi a trebuit să-l „conving", şi abia după aia s-a hotărât să-mi furnizeze informaţia cerută. Casa din Beachwood Avenue, de la numărul 235, fusese cumpărată de Nathalie Cerf, acum un an. Numele lui Mills nu figura nicăieri în tranzacţia asta.

Am închis registrul pe birou, am făcut o remarcă asupra vremii, ca să-i arăt funcţionarului că eram un tip bine crescut, după care am coborât încetişor scările hotelului, sub soarele de după-amiază.

Am urcat în maşină şi am început să cuget. Cu cât mă gândeam mai mult la descoperirea mea, cu atât mă simţeam mai vesel. Se putea spune că prinsesem ceva interesant cu momeala pe care o aruncasem la întâmplare. Rolls-ul bleu-crem aparţinea lui Cerf, casa din Beachwood Avenue de la numărul 235 aparţinea lui Nathalie Cerf, iar amândouă erau folosite de un paznic, aflat în slujba lui Cerf, care se sprijinea de porţile de la intrare şi trăgea şuturi în gâtul vizitatorilor. Iar în afara orelor de program, paznicul în chestiune îşi trambala trupul ca un milionar şi îşi aranja ţigările într-o tabacheră din aur masiv, care pesemne că-l costase salariul pe două luni. S-ar putea ca toate astea să nu fi avut nici o legătură cu asasinarea Danei, dar combinaţia mă interesa. Kruger îmi spusese că Mills era pe geantă când sosise în Ocean City. Dar din ziua aia făcuse progrese. Şantajul este un mijloc rapid de a face avere, iar asta părea să ofere o explicaţie satisfăcătoare pentru o agoniseală aşa de neaşteptată. Poate că şantajase toată familia. Avusese parte de toate facilităţile pentru a-şi da seama că Anita era cleptomană. De ce ar fi locuit el în casa lui Nathalie, dacă n-ar fi avut-o la mână cu ceva ?

„Continuă, Malloy", mi-am spus, „te descurci binişor. Continuă să avansezi. Te-ai hotărât să-l amesteci pe Mills în povestea asta, acum bagă-l până-n gât !"

După care m-am gândit aşa : Dacă Mills este un şantajist, oare nu el a omorât-o pe Dana ? Să fie o pură speculaţie ? S-ar putea, numai că era genul de presupunere care-mi convenea de minune în starea de spirit în care mă aflam. Nimic nu mi-ar fi făcut mai multă plăcere decât să-i văd mutra individului în drum spre camera le gazare.

Acum, că mă ocupasem de amicul Mills — mai mult sau mai puţin provizoriu — şi conştient că vizita mea la George Barclay n-o să fie deloc plictisitoare, rulam spre Wilshire Avenue, o străduţă plăcută, fără pretenţii, elegantă şi calmă, străjuită de două rânduri de arbori care mascau casele din spatele lor. Cea a lui Barclay era situată într-o fundătură, în faţa mea. Am frânat în faţa unui portal din stejar, am coborât din maşină şi am privit în dreapta şi în stânga, să văd dacă mă observase cineva. Nici ţipenie.

Am împins poarta grea, care se deschise scârţâind. Am aruncat o scurtă privire spre o grădină bine întreţinută. La vreo cincizeci de metri de mine se afla casa ; atârna deasupra unui teren de tenis, neted ca o masă de biliard, şi avea două etaje ; era construită din cărămidă şi lemn, destul de frumuşică, dacă sunteţi înnebuniţi după imitaţiile de vile elveţiene. O scară din lemn urca de-a lungul unei întregi laturi spre o verandă pe ale cărei acoperiş mă observau patru porumbei albi, cu capetele întinse, de parcă se aşteptau să le arunc nişte grăunţe.

Am urcat treptele de la intrare, mi-am apăsat degetul pe butonul soneriei şi am aşteptat. Nu s-a întâmplat nimic, aşa că am mai sunat încă o dată. În după-amiaza asta nu era nimeni acasă.

Nu părea să fie dificil să intru înăuntru ; m-am întrebat de cât timp dispuneam până la sosirea lui Barclay. Mi-am zis că o inspecţie rapidă a casei ar merita efortul, numai că prezenţa maşinii mele de-afară, indicând faptul că ticălosul de Malloy este înăuntru şi că face lucruri pe care nu trebuia să le facă, nu este tocmai recomandabilă.

Am coborât din nou scările, fără tragere de inimă, am deschis poarta, am urcat în maşină, am rulat până la capătul străzii, am parcat sub un fag, am scos numărul de înmatriculare al maşinii de la bord şi am plecat pe jos spre Barclay.

Porumbeii erau tot acolo şi mă observau. Am sunat încă o dată, dar tot nu mi-a răspuns cineva. Într-o jumătate de minut am ridicat panoul unei ferestre cu lama briceagului ; am aruncat o ultimă privire prin împre-

jurimi şi m-am strecurat înăuntru. O linişte dulce, învăluită în umbră mă întâmpină. Perdele trase colorau totul în verde.

Parterul era compus dintr-o singură încăpere. La capăt, o scară conducea spre un balcon şi spre etaj.

Mi-am obişnuit ochii cu penumbra şi am început să mă mişc, fără să fac zgomot, cu urechea ciulită. Nimeni nu strigă, nici un cadavru nu căzu din dulap, nimeni nu mă împuşcă pe la spate. După câteva clipe m-am destins şi am început să cercetez locul.

Încăperea avea un aspect cât se poate de masculin. Pe pereţi spânzurau săbii vechi, securi şi alte jucărele agreabile de genul ăsta. Coşul semineului era împodobit cu o pereche de florete şi o mască de scrimă. Mai existau pe puţin vreo şase rasteluri, toate pline cu pipe vechi ; pe o măsuţă rulantă, o cutie cu trabuce se învecina cu o sticlă de Black and White şi cu nişte pahare.

Dacă era să te iei după toate armele alea, crosele de golf, pipele, păsările împăiate, gravurile sportive şi cărţile în fascicule ale unei literaturi aşa-zise de atmosferă pentru copii înapoiaţi, n-aveai nevoie să fii Sherlock Holmes pentru a deduce că Barclay făcea parte dintre acei masculi feroci, cu pieptul păros, care gustă din viaţă bucăţica cea mai dulce.

Nu prea aveam eu impresia că o să găsesc pe-aici ceva care să mă intereseze ; totul era prea la îndemână. Genul de nimic-în-mâini, nimic-în-buzunare, intraţi, nu vă jenaţi, trăiesc într-o casă de sticlă.

Aşa că am urcat scările în vârful picioarelor şi m-am oprit pe balcon să trag cu urechea.

M-am gândit dintr-o dată că Barclay ar putea foarte bine să-şi facă siesta într-una din camerele de la etaj : ideea asta nu mi-a surâs decât pe jumătate. Nervii mei încă nu se restabiliseră de la întâlnirea mea cu Mills şi nu mă pasiona deloc ideea de a da cu nasul de un individ care are mania să colecţioneze satâre. Aşa că am tras cu urechea, şi cum n-am auzit nici un zgomot de respiraţie, mi-am luat inima-n dinţi, am deschis uşa cea mai apropiată de mine şi m-am uitat înăuntru.

Am văzut o baie specifică unui celibatar : duş, un aparat pentru body-building şi baie îngropată. Dar nici o urmă de şampoane sau parfumuri. Cât despre prosoapele ce stăteau atârnate pe suporţi, păreau că sunt ţesute din sârmă ghimpată.

M-am îndreptat spre cealaltă cameră, i-am trecut pragul şi am intrat în dormitor. Înăuntru se aflau un pat mare pentru două persoane, o toaletă cu oglindă, un halat şi o scândură de călcat pantalonii.

Am lăsat uşa întredeschisă, m-am strecurat până la toaletă şi am deschis unul dintre sertare. O fotografie strălucitoare, într-o ramă de piele cu model, mi se înfăţişă privirilor. Fotografia era o notă falsă în toată atmosfera asta de rigoare masculină.

Era o fotografie a Anitei Cerf, în picioare, inundată de lumina unor reflectoare, detaşându-se în faţa unui fond întunecat. Era goală-goluţă, mai puţin mâinile, ce-i erau băgate în mănuşi cu blană neagră la exterior şi pe care şi le ţinea în evantai, ca o dansatoare, numai că efectul era mult mai violent. Era o poză senzaţională care se putea vinde cu miile, la cinci dolari bucata, la ieşirea din metrou. În josul fotografiei era scris cu cerneală albastră „Dragului meu George de la Anita a lui iubitoare".

Mi-ar fi plăcut s-o iau cu mine, dar nu-mi intra în buzunar. Am luat-o din sertar, am scos-o din rama ei de piele şi am întors-o. Pe spate, o ştampilă indică Louis — Fotograf teatral — San Francisco. Am examinat poza. Era veche de câţiva ani. Anita părea mai tânără, iar aerul ei superior încă nu-i apăruse. M-am gândit la ocaziile pierdute. Mi-am spus că există momente în care corectitudinea faţă de femei este vecină cu prostia. Dacă aş fi văzut fotografia asta mai înainte să vină la mine, n-aş mai fi avut eu nevoie să se roage de mine de două ori să mă culc cu ea.

Am băgat fotografia în ramă şi am pus-o în sertar. În celelalte sertare n-am găsit nimic interesant ; mi-am mutat atenţia asupra şifonierului.

Dana spunea că Barclay se îmbrăca clasa-ntâi. După câte conţinea şifonierul, nu greşise. Mi-am spus că n-am ce găsi interesant acolo, dar ca să fiu cu conştiinţa împăcată, am dat toate hainele deoparte, să văd până în fund.

O vestă şi o fustă bleu apărură, agăţate de un portmantou. Am rămas nemişcat o clipă lungă de tot, apoi un fior mi-a trecut prin şira spinării, după care am înşfăcat hainele şi le-am dus lângă fereastră.

Le-am recunoscut. Erau ale Danei. Benny spusese că lipseau din şifonierul ei, şi asta însemna că era îmbrăcată cu ele în noaptea când fusese ucisă. Ei bine, erau aici. Pista care ducea la Mills, ducea acum la Barclay.

Înainte de a avea timpul să mă hotărăsc ce să fac cu descoperirea mea, am auzit un zgomot în camera de la parter. M-am întors brusc, simţind cum inima mi se strânge uşor.

Am făcut sul vestea şi fusta şi am alergat spre uşă. Cineva se mişca la parter. Am auzit o uşă trântindu-se, un sertar deschizându-se şi nişte hârtii răsfoite. M-am strecurat pe balcon şi am aruncat o privire de-a lungul balustradei, rămânând cu grijă nevăzut.

Cesar Mills era în picioare în faţa biroului, în colţul cel mai îndepărtat al camerei, cu o ţigară între buze, cu aerul plictisit şi blazat. Era îmbrăcat într-un costum de fresco bleu şi purta pe cap o pălărie de panama, cu panglică ţipătoare. Cum spunea şi Kruger, se îmbrăca întocmai ca un barosan.

M-am întors în mare viteză în dormitor, am deschis sertarul toaletei, am şterpelit fotografia, am vârât-o în hainele Danei, am deschis fereastra şi am alunecat uşor pe verandă.

Îmi şoptise mie o păsărică despre intenţia lui Mutrişoară-fustangiul de a găsi fotografia Anitei. Aveam să fac totul ca să nu pună mâna pe ea.

4

Mergând pe strada paralelă cu plaja, care este în unghi drept cu Wilshire Avenue, am reperat Ford-ul roşu şi oranj al lui Benny ; era parcat în faţa unui şir de prăvălioare în care se vindea orice, începând cu îngheţată şi terminând cu momeală pentru peşte.

M-am oprit, am luat un bilet de intrare, dar zgripturoaica de la care l-am cumpărat a fost brusc atinsă de o paralizie a mâinii în clipa în care urma să-mi dea restul, aşa că i-am spus să-l păstreze. M-am îndreptat spre dugheana unde aveam cvasicertitudinea că-l voi întâlni pe Benny.

Şi nu mă înşelasem. Susţinea o conversaţie fermecătoare cu o brunetă mititică şi subţire, cu ochi parşivi, al cărei râs amintea de nişte balamale ruginite. Erau separaţi de tejgheaua barului, dar ăsta nu era un motiv ca ea să fie în siguranţă. Era îmbrăcată într-un soi de salopetă care i se mula perfect pe corp şi stătea aplecată deasupra tejghelei, în aşa fel încât Benny să-şi poată plonja privirea în decolteul în formă de V.

Mi s-a părut şi mie c-ar fi într-adevăr ceva interesant de văzut, aşa că m-am zgâit şi eu într-acolo.

Bruneta îmi aruncă o privire răutăcioasă, se îndreptă, îşi repezi capul pe spate şi se îndepărta cu bărbia în vânt. Benny se întoarse cu un aer de surpriză indignată.

— Trebuia să-mi fi închipuit, spuse cu amărăciune. Apari întotdeauna când nu trebuie. Nu ţi s-a spus niciodată că nu trebuie să deranjezi o barmaniţă şi un client în momentul în care îşi fac jurăminte ?

— Asta făceai ? l-am întrebat. Nu s-ar fi spus ? Credeam că-ţi căzuse o monedă de un dolar în decolteul ei şi tocmai te pregăteai s-o cauţi.

— Asta fiindcă ai fost crescut de nişte calici, îmi răspunse furios. Dacă vrei să ştii, tocmai îi spuneam că este plină de spirit.

— Curios locul ăsta în care-şi ţine spiritul ! Că veni vorba, pot să-ţi amintesc că în momentul ăsta te afli la muncă ?

— Dar, ce naiba. exclamă Benny înroşindu-se, ce cre deai că facem ? Mi-ai spus să adulmec de-a lungul drumului pe care l-a făcut Dana, de la ea de acasă şi până unde a fost omorâtă. Ei bine, asta şi făceam !

— Eşti sigur că Dana a trecut printre sânii gagici ăsteia, ca să se ducă la dune ?

Privi pe deasupra umărului şi-i făcu cu ochiul brunetei care-i răspunse la fel.

— Vino la maşină, să putem vorbi în linişte.

Am mers împreună până la maşină, mi-am aprins o ţigară şi l-am întrebat :

— Ei, e ceva nou ?

— N-am întâlnit pe nimeni care s-o fi văzut pe Dana aseară, îmi spuse.

Se aplecă spre mine şi mă bătu pe piept. Dar am găsit doi tipi care au văzut-o pe Anita.

— Pe Anita ?

— Da. Primul este un şofer de taxi, care a dus-o până la marginea dunelor. Tipul este convins de asta. datorită rochiei ei roşcate. S-a oprit sub un felinar şi s-a ginit bine la ea. Îl interesa. cu atât mai mult cu cât ea părea să facă tot posibilul să nu fie recunoscută. Tipului i s-a părut ciudat că gagica a vrut să fie lăsată într-un loc atât de pustiu. fără să-i ceară s-o aştepte.

— Ce oră era, Ed ?

— Abia trecuse de miezul nopţii.

— Şi tipul ălălalt ?

— Un pescar. Se întorcea după ce-şi întinsese plasele, când a văzut o femeie singură care mergea printre dune. Era prea departe ca să poată distinge vreun detaliu dar când luna a ieşit dintre nori. a putut vedea că era îmbrăcată într-o rochie de seară.

Am aruncat ţigara pe geam.

— S-ar spune că Anita era prin zonă când Dana a fost omorâtă, am remarcat eu, trecându-mi mâna prin păr. Aşa că e normal să se ascundă.

— Da' nu găseşti că e de-a dreptul ciudat că n-am putut da nicăieri de urma Danei ? spuse Benny, neliniştit Am stat de vorbă cu toţi şoferii de taxi de acolo, de unde stă ea, dar nimeni n-a văzut-o.

M-am întins până pe bancheta din spate, am luat fusta şi vesta Danei şi le-am aruncat pe genunchii lui Benny.

— Ce zici de asta ?

Faţa lui roşcovană se albi ; se întoarse să mă privească, cu ochii cât farfuriile şi cu mâinile crispate pe hainele ei.

— Vic, ăsta-i taiorul ei !

— Ştiu. Era în dulapul lui George Barclay.

I-am povestit ce aflasem despre Mills şi casa din Beachwood Avenue şi i-am arătat fotografia Anitei. Însă era atât de şocat de descoperirea hainelor Danei, că n-a făcut nici o remarcă cu privire la poză.

— Atunci, înseamnă că Barclay este autorul, spuse. Poate tocmai de-asta n-am putut eu să-i găsesc urma. Crezi că a omorât-o acasă la el, a dezbrăcat-o şi pe urmă a dus-o cu maşina la dune? Ia zi, crezi că aşa s-a întîmplat?

— Habar n-am, Ed. Nu mă mai arunc cu capul înainte. De fiecare dată când am crezut c-am găsit ceva, s-a întâmplat câte-o chestie care a dat totul peste cap. Singurul mod de-a ajunge la vreo concluzie este să obţin toate informaţiile posibile, de a ne păstra sângele rece şi, când n-o să mai avem ce informaţii să obţinem, dar numai atunci, o să vedem ce decizie putem lua. Acum mă duc să dau ochii cu drăgălaşul de Leadbetter. Ai face bine să vii cu mine.

În timp ce ieşeam cu maşina din parcare, i-am spus :

— După ce vorbim cu Leadbetter, ne întoarcem la birou. Trebuie să încercăm să punem cap la cap tot ce-am aflat.

— De ce Mills s-o fi dus să cotrobăie prin casa lui Barclay ? Ai vreo idee ?

— Nu. Dar îmi pare bine că am trecut eu primul pe acolo. Sunt sigur că nu i-ar fi scăpat fotografia. Cred că o să te trimit să faci o mică plimbărică prin San Francisco, să afli ceva despre trecutul Anitei. Dacă e să ne luăm după fotografia asta, cred că mai mult a ars gazul prin bordeluri, decât prin casele de modă. S-ar putea să pui mâna pe ceva interesant.

Benny se aplecă în spate şi luă poza de pe banchetă. Cât timp am rulat de-a lungul lui Ocean-Boulevard, n-a încetat să se holbeze la ea.

— Da, cred că o plimbărică la Frisco nu-i de lepădat Ținea fotografia la capătul mîinii întinse. Ce n-aş d să-mi facă cu ochiu' ! Dacă poza asta ar fi lipită de telescopul lui Leadbetter, sunt sigur că nu s-ar mai gândi să caute cuiburi de pescăruşi.

Am ajuns la capătul bulevardului şi ne-am angajat pe un drum cu hârtoape, care mărginea plaja. Cred că ştiam pe unde se afla marghernița lui Leadbetter. Dacă era aia la care mă gândeam eu, o văzusem precis când fusesem şi eu la plajă. Era o căsuță solitară, cu un etaj, din lemn brun decolorat de soare. Se înălța pe o mică ridicătură de teren înconjurată de un semicerc de palmieri pitici şi albăstrii şi de unde se afla, puteai avea o vedere cuprinzătoare a plajei, țărmului şi a dunelor.

Drumul devenise impracticabil, aşa că am mers pe jos aproape jumătate de kilometru până la casă, prin nisipul moale şi cald, după ce mai înainte închisesem hainele Danei şi fotografia în portabagaj.

— Azi-noapte luna era ca un proiector, am spus, avansând ; dacă individul se chiorea prin telescop, Dumnezeu ştie ce putea să vadă.

— Ai de gând să-i dai ceva biştari ? mă întrebă Benny

— Nu ştiu, să vedem. Cred că cel mai bun mijloc ar fi să-l luăm din scurt. Dacă i-am băga frica-n oase, s-ar putea să ne povestească istoria vieții lui, fără să ne coste vreun sfanț.

Am traversat un pâlc de arbuşti, făcându-ne cu greu drum printre hățişurile de crăci şi rădăcini, şi ne-am pomenit brusc în întinderea imensă a dunelor. La cincizeci de metri de noi, aproape în întregime ascunsă de şirul de palmieri, se ridica baraca lui Leadbetter.

Pe acoperişul neted, pe jumătate ascuns de un perete de lemn, strălucea ca o oglindă în soare tubul de câțiva metri ai telescopului. În afara barăcii nu se vedea nici un semn de viață. Avea aerul dezolat al unei fete cu genunchii osoşi la un concurs de frumusețe.

Am înaintat cu greu prin nisip, până am ajuns la uşa crăpată şi jerpelită de intemperii. Am aruncat o privire prin fereastră în camera de la parter. Era mobilată cu relicve acoperite cu pluş ; pe o masă zăceau resturile unui prânz.

Benny bătu la ușă : aceasta se deschise singură, de la prima lovitură. Așteptând să vină cineva, ne-am uitat prin încăperea aia mică și împuțită. Nimic. Nimeni nu răspunse.

— Probabil că se zgâiește la pescăruși sau pândește vreo gagică mișto care vrea să facă plajă în pielea goală, spuse Benny.

— Da, s-ar putea să fie pe acoperiș.

Am ieșit afară și am privit în sus, dar n-am văzut decât lentila telescopului îndreptată asupra mării. Benny trase un fluierat care stârni un stol de păsări din crengile palmierilor, dar în afară de fâlfâitul lor speriat, nici urmă de Leadbetter.

— Hai să urcăm pe acoperiș, am propus. Poate-l reperăm cu telescopul.

— O idee minunată ! răspunse Benny. Nu se știe niciodată, poate avem bafta să dăm și peste ceva, pentru sufletul nostru.

Am intrat din nou și am urcat treptele inegale care duceau la etaj. O scară proptită pe dușumea se sprijinea de un chepeng care se deschidea în sus.

Am urcat trei trepte și am ridicat chepengul, care căzu cu zgomot de partea cealaltă. Urcând ultimele trepte, am avut senzația că am pătruns într-un furnal. Benny mă urmă.

Am rămas o clipă nemișcați, privind la mașinăria aia mare, instalată pe un picior metalic cu rotile. O ladă de lemn ce servea drept scaun era așezată în spatele aparatului, înconjurată de un număr impresionant de sticle goale de bere. Era al naibii de cald, și un roi de muște, înfuriate că le-am deranjat, și-au luat zborul bâzâind, au trecut pe deasupra noastră și apoi s-au întors la ospățul lor.

Leadbetter era întins pe spate. În mijlocul frunții avea o gaură cam de mărimea celeia pe care un ciocan o face într-o bucată de azbest. Sângerase mult, și sângele începuse să se închege. Un lucru era sigur : n-avea să mai spioneze niciodată perechile de îndrăgostiți de pe insulă, absolut niciodată.

— Doamne, Dumnezeule ! articulă Benny, apucându-mă de braț.

CAPITOLUL IV

1

Ceasul de masă de pe biroul meu arăta cinci şi zece. Jaluzelele trase întunecau încăperea şi făceau aerul mai răcoros ; ne protejau de soarele care încingea trotuarele, pentru a simţi în avanpremieră gustul verii ce avea să vină.

În timp ce mă plimbam prin cameră cu mânecile cămăşii suflecate, gulerul desfăcut şi cravata atârnând neglijent într-o parte. Paula şedea pe birou, rece ca un bloc de gheaţă.

— Nu era nimeni, am spus, încercând să destind atmosfera, aşa că am urcat pe acoperiş. Era acolo. M-am oprit lângă fereastră şi am privit în jos, la strada ce dogorea. A fost omorât cu un pistol de calibrul 45 în timp ce privea prin telescopul lui. Glonţul i-a făcut o gaură cât pumnul în căpăţână, şi cred că murise de vreo douăzeci de minute, nu mai mult.

Paula nu părea deloc îngrozită. Îşi trăgea încetişor buza inferioară cu degetul mare şi cu arătătorul ; fără îndoială, ce-i povesteam eu nu-i plăcea defel. Am continuat :

— În jurul casei se află câţiva pomi. Sunt sigur că asasinul s-a ascuns într-unul din ei, aşteptându-l pe Leadbetter să se arate. O treabă curăţică. Glonţul probabil că i-a rămas prin cap. Pot să pariez că este aceeaşi armă care a omorât-o pe Dana. Mi-am stins ţigara, am căscat şi mi-am frecat ochii. Cam asta ar fi totul. Ne-am cărat iute. Nimeni nu ne-a văzut. Sunt sigur.

Paula îmi aruncă o privire neliniştită, luă o ţigară, şi-o aprinse şi aruncă chibritul în scrumieră.

— Nu-mi place chestia asta, Vic. Am fi putut împiedica crima asta, povestindu-i lui Brandon despre Cerf.

— Se poate, dar nu prea cred. De nici un fel. Leadbetter și-a căutat-o cu lumânarea. N-avea decât să spună polițailor ce știa, sau măcar lui Jack. Numai că, vezi tu, a preferat să trateze cu asasinul. Se gândea să încaseze ceva parale ; a încasat doar o gaură în căpățână.

Paula înclină din cap.

— S-ar putea. Se întoarse și privi printre crăpăturile jaluzelelor. Brandon o să explodeze când o să afle despre asta. O să fim între ciocan și nicovală.

A rămas pe gânduri un minut întreg, apoi a ridicat din umeri și s-a întors spre mine :

— Și acum, ce-i de făcut, Vic ?

— L-am expediat pe Benny la San Francisco, să încerce să pescuiască ceva în legătură cu Anita. Sunt aproape sigur că era pe-acolo, în timpul crimei. Eu, o să mă duc să stau la o șuetă cu Barclay.

— Ce porcăria naibii, făcu ea. Costumul Danei era singura dovadă, atât timp cât era în dulap. Luându-l n-ai făcut altceva decât să-l disculpi de Barclay. O s-o țină întruna că habar n-are despre ce-i vorba.

— Da. Numai că trebuie să ne asumăm riscul ăsta. Mă aștept să aflu ceva de la hainele astea. Clegg tocmai le cercetează. Și apoi, s-ar putea ca Mills să nu fi căutat fotografia, ci hainele. Cum o să am raportul lui Clegg, o să le agăț la loc în dulap și o să-l iau la întrebări pe javra de Barclay.

— E cam riscant, dar cred că-i singurul lucru care merită făcut. Dar ce s-a întâmplat cu lenjeria ei de corp, cu pantofii și cu ciorapii ?

— N-am idee. Probabil că Barclay le-a ascuns pe undeva, pe-acasă. N-am avut decât foarte puțin timp la dispoziție până să sosească Mills. O să le caut când o să mă mai întorc pe-acolo.

— O să treci și pe la Mills ?

M-am strâmbat.

— Cred că da. Nu că aș fi înnebunit să-l întâlnesc, dar e necesar. Poate că n-are nici în clin, nici în mânecă, cu crima. Și chiar încep să cred asta, dar mai întâi vreau să fiu sigur, mai înainte de a-l lăsa baltă.

— Ştii, e o chestiune de timp. Trebuie să aranjezi treaba asta cu poliţia.

— Imediat ce Clegg o să termine de trecut fusta şi vesta Danei prin ciur şi prin dârmon, o să mă întorc la Barclay. Pentru moment, el pare să fie asasinul. Dacă l-am prins cu ceva, îl am în buzunar. Sună-l te rog pe Clegg şi întreabă-l dacă a descoperit ceva.

În timp ce Paula făcea numărul, m-am întors la fereastră. Există o grămadă de lucruri care mă lăsau ţuţ. De ce Dana era goală ? De ce Anita îi dăduse colierul ? Douăzeci de mii de dolari în diamante, mi se părea cam mult în schimbul a ceea ce voia ea să afle. Pe de altă parte, s-ar fi putut nici să nu-i fi dat colierul Danei. S-ar fi putut să-i ceară doar să-l păstreze, pur şi simplu. Putea să se fi întâlnit cu tipul care o şantaja, şi îi era frică să nu i-l fure. În orice caz, nu o vedeam eu pe Dana lăsându-se cumpărată. Cu toate că asta era impresia care persista ; dar cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mi se părea mai de necrezut. Dana nu era făcută dintr-un aluat ca ăsta.

— E Clegg la telefon. Vrea să-ţi vorbească, spuse Paula.

Am luat receptorul. Clegg îmi spuse că n-a găsit nici urme de sânge, nici fire de nisip, nimic care să dea vreun indiciu. I-am mulţumit, i-am spus că o să trec pe la el să iau hainele şi am închis.

— Nimic, am dat răspuns privirii întrebătoare a Paulei. Asta înseamnă că nu era îmbrăcată cu ele când a fost omorâtă. Avea fruntea complet zdrobită. Precis că tot ce purta a fost mânjit cu sânge.

— Poate că a fost dezbrăcată mai înainte de a fi omorâtă, sugeră Paula.

— Da, dar în cazul ăsta trebuia să se găsească urma de nisip pe hainele ei.

— Poate că s-a dezbrăcat în maşină.

— Mda. Mi-am trecut mâna prin păr. Mai bine ar fi fi să merg la Barclay.

O să-l iau pe Kerman cu mine. Poate c-o să trebuiască să-i înmuiem oasele şi mă bate gândul că n-o să fie aşa de uşor.

2

Am parcat sub acelaşi fag, la capul lui Wilshire Avenue, am scos din nou numărul de înmatriculare al maşinii de la bord şi am ieşit sub soarele arzător.

— Şi acum, la drum, am spus, e la capătul străzii.

Kerman ieşi din maşină, cam fără voia lui.

— Aşa departe ? întrebă cu o mutră chinuită. La naiba! Simt că mă topesc. Ce crezi, o să ne dea ceva de băut ?

— Mai curând o să ne dea cu un ciomag peste ceafă, i-am răspuns, luând sub braţ pachetul învelit în hârtie maronie, care conţinea hainele Danei. Tipul este un colecţionar de arme vechi.

— Minunat ! exclamă Kerman. Un ciomag, ai ? Încă nu m-a otânjit nimeni cu aşa ceva.

Am mers pe trotuar, unul lângă celălalt, în umbra copacilor.

— O să trebuiască să ascundem hainele Danei în dulap fără să ne vadă, am spus în momentul în care ne-am oprit în faţa portalului masiv, ferecat în fier. Dacă-i prin grădină, ţine-l de vorbă până mă întorc. Dacă e în casă, o să-mi încerc norocul. Dacă avem baftă, s-ar putea să nici nu fie acasă.

— Ce mişto o să fie când o să pună mâna pe tine şi o să cheme poliţia, rânji Kerman. Parcă şi văd mutra lui Brandon când o să fii arestat pentru violare de domiciliu.

— Să-l împiedici să pună mâna pe telefon, i-am explicat. De-aia te-am luat cu mine. Ai înţeles ? Nu trebuie să ne purtăm cu mănuşi cu individul ăsta.

— Votez pentru, atât timp cât nu declanşează el ostilităţile.

Am împins poarta şi am inspectat împrejurimile. Porumbeii erau tot pe acoperiş, iar în grădină nu se afla nimeni.

— Mă întreb dacă nu cumva şi-a luat tălpăşiţa, am spus, privind spre casă.

— Să trec eu primul ? întrebă Kerman.

— Dă-i drumu' ! Sună, şi dacă-ţi răspunde, ţine-l de vorbă până când ajung în casă. N-o să-mi ia mai mult de două, trei minute.

— Sper, răspunse Kerman şi se îndreptă spre casă cu pas vioi.

L-am urmărit cu privirea până a ajuns la treptele de lemn şi am auzit cum undeva, în casă, răsună limpede clinchetul soneriei. Am aşteptat ; nu s-a întâmplat nimic. Kerman se întoarse spre mine, ridică mâinile şi scutură capul. I-am făcut semn să mai încerce încă o dată. Mai sună. Şi dintr-o dată, fără ca nimic s-o fi precedat, o voce glăsui :

— Aş fi prea indiscret dacă te-aş întreba ce mişmăşeşti pe-aici ?

Nu cred că am tresărit prea mult, dar am avut impresia că am făcut un salt de un metru. M-am întors brusc.

În faţa mea se afla un bărbat zdravăn ca un bou, cu o statură impozantă ; genul după care se înnebunesc de obicei femeile. Avea o claie de păr negru, ondulat, şi figura bronzată îi făcea ca ochii să-i pară mai albaştri decât erau în realitate. Avea aerul satisfăcut şi dezagreabil al indivizilor cărora li s-a spus de nenumărate ori că sunt tipi bine, încât până la urmă au crezut-o şi ei, ceea ce în cazul de faţă era perfect adevărat.

Nu era nici o scofală să ghicesc că pe individ îl chema Barclay.

Dana spunea despre el că se îmbrăca la marele fix : cam aşa şi era : purta o cămaşă de culoarea caisei, pantaloni albi de in, aşa de bine călcaţi, încât cu dunga de la ei se putea tăia pâinea, şi pantofi din piele, albi, cu punctişoare maro. O brăţară de aur masiv îi înconjura încheietura mâinii drepte, iar în jurul gâtului avea o eşarfă de mătase verde, aranjată în aşa fel încât să se vadă de la o poştă monograma brodată pe ea.

— Sunteţi domnul Barclay ? am întrebat, poate nu aşa de nonşalant cum aş fi vrut, dar mergea.

— Şi ce dacă ?

Avea o voce bărbătească şi profundă, cam ca a unui bariton : o voce menită să treacă fiori prin şira spinării oricărei eleve de liceu, numai că a mea a rămas impasibilă.

I-am întins cartea mea de vizită, pe care era imprimat antetul de la „Universal Services" şi m-am înapoiat un pas. A citit-o, a întors-o i-a contemplat o clipă dosul, pe care nu era scris nimic, după care mi-a restituit-o ca şi cum i-ar fi murdărit mâinile.

— Îmi pare rău, îmi spuse, adresând un surâs gânditor unei dalii ce se găsea în câmpul său vizual, dar n-am nevoie de nimeni. În orice caz, mulţumesc că ai venit ; poate altădată.

Kerman veni şi ni se alătură. Barclay păru că nu-l vede.

— Nu-ţi ofer serviciile mele, i-am spus. Lucrăm pentru cineva a cărui soţie se întâmplă să fie una dintre prietenele tale. S-ar putea să-mi fii de folos.

Cu toate că făcea eforturi vizibile pentru a-şi păstra aerul de distincţie plictisită, un licăr de nelinişte îi trecu prin ochi.

— Îmi pare rău, făcu, arătând cu un gest poarta, dar se întâmplă ca acum să fiu ocupat, şi, în afară de asta, nu-mi plac curioşii.

— Vreau să-ţi spun că putem obţine informaţiile astea de la poliţie, i-am zis, dar ştii cum sunt poliţaii : n-au nici un respect pentru viaţa particulară a nimănui. Nu sunt ca noi.

Îşi scoase mâna din buzunar, îşi frecă bărbia pătrată şi continuă să-şi dea aerul semeţ al unui munte pe care nimic nu-l poate atinge.

— Ce vreţi ? Hai să terminăm chestia asta rapid.

— Regret, dar problema este prea gravă pentru a fi rezolvată cu una cu două. Ce-ar fi să intrăm şi să discutăm în linişte ?

O luă înainte spre casă, cu paşii mari.

L-am urmat.

— Păstrăm planul de luptă numărul 1 ? întrebă Kerman din colţul gurii.

— Nici o şansă să reuşim. O să trebuiască să-l păcălim sau să-i sărim în cârcă, însă de vorbit, o să vorbească. N-avem de ales.

— O să fie tare nostim să-i sărim în cârcă, făcu Kerman, cu un aer amărât.

Barclay deschise uşa de la intrare şi pătrunse în casă, fără să-şi facă vreo grijă dacă-l urmăm sau nu. Traversă camera către un bar îngropat în perete şi îi deschise uşile, făcând să iasă la iveală o colecţie deosebit de interesantă de sticle. Bătea recordul în privinţa barurilor de interior pe care le văzusem până acum, şi după cum Kerman îşi freca mâinile şi trepida de nerăbdare, părea că este şi el de aceeaşi părere.

— Şi acum daţi-i drumul, şi repejor, spuse Barclay luând un pahar, umplându-l pe jumătate cu whisky şi adăugându-i apă minerală şi un cub de gheaţă. După care închise cu zgomot uşa barului, ceea ce însemna că n-o s-o mai deschidă decât după plecarea noastră, se îndreptă spre canapea şi-şi instală carcasa enormă.

Am aşteptat să se simtă bine, apoi am scos hainele din pachetul de hârtie şi i le-am aruncat pe genunchi :

— Cum de se găseau hainele astea în dulapul tău ? l-am întrebat.

Îşi puse paharul pe măsuţa cu rotile, luă vesta cu un aer bănuitor şi cu o expresie de surpriză totală.

— Repetă ce-ai spus, zise, şi-şi întoarse capul să mă privească.

— Hainele astea erau în dulapul tău. Vreau să ştiu cum au ajuns acolo.

Aruncă hainele pe jos, îşi luă paharul, bău o înghiţitură zdravănă şi-l puse la loc.

— Eşti beat sau pur şi simplu ţicnit ?

— Nu face pe şmecherul ! Am venit aici acu' vreo două ore. Nu era nimeni aşa că am făcut o mică anchetă. Am găsit hainele astea în dulapul din dormitor.

— I-auzi ! Îşi reveni din surpriză. Şi le-ai luat ca să le aduci înapoi. Nostim, foarte nostim !

Şi rânji.

— Le-am luat ca să le dau la laborator, să văd dacă nu sunt urme de sânge pe ele.

Asta-l făcu să ridice brusc capul. O luminţă îi jucă în ochi.

— Cum adică... urme de sânge ?

— Hainele astea aparţineau Danei Lewis, tânăra care a fost ucisă aseară, la dune.

Îşi îndreptă spatele şi întrebă :

— Ce dracu' înseamnă toată chestia asta ?

— Vreau să ştiu cum de hainele astea, care aparţin unei fete dezbrăcate şi omorâte aseară, se găseau în dulapul tău.

— Habar n-am despre ce baţi tu câmpii, şi puţin îmi pasă. Gata, ajunge ! Ia-ţi boarfele astea de-aici, şi şterge-o !

— Am o probă foarte concludentă să te bag la apă în legătură cu Dana Lewis, i-am spus calm ; era o agentă de-a mea, care o supraveghea pe doamna Cerf, în momentul în care a fost omorâtă.

Cu asta i-am închis pliscul. A frânat ca un taur în faţa unei plase din sârmă ghimpată.

— Ce naiba-i asta... şantaj ?

— N-o lua aşa uşor. Victima mi-era prietenă. Iar eu anchetez asasinarea ei. Vreau să ştiu de ce hainele ei se găseau în dulapul tău.

— Bine, bine, spuse, ridicându-se încet ; era mare, periculos de calm şi de sigur pe el. Indiferent ce-mi spui tu, asta-mi miroase a şantaj. Înainte de a continua, o să chemăm poliţia ; aş vrea să ştie şi ei ce mi-ai spus ; şi dacă dovada pe care o ai e o aiureală, ai înţărcat bălaia, băiete !

Mâna i se îndreptă spre telefon, dar Kerman a fost un pic mai rapid decât el. Înhăţă telefonul, smulse cablul din priză şi aruncă aparatul cât-colo.

— Azi n-avem nevoie de telefon, amice, spuse el.

Reacţia lui Barclay a fost instantanee. Teribil de rapidă pentru un tip de gabaritul său. L-a atins pe Kerman drept în falcă. O lovitură faină, în urma căreia Kerman se prăvăli, dărâmând şi măsuţa în cădere. Până să se întoarcă Barclay spre mine, eram deja pregătit. Am eschivat o directă de stânga, i-am plasat un croşeu de stânga la corp care l-a cam zdruncinat, după care i-am servit dreapta

mea, aia pe care Cesar Mills o tratase cu atât dispreț : dar Barclay n-avea clasa lui Mills, așa că a încasat-o din plin. Dădu ochii peste cap și căzu lat pe burtă, cu o bușitură care zgudui casa din temelii.

— Mișto, făcu Kerman, ridicându-se cu greu. Își masă cu grijă falca. Crezi că am putea să ne servim cu câteva picături din băuturica lui ?

— O să ne servim cu o găleată, nu cu câteva picături. i-am răspuns, întorcându-l pe Barclay cu piciorul.

Kerman se îndreptă spre dulăpiorul de lichide, frecându-se în continuare la obraz. Confecționând două băuturi, îmi întinse una și și-o bău pe-a lui dintr-o înghițitură. Am băut jumătate din paharul meu și l-am pus pe masă. Eram cam neliniștit în privința lui Barclay. Se purtase ca și cum ar fi fost curat ca neaua, și aveam senzația neplăcută că era absolut sincer când spunea că habar n-are despre toată tărășenia asta.

Era clar că trebuia să iau totul de la capăt cu mult mai multă abilitate, dacă aveam de gând să n-am de-a face cu poliția.

Kerman se trată cu încă un pahar. Acum, că dăduse cu nasul de whisky, era în al nouă cer.

— S-a făcut dreptate. În fond, și-a căutat-o cu lumânarea. Hai să-l facem să ciripească.

Luă sifonul și expedie un jet drept în figura lui Barclay.

Barclay mormăi, se întoarse, își frecă mutra cu mâinile. ridică încet capul și ne privi cu o expresie buimăcită.

— Scoală, puișor, și fă-ți inventarul, să nu-ți lipsească vreo bucățică, zise Kerman, punând jos sifonul. Avem multe să ne povestim. Se întinse și luă o măciucă indiană care era agățată pe perete. Începu s-o bălăngăne ușor. Și să nu începi iar să faci pe deșteptul, că te pocnesc cu asta. de-ți merg fulgii !

Barclay se ridică, își scoase eșarfa de la gât și și-o aruncă jos. Avea o privire explozivă, dar se îndreptă spre canapea fără să zică un cuvânt, se lăsă să cadă și începu să-și maseze falca ; aceasta, între timp, își mărise dimensiunile.

— Deci... hai s-o luăm de la început, am spus, aprinzându-mi o ţigară. Cum au ajuns hainele astea în dulapul tău ?

După câteva clipe, răspunse cu o voce plină de furie reţinută :

— Ţi-am spus că habar n-am despre ce vorbeşti.

Nenorocirea era că-l credeam sincer.

— Bine. Habar n-ai despre treaba asta. Şi acum să-ţi spun ceva : cu trei zile în urmă, Franklin Cerf ne-a angajat s-o urmărim pe nevastă-sa. Am însărcinat-o cu asta pe Dana Lewis. După raportul ei, rezultă că tu şi doamna Cerf eraţi intimi şi că vă întâlneaţi pe ascuns. Printre altele, informaţia asta încă n-a ajuns la urechile domnului Cerf. Noaptea trecută, pe la unu, Dana Lewis a primit un telefon şi a plecat de-acasă. Puţin mai târziu, a fost găsită printre dunele de nisip de la East-Beach, împuşcată în cap.

Crima asta ne-a pus într-o poziţie foarte nasoală. Pe de o parte, noi garantăm clienţilor noştri toată discreţia, iar pe de altă parte, dacă vrem să ajutăm poliţia, suntem obligaţi să ne călcăm cuvântul şi să dăm numele doamnei Cerf. Ar fi neplcăut pentru renumele firmei, aşa că ne-am hotărât să anchetăm chiar noi cazul ăsta.

O căutăm pe doamna Cerf. Poate ştii sau poate că nu ştii că a dispărut. Ne-am gândit că locuinţa ta ar fi putut fi o ascunzătoare minunată pentru ea, şi în după-amiaza asta am venit să văd dacă nu cumva este pe-aici. Nu era nimeni pe-acasă, aşa că am scotocit niţeluş. N-am găsit-o pe doamna Cerf, dar am găsit hainele Danei Lewis în dulapul tău din dormitor. Îţi dau ocazia să ne spui cum au ajuns acolo. Dacă nu poţi da nici o explicaţie, o să trag concluzia că tu eşti unchiul şi o să fac ceea ce trebuie făcut. Aveai toate motivele să te debarasezi de Dana Lewis. Ştia de legătura ta cu doamna Cerf. Iar cum tu nu eşti genul de om care să aştepte să se trezească pe nepusă masă cu bărbatul înşelat, puteai foarte bine s-o omori ca să tacă. Acum te-ai prins care-i toată tărăşenia ?

Mă privi stupefiat, o lungă clipă, apoi exclamă :

— Cred că eşti ţicnit de-a binelea ! N-am văzut-o pe fata asta în viaţa mea ; şi, în afară de asta, aseară nici n-am fost în oraş, abia m-am întors.

Am schimbat o privire cu Kerman.

— Unde ai fost ?

— La Los Angeles. Am plecat de-aci cu maşina. aseară, pe la cinci şi m-am întors chiar acum. O să-mi găsiţi valiza în maşină, dacă o să căutaţi.

Îşi pierduse o bună parte din siguranţă, iar neliniştea începuse să ia locul furiei.

— Unde ai dormit ?

— La o tipă.

Kerman îşi scoase carneţelul şi un pix.

— Numele şi adresa, spuse el.

Barclay îl privi cu răceală.

— Ce să-ţi spun, te-ai găsit !

Am intervenit :

— Ascultă, Barclay, faci cum vrei, dar dacă ne dai numele şi adresa, îţi verificăm alibiul şi asta te scoate cu faţa curată. Doar dacă tipa în cauză nu are ceva împotrivă.

— Eh, pe dracu' ! Puţin îi pasă ! Kitty Hitchens. Astoria Court, la numărul 4834.

Nu mai aveam nimic de spus. Aveam să-l trimit pe Kerman să verifice, dar ştiam că spusese adevărul. Däduse adresa prea uşor ca să fie falsă.

— Kitty asta ar putea zice că erai cu ea, deşi n-a fost aşa, am spus şi eu, ca să întreţin conversaţia.

— M-a văzut portarul. Am băut un pahar la bar, şi barmanul mă cunoaşte. Şi liftierul o să-şi amintească de mine. Merg acolo destul de des. O să-şi aducă aminte cu toţii că am plecat în după-amiaza asta, pe la trei.

— Asta înseamnă că tipa este dotată, făcu Kerman interesat.

Barclay îi aruncă o privire întunecată.

— Bine, de acord, dar asta nu explică totuşi cum de-au ajuns hainele astea în dulapul tău, am spus.

— Nu, şi nici nu cred că au fost vreodată acolo. Mai curând cred că, ticăloşi cum sunteţi, aţi vrut să mă şantajaţi, şi acum aţi lăsat-o baltă.

— Ce-ai zice să urcăm puţin sus ? N-au fost găsite nici lenjeria ei intimă, nici pantofii. N-am avut timp să te caut în timpul primei mele vizite.

Mă privi fix, bătând darabana pe masă, cu degetele lui groase.

— Cine-mi garantează că nu le-aţi ascuns aici când aţi venit prima oară ?

— Nimeni. Trebuie să ai încredere. Hai să urcăm.

Am urcat. Nici unul dintre noi nu prea avea chef să cotrobăie şi numai printr-un noroc Kerman dădu peste pantofi. Erau ascunşi sub o grămadă de pături, în dulapul din baie.

— Nu-i rău deloc ! rânji Barclay. Mă uimeşte atâta ingeniozitate.

— Dacă am fi fost poliţai, n-ai mai fi făcut atât pe deşteptul ! Acum chiar că o să scotocim.

Dar n-am dat de lenjeria intimă a Danei.

Am coborât la parter şi am înfăşurat pantofii Danei cu hainele. În timp ce Barclay ne pregătea de băut, tăceam cu toţii. Ne-a întins fiecăruia câte un pahar şi s-a aşezat pe canapea.

Cu toate că se dădea dur, simţeam că descoperirea pantofilor îl cam tulburase, iar neliniştea pe care încerca să şi-o ascundă, îmi întărea convingerea că nu ştia nimic despre moartea Danei.

— Şi acum, ce aveţi de gând ? întrebă, după ce bău jumătate din pahar.

— Părerea mea este că nu ai nici o legătură cu treaba asta. S-ar zice că pantofii şi hainele au fost pitite aici fără ştirea ta.

— Vă jur că aşa este, făcu sincer. Dar de cine, n-am nici cea mai mică idee.

— Stai puţin... Poate fi ucigaşul. Dacă poliţia ar fi descoperit astea, acum ai fi fost la zdup.

— Ai dreptate.

— După mine, o singură persoană ne poate ajuta : doamna Cerf. Trebuie s-o găsim. Ai idee unde poate fi ?

Clătină din cap în semn că nu.

— Ultima dată am văzut-o acum trei zile. Am luat masa împreună.

— Cum ai făcut cunoştinţă cu ea ?

— Pe plajă. Se plictisea, şi eu tocmai treceam pe-acolo. Nu prea se distra cu bărbatu-său.

I-am aruncat o privire lipsită de orice expresie.

— Şi de cât timp o cunoşti ?

— Vreo douăş'pe zile. Privi pe furiş în lături, zâmbind uşor. N-am ce face, pur şi simplu îmi cad în braţe cu Anita s-a întâmplat ca şi cu atâtea altele.

— Ai avut probleme cu ea ?

— Ce fel de probleme ?

— Uite, de exemplu prin magazine... ţi s-a întâmpla să ţi se fure ceva ?

— Vrei să zici că e lungă de mână ?

L-am aprobat.

— Înseamnă că de-asta o urmărea Cerf ! Eu credeam că vrea să aibă probe pentru un divorţ. Şi ea credea la fel.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nu, nu mi-a furat nimic.

Mi-am trecut mâna prin păr.

— Ştia că-i urmărită ? Ţi-a spus ?

— Da. Mi-a spus că o urmărea o femeie. De-aia i-am dat papucii. Nu mă înnebunesc după procesele de divorţ

— I-ai dat papucii ?

— Ba bine că nu !

— Noi credeam că o şantajează cineva. N-a pomeni nimic despre aşa ceva ?

Expresia de mirare care îi apăru pe figură era suficient de elocventă.

— Nci vorbă ! Asta-i ceva nou pentru mine. Inelul de la mână îi lovi paharul şi se auzi un clincănit. Ultima dată când am fost văzuţi a încercat s-o împrumut cu nişte bani

— Cât ?

Rânji.

— Nu i-am dat răgazul să spună vreo sumă. Nu obişnuiesc să împrumut bani femeilor măritate.

— A pomenit cumva de Ralph Bannister ?

— Nu. Are vreo legătură ?

— Îl cunoşti ?

— Da, am făcut cunoştinţă cu el. E patronul de la „Étoile". Am fost de câteva ori pe-acolo.

Începusem să avansez prin neant cu rapiditate.

— Anita a pus piciorul pe-aici ?

În ochi i-am citit neîncrederea.

— Asta nu vă priveşte.

Kerman îi mîngâie braţul cu măciuca indiană.

— Răspunde-i domnului şi nu fi băieţel neascultător, spuse el prevenitor.

— Ai văzut deja un tip, unul, Cesar Mills, nu-i aşa ?

— Cine ? Şoferul ? Mda, l-am văzut o dată sau de două ori. E şi el băgat în chestia asta ?

— Credeam că este paznicul proprietăţii.

— Poate că e şi paznic. De câteva ori a fost şofer. Nu ştiu nimic despre el.

— Am găsit o poză a doamnei Cerf într-un sertar, în dormitor. Bănuiesc că ea ţi-a dat-o.

— Interesantă poză, nu ? rânji el. Da, ea mi-a dat-o.

— Când a fost făcută ?

— Acu' câţiva ani. Juca într-un music-hall la Frisco. Mai înainte de a fi manechin. Ce s-a întâmplat cu fotografia asta ? Ai luat-o ?

— Normal. Să-ţi iei adio de la ea.

Ridică din umerii masivi.

— Pagubă-n ciuperci ! Am o valiză plină cu fotografii de-astea. Femeile mă cam plictisesc. După ce le-am văzut în pielea goală...

I-am tăiat macaroana :

— O să plecăm. Începuse să mă obosească. Gunoaie ca el, care se încurcă cu femei măritate, îmi fac greaţă. Dacă mai am ceva să te întreb, o să mai trec pe-aici.

— Ai de gând să faci ceva cu pantofii ăia ? întrebă aşa, într-o doară.

Numai că privirea îi era neliniştită.

— Nu cred. Să ştii că poţi spune că ai avut baftă.

Am luat hainele şi pantofii Danei, i-am făcut semn cu capul lui Kerman, am deschis uşa şi, fără să ne mai luăm rămas bun, am coborât scara de lemn.

Am traversat grădina, am ajuns la poartă, am ieşit în stradă şi am mers până unde parcasem maşina.

— Bine-ai făcut că l-ai pocnit, spuse Kerman brusc E genul care merită din când în când s-o mai ia pe co coaşă.

— Da, numai că asta nu ne-a făcut deloc să progre săm, Jack. Tot ce-am rezolvat a fost că l-am tăiat de p lista suspecţilor. Aşa că trebuie să-l luăm în vizor pe Mills dar dacă el a ascuns hainele acasă la Barclay, ca să cad măgăreaţa pe el, de ce s-a întors în după-amiaza asta M-am instalat la volan şi am pornit motorul. Trebuie s. verificăm alibiul lui Barclay. N-o să luăm de bun tot c ne-a servit. Vrei să te duci s-o vezi pe tipa aia ? Şi s verifici toată povestea, de la cap la coadă ?

— O să plec chiar în seara asta, răspunse Kerman, en tuziasmat brusc. Kitty Hitchens, ai ? Am cunoscut odată ı roşcată, Kitty. Era contorsionistă... Că veni vorba despr acrobate... Suspină din toţi rărunchii şi continuă, trezin du-se brusc : ce zici ? Dacă tipa asta de Hitchens nu s-a împotrivit unui dobitoc ca Barclay, mamă doamne ce-o s mai facem împreună !

— Da, o să iasă scântei, nu alta ! Pentru Dumnezeu, nu te poţi opri să te gândeşti tot timpul numai la femei Avem o treabă de dus la capăt, şi până acum n-am făcu mare brânză.

Am ieşit din Wilshire Avenue şi m-am îndreptat spre centru.

3

Am frânat în faţa cabanei mele şi am văzut că înă- untru era aprinsă lumina. Nu putea fi cineva care să vrea să se ascundă, aşa că am dedus că nu era vorba de vreun hoţ. Oricum, pentru orice eventualitate, am urcat înce- tişor până la verandă şi am privit înăuntru cu grijă.

Gail Bolus era lungită pe patul meu, cu o revistă în- tr-o mână şi cu un pahar pe jumătate plin cu whisky în

cealaltă. Între buzele roşii şi pline îi atârna o ţigară, iar sprâncenele încruntate formau o cută mică între ele. Era îmbrăcată într-o rochie de seară din talfa albă, care-i dezgolea cu generozitate umerii bronzaţi, iar jupa plisată îi acoperea o parte din pantofii fini de satin brodat.

Am rămas la uşă, nemişcat, întrebându-mă dacă nu cumva văd aiurea. Tocmai atunci se întâmplă să ridice capul şi, văzându-mă, lăsă deoparte revista şi-mi făcu un semn inexpresiv din cap.

— Mă gândeam că n-o să mai vii niciodată, îmi spuse, destul de agitată. Te aştept de o grămadă de timp.

— Dacă aş fi ştiut că eşti aici, m-aş fi grăbit, i-am răspuns, intrând.

— Grăbeşte-te. Plecăm.

— Glumeşti ? Unde să plecăm ?

— Am găsit Packard-ul.

— La „Etoile" ?

— Doar acolo mi-ai spus să-l caut, nu ? Era printre alte maşini, în garajul din spate.

— Şi l-ai găsit... aşa, pur şi simplu ?

Mi-am luat sticla de whisky, mi-am turnat un pahar şi m-am aşezat pe marginea patului.

— A fost dificil ?

— Nu te aşeza pe rochia mea, sălbaticule ! Nu, n-a fost deloc greu. N-a trebuit să vorbesc decât cu unul dintre mecanici. Mă privi din colţul ochilor ‵e chinezoaică. Bărbaţii mor să-mi vorbească.

— Nici nu mă îndoiam. Cred că n-ai dat prea multe detalii.

— Nici vorbă.

Îşi termină paharul, îl puse pe covor şi se lungi pe perne. Era într-adevăr cea mai mişto fată pe care-o văzusem vreodată.

— Bine. În regulă, i-am spus, şi acum vrei să mă duci acolo ?

— Da. Cred că am văzut tot ce se putea vedea, dar nu se ştie niciodată. Ar fi bine să te schimbi. Se ridică şi îşi puse picioarele pe covor. L-ai văzut pe Barclay ?

— L-am văzut, dar nu prezintă nici un interes. Are alibi pentru momentul în care a fost comisă crima. Toate speranţele mele se numesc Anita Cerf.

— Poate o s-o găseşti în seara asta. Du-te şi schimbă-te.

M-am dus să mă schimb. Tocmai îmi făceam nodul la cravată, când deschise uşa larg şi rămase în prag.

— Ai vreun pistol ?

Am privit-o peste umăr şi am clătinat din cap.

— Crezi că aş avea nevoie ?

— S-ar putea. În general prin spelunca aia. tipii nu prea sunt primitori. Bănuiesc că nici în seara asta. Problema este dacă ai de gând să faci tărăboi sau nu. Dacă da, ia-ţi pistolul.

— Nu fac niciodată tărăboi. Aşa că n-am nevoie de pistol. De ce ? Ce-i cu cârciumioara asta ? Credeam că este un local de noapte ultraşic.

— Aşa şi este. Numai că se joacă pe bani serioşi, şi toţi membrii trebuie să garanteze pentru invitaţii lor. Bannister.este uns cu toate alifiile. Are două gorile acolo. care nu fac altceva decât să se ocupe de şmecheraşi. Te previn. o dată ajuns acolo, n-o să faci ce-ţi pofteşte inima.

— Oricum, o să încerc, i-am spus, periindu-mi părul.

Mi-am numărat banii, mi-am băgat mărunţişul în buzunar şi am anunţat-o că eram gata :

— Haide. Ţi-am spus cumva că eşti o tipă trăsnet ?

— Nu găseşti nimic mai bun de făcut cu mine ? mă întrebă. privindu-mă din spatele genelor.

— Oh, cum să nu ! Dar încă n-am încercat. M-am apropiat de ea. Vrei să încerc ?

Ridică din umeri şi se retrase în afara razei de acţiune a mâinilor mele.

— Las-o baltă. pentru o zi ploioasă.

Am privit-o cum plutea nonşalant spre verandă. Niciodată camera mea nu mi s-a părut atât de elegantă. Am stins lumina şi am urmat-o până la maşină.

Când s-a aşezat lângă mine. i-am spus :

— În după-amiaza asta, Cesar Mills a fost pe la Barclay ; vizita şi el locurile.

Ridică brusc capul şi deveni rigidă.

— Nu mă interesează Cesar Mills, spuse cu răceală.

— S-ar putea, dar am impresia că ştii despre el mai multe. Dacă mi-ai povesti câte ceva ?

Îşi scoase din poşetă un pachet de ţigări, luă una şi şi-o aprinse. Ţinea capul drept, iar privirea îi era fixată pe fasciculul farurilor.

— N-am ce să-ţi spun despre Mills, i-am auzit vocea uşor nesigură. Nu mă interesează... ţi-am mai spus-o.

— Credeam că şi tu şi eu aveam de încheiat o socoteală cu el. Nu pentru asta ai venit ?

— Nu. N-am nevoie de nimeni ca să mă socotesc cu Mills. Pot să-l dau în gât pe nemernicul ăsta când vreau.

— Mi se pare minunat. Atunci, să nu mai vorbim de Mills şi să vorbim despre tine. Am virat, m-am angajat în Ocean-Boulevard şi am lungit pelteaua. Ce ascundeţi, doamnă, sub tristeţea ochilor ăştia ?

A făcut un gest de agasare, s-a înfundat mai adânc în scaun şi nu mi-a răspuns nimic.

— Hai, nu mai fi aşa de distantă, i-am spus, aruncându-mi privirea spre conturul bărbiei ei, împinsă înainte. Spune ceva. Mor de curiozitate. Aterizezi din cosmos, mă tratezi ca pe-un prieten din copilărie şi te ocupi de o afacere care, după cum spui, nici nu te interesează. Ce naiba înseamnă de fapt toate astea ? Cine eşti, de fapt ?

— E simplu, îmi răspunse cu un zâmbet acru. Sunt o nimeni. Tot ce am eu mai bun este exteriorul. Restul nu e decât mizerie. Am fost crescută mai rău ca un câine, şi să ştii că am jinduit la tot ce aveau ceilalţi copii. Taică-meu făcea pe bufonul, cerşind lângă casa de bilete a teatrului „Gaite“ din New York. Reuşea să strângă zece dolari pe săptămână. Când am terminat şcoala, cred că aveam vreo doisprezece ani, am luat o pălărie în mână şi am început să cerşesc şi eu, tot acolo, şi îţi jur că e cel mai bun loc unde o fată poate fi ciupită de fund de tipi care-i dau târcoale. Când aveam trei ani, maică-mea a întins-o cu un vânzător. Nu o condamn. Probabil că nu era prea vesel să fii măritată cu un cretin ca taică-meu. Dar cu toate astea, era un tip de treabă şi, în afară de mine, nimeni

nu are dreptul să-l vorbească de rău. S-a sinucis, după ce a încercat să câştige câte ceva, cu care să aibă grijă d‹ mine. Cel mai nostim era că puteam singură să câştig pentru amândoi, fără să-mi dau prea multă osteneală, numai că el nici nu voia să audă de aşa ceva. Săracul de el credea că vânătăile de pe pulpele mele mi le făceam că zând. De altfel, s-ar fi putut nici să nu le fi observat.

I-am spus :

— Aprinde-mi o ţigară. Acum nu cred că mai sunt aşa de sigur că doresc să aud mai multe.

Începu să râdă.

— Nimănui nu-i place asta, numai că tu ai vrut-‹ aşa că o să continuu. Când am avut cincisprezece a‹ taică-meu a murit. Începând de atunci m-am apărat m‹ reu singură, şi destul de bine, să ştii. Nu pot spune ‹ viaţa mi-a fost numai în roz, dar mulţumesc cerul‹ m-am descurcat. Îşi aprinse o ţigară şi trase un fu‹ Acum, fii atent : dacă vrei să nu te urăsc, nu-mi ofe‹ niciodată bani, fiindcă am să-i iau şi nu pot să sufăr băr‹ baţii care-mi dau bani.

— Atunci de ce îi iei ?

— Din superstiţie. Refuzând de atâtea ori, a încep‹ să-mi fie frică nu cumva să pierd vreun dolar.

— În orice caz, fii liniştită, n-am atâtea parale câte te-ar mulţumi, am spus, scrutând noaptea.

În vârful colinei, la vreo doi kilometri de noi, se zăreau luminile din Fairview. Am accelerat.

— Aşa că, iubito, dacă încerci să scoţi ceva de la mine, ai cam greşit adresa.

— Nu fi prost, îmi răspunse cu un ton agresiv. Nu vreau nici de la tine. Dacă am nevoie de bani, fac eu rost. Ştiu să joc poker, aşa că banii de toate zilele mi-i câştig ducându-mă din când în când pe la „Étoile". Şi, că veni vorba, încă ceva : să nu joci niciodată cărţi cu mine. Nu pot să mă împiedic să trişez şi să fii sigur că ţi-aş luat şi izmenele de pe tine în doi timpi şi trei mişcări

— Am impresia că vrei să-mi arăţi că nu prea eşti uşă de biserică, i-am spus. De ce ?

M-a privit insistent. Beculețele de la bord îi luminau partea inferioară a figurii. Buzele roșii îi străluceau în lumina asta palidă.

— Am să-ți propun ceva, spuse brusc. Dacă-mi dai un pat în maghernița ta nenorocită...

— Poftim ?

— Îți propun să trăim împreună, ce mai tura-vura. Numai când mă gândesc că trebuie să plătesc chirie pentru o cameră în care până și unui animal i-ar fi scârbă să stea, mă trec fiorii.

— N-am decât un pat, am remarcat eu.

— Să nu regreți ! Dacă aș fi în locul tău, n-as sta pe ·ânduri, spuse râzând. Apoi adăugă : dacă înțeleg bine, ı prea mă vrei.

— Cam așa ceva. Obișnuiesc să trăiesc singur, și-mi ıace libertatea. Așa că-mi pare rău, nu prea e loc.

— Fantastic ! exclamă, și pentru prima oară în seara a, am simțit-o că pune suflet în ceva. De fapt, e greșeala .ea. Întotdeauna caut o combinație ca să cheltuiesc cât nai puțin. Aș dormi împreună și cu un cocoșat. numai să nu plătesc chirie. Asta-i defectul meu. Uită ce ți-am spus.

— De acord. Încep să mă întreb dacă ești într-adevăr .șa de dură cum vrei să pari.

— Încearcă și o să te convingi.

Am crezut-o pe cuvânt. Am frânat. am tras pe dreapta șoselei. într-un loc în care creștea iarbă. m-am întors spre ea și am privit-o.

— Nu lăsa niciodată pe mâine ce poți face astăzi. i-am spus. Ultima ocazie pe care am ratat-o s-a lăsat cu coșmaruri. Mi-am spus că așa ceva nu mi se va mai întâmpla.

.Mi-am strecurat brațul pe după gâtul ei și am tras-o spre mine. N-a opus nici o rezistență, dar în ochi îi strălucea o luminiță batjocoritoare.

— Nu vrei să trăim împreună, spuse blând. dar de oprit mașina, o oprești.

— N-o mai lua de la capăt, i-am răspuns, și m-am lăsat asupra figurii ei, aplecate spre spate.

Era al naibii de frumoasă, iar când i-am atins gura cu buzele, scoase un suspin și mi se abandonă în brațe.

Am rămas așa o clipă lungă de tot. Mi s-a părut că sărutul ăsta oprise timpul în loc : nimic nu mai conta. Farmecul a fost rupt de o nenorocită de mașină, care a claxonat așa de tare, încât mi-a tresărit în brațe. M-am tras la locul meu, mi-am șters buzele cu batista mea și am apăsat încetișor pe pedala de accelerație.

— Ține minte, în ziua aia când o să plouă, o să am ceva de zis, i-am amintit.

Și am pornit-o spre Fairview.

4

Clubul de noapte „Étoile" era construit pe un teren particular. Se ajungea acolo printr-o alee închisă la un capăt cu un grilaj, păzit de două mutre fioroase, care ne-au lăsat să trecem imediat ce-au văzut-o pe Bolus prin geam. Au salutat-o ca pe-o veche cunoștință, fără să se mai obosească să se uite la mine.

Am ajuns la clădirea cu trei etaje, care strălucea de lumini. Pe acoperiș, o firmă de neon în formă de stea îți lua ochii ca un far. Ușa era acoperită cu baldachinul obișnuit verde și alb, iar în fața picioarelor noastre se întindea la fel de obișnuitul covor roșu. Portarul care ne-a deschis era îmbrăcat într-o uniformă care l-ar fi făcut pe mareșalul Göring să scrâșnească din dinți.

Fata de la garderobă, din a cărei fustă de-abia se putea face o cravată, îmi dădu un număr, însoțit de un zâmbet.

Gail Bolus mă întrebă dacă pot s-o aștept un pic, până se întoarce de la toaletă.

N-am apucat să-i răspund, că a și dispărut, lăsându-mă mască într-o ambianță așa de șic, că mi s-a tăiat răsuflarea. Dar am recuperat rapid.

Un tip slăbănog, cu căpățână de dihor și cu ochii ca niște năsturei, își făcu drum prin mulțimea care se înghesuia la intrare. După cum își lipise privirea de mine

imediat ce mă văzuse, mi-am dat seama că o sa-mi vorbească. Veni și se proțăpi în fața mea. Văzându-i smokingul croit la marele fix, mi-am zis că trebuie să fie un soi de supraveghetor. sau ceva de genul ăsta. Și nu m-am înșelat.

— Cauți pe cineva ?

Avea o voce cu care puteai sparge nuci.

— Nu. i-am răspuns. Da' de ce, s-a pierdut cineva ?

Își trecu peste buze o limbă albicioasă. mă măsură încet, din cap până-n picioare, și reîncepu :

— Aștepți pe cineva ?

— De acolo. am spus, arătându-i cu degetul mare toaleta femeilor. o să iasă dintr-o clipă în alta... sper.

L-am văzut cum s-a destins puțin, dar nu prea mult.

— Trebuie să ne informăm. zise pe un ton mai puțin agresiv. Nu prea ne plac indivizii care umblă lelea pe-aici, neînsoțiți. Doar membrii, bineînțeles, și... prietenii lor. Prin localul ăsta bântuie o grămadă de tipi care n-ar trebui să se găsească aici. Mi-e teamă că nu te recunosc.

— Și mie mi se întâmplă uneori să nu mă recunosc, mai ales după o noapte albă, i-am spus.

Se scărpină pe obraz și începu din nou să mă măsoare. Cu siguranță că nu-i inspiram nici un fel de încredere.

— Și... care este numele doamnei de care pomeneai ? mă întrebă, așa, ca să-și păstreze bunele obiceiuri.

— Domnișoara Bolus.

Ai fi crezut că mușcase brusc dintr-o lămâie coaptă.

— Ah, ea. îi făcu vocea de spart nuci. Atunci. ești pe mâini bune.

Ce mai încolo și încoace, tipul mă lua peste picior. Se îndepărtă, cu același aer de mare inchizitor, spre alt tip, care tocmai parcase la garderobă și care privea pierdut în jurul său.

Gail Bolus ieși de la toaletă și se apropie de mine. Am întrebat-o, arătând spre individ :

— Cine-i arătarea aia cu mutră de dihor ?

— E Gates, îmi răspunse, unul dintre gunoierii lui Bannister. E foarte sociabil. atât timp cât n-ai de-a face cu el.

Mi-a luat-o înainte şi am intrat într-o sală mare, printr-o uşă cu oglinzi, deasupra căreia se putea citi „Grill-room".

Mobilierul se compunea din câteva duzini de fotolii în formă de joben, un covor gros ca un gazon şi un bar în formă de potcoavă, în spatele căruia meştereau cu rapiditate şi competenţă patru barmani în veste albe, imaculate.

Se cam trăgea la măsea prin zonă, nu glumă. Iar ceea ce se bea. nu era nici mai bun, nici mai rău pentru sănătate decât în orice alt loc din oraş, numai că băgai mâna mai adânc în buzunar. După al treilea whisky, i-am zis lui Bolus că ar fi bine s-o întindă pe la mesele de poker.

— Şi tu ce-ai de gând să faci ?

— Să trag cu ochiul. Spune-mi, cum sunt aranjate locurile pe-aici ? Ai vreo idee pe unde ar putea fi ?

— E foarte posibil să fie la ultimul etaj, Bannister are un apartament acolo sus, şi mai sunt şi alte camere, tot pe palierul ăla. Dacă este în clădire, atunci numai acolo poate fi.

— Atunci acolo o să şi merg.

Ridică din umeri.

— E o nebunie ! Ţi-am spus că dacă o să cauţi gâlceavă, o s-o găseşti, dar dacă ţii morţiş... du-te, îmi spuse fără entuziasm. În orice caz, să ştii dinainte că o s-o dai în bară. Aşa că să nu-ţi faci sânge rău. Şi să nu-ţi treacă prin cap cine ştie ce invenţii. Există deja unu' sau doi tipi care au încercat să se dea mai deştepţi ca Bannister Şi până la urmă au dat de belea.

— Auzi, e ceva în tine care-mi place la nebunie : darul tău de a încuraja oamenii. Dă pe gât băutura şi du-te. Dacă o să dau de dracu', lasă-mă să mă descurc singur ; sub nici un motiv să nu chemi poliţia. Brandon atât aşteaptă : ocazia să pună laba pe mine.

— Cum vrei. Îşi termină whisky-ul şi se dădu jos de pe taburet. În fond, tu îţi pui fundul la bătaie, nu eu. Urc la primul etaj. Putem merge împreună până acolo.

Ultimul pahar îmi dăduse o siguranţă teribilă. I-am mărturisit-o şi ei.

— Aşteaptă să se termine piesa, îmi spuse. perfect indiferentă.

Am plecat de la bar şi am luat-o de-a lungul unui culoar care ducea spre scări. Un tip mărunt şi solid, pe care smokingul stătea ca şi cum ar fi fost o pijama, era instalat la capătul de jos al scărilor, cu mâinile înfundate în buzunarele vestei şi cu un aer grozav de plictisit. Avea figura unui boxer care-şi atârnase mănuşile în cui, iar pomeţii obrajilor, brăzdaţi de cicatrici, pledau pentru asta. Aruncă o privire către Gail Bolus, îi adresă un salut vag, îşi extirpă o mână din buzunar şi mă înhăţă de braţ.

— Unde mergem noi ? îi mormăi laringele.

— Merge cu mine, răspunse ea în locul meu. Nu mai fi aşa de zelos. Asta n-o să-ţi crească salariul.

Îşi retrase mâna. mormăi, şi ne făcu semn să trecem. Am urcat, şi când nu mai putea să ne audă, am întrebat-o :

— Ăsta-i tot un prieten din copilărie de-al lui Bannister ?

— Ăsta-i Shannon. A fost boxer. dar nu i-a prea mers. Dacă ar trebui să mă iau la harţă ori cu Gates, ori cu el, pe el l-aş alege : Gates umblă înarmat.

După ce-am ajuns pe palier, am luat-o pe alt culoar, la capătul căruia se vedeau alte scări. La doi paşi era sala de poker, şi dacă te luai după aspectul indivizilor de-acolo, îţi dădeai seama că nu se juca pe firfirici.

— Mai este un bar la capătul culoarului, îmi spuse. De-acolo se vede scara. Fii atent !

Am parcurs culoarul. După cum mi-a spus, la piciorul treptelor era instalat un alt bar, mult mai mic decât fratele lui de jos. Am aruncat o privire. Era puzderie de lume, şi nimeni nu se uita în direcţia mea. Am privit peste umăr. O blondă şi un tip umflat, cu aspect bovin, care se împleticea, avansau spre mine. Blonda îl împingea pe tip spre bar cu un aer plictisit. Nici unul dintre ei nu mă băgă în seamă. Imediat ce începură să-şi facă loc cu coatele pentru a ajunge la bar, m-am şi năspustit spre scări. Am urcat treptele câte patru, fără să fac vreun zgomot. Am ajuns în capul scărilor, fără să strige cineva după mine şi fără să primesc vreun glonţ între omoplaţi.

În fața mea se întindea un culoar la fel de lung, în care dădeau o grămadă de uși, din spatele cărora nu răzbătea nici un zgomot.

Tocmai mă gândeam să-mi încerc norocul, când, la vreo zece metri de mine, se deschise o ușă și țâșni afară o blondă în pantaloni de culoarea cărămizii și într-o bluză albă.

Era Anita Cerf.

CAPITOLUL V

1

Preţ de o jumătate de secundă, m-a privit cu o expresie uluită şi, dintr-o dată, dându-şi seama cine eram, a tras aer în piept, ca şi cineva care vede o fantomă lângă pat. Dar mai mult nu şi-a pierdut cumpătul. A dat înapoi doi paşi şi a încercat să închidă uşa cu putere, numai că mi-am băgat laba piciorului şi am blocat-o, după care am izbit în uşă cu umărul.

In timp ce-am năvălit în încăpere, s-a retras, împleticindu-se. M-am răsucit şi am făcut un salt până la altă uşă, în celălalt capăt al camerei. Am prins-o mai înainte de a avea timp s-o deschidă, am strâns-o de încheieturile mâinilor şi am tras-o spre mine fără nici un menajament.

— Hei, ce-i atâta zor, am o vorbuliţă să-ţi spun !

Se smulse, reuşi să se elibereze şi se dădu înapoi. Sânii îi tresăltau cu putere sub bluza de mătase albă, iar ochii îi scânteiau în figura de culoarea fildeşului vechi. Nu mai avea nimic din vampa care încercase să mă momească cu o seară în urmă. Părea mai bătrână, mai dură : o marfă de duzină, învechită. Nu era decât o fostă dansatoare care trăise destul de binişor, care mai fusese şi dusă cu preşul, care se săturase să tot aiurească bărbaţii şi tocmai de-aia, că se săturase, îşi pierduse jumătate din farmecul ce dădea valoare tipului ei de frumuseţe. Şi, peste toate, îi mai era şi frică. Ochii i se măriseră de spaimă.

— Ieşi, articulă cu o voce un pic mai tare decât o boare de vânt.

Ne aflam într-un dormitor, o încăpere destul de frumuşică ; în nici un caz genul de încăpere pe care te aştepţi să-l întâlneşti la etajul al doilea al unui local de noapte. O femeie, fie ea şi soţia unui milionar, ar fi trebuit să se simtă fericită într-un locşor ca ăla, numai că

Anita Cerf nu era fericită. Avea aerul unei victime dintr-un accident de cale ferată, scăpată dintr-un vagon făcut zob.

— Te-am căutat peste tot, i-am spus, şi vreau să-ţi pun nişte întrebări, doamnă.

— Ieşi ! Îşi îndreptă spre uşă un deget agitat. N-o să răspund întrebărilor tale şi nici nu vreau să le aud.

— Şi colierul ? Nici pe ăsta nu-l vrei ?

Se clătină, mai făcu un pas înapoi, ca şi cum aş fi lovit-o, şi îşi puse mâna la gură.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Ba ştii foarte bine. Colierul pe care i l-ai dat Danei Lewis. De ce i l-ai dat ?

O zbughi prin încăpere şi trase de sertarul unei toalete. Am văzut destule filme la viaţa mea ca să-mi dau seama ce-o să scoată de-acolo. Am fost asupra ei în clipa în care extrăgea din sertar un pistol automat de calibrul 25. Am prins-o de mână exact în momentul în care voia să ridice arma : i-am simţit degetele cum se crispau sub ale mele, în încercarea de a elibera piedica ; am apăsat cât am putut de tare, strivindu-i degetele de patul armei.

— Lasă-l ! Nu fi tâmpită !

Mi-a tras un cot în piept şi a căzut peste mine ; mi-am pierdut echilibrul. Am reuşit s-o prind de mijloc şi s-o lipesc de mine. Era acelaşi lucru ca şi cum aş fi încercat să stăpânesc o pisică sălbatică ; se lupta cu energia pe care numai disperarea ţi-o poate da. Mi-am folosit toată forţa ca s-o pot imobiliza. Ai fi zis că eram angrenaţi într-un meci de catch.

— Gata, ajunge, sau o să te fac să te doară, am articulat, în timp ce eschivam la timp o lovitură îndreptată spre bărbie.

Pumnul ei îmi căzu totuşi ca un ciocan peste figură, iar fluierele picioarelor îmi erau asaltate de tocurile ei. Era la capătul puterilor şi îi simţeam muşchii cum îi jucau sub degetele mele. Se pregătea să mă mai pocnească, dar i-am răsucit braţul, aşa încât a fost obligată să se răsucească cu spatele la mine. I-am ridicat mâinile la înălţimea omoplaţilor. S-a aplecat înainte, gemând de durere. Am mai apăsat un pic, până când degetele ei îşi slăbiră

strânsoarea şi lăsară pistolul să cadă pe covor. I-am tras un şut, de-a ajuns sub pat.

— O să-mi rupi mâna ! gemu, căzând în genunchi.

I-am eliberat încheietura mâinii, am luat-o de coate, am ridicat-o şi m-am depărtat cu un pas.

— Îmi pare rău, doamna mea, am spus, conştient de faptul că nici prin gând nu-mi trecea să-mi pară rău. Relaxează-te, fiindcă dacă mai stai aşa crispată, o să-ţi cauzeze la rinichi. Şi-acum, ia zi, de ce i-ai dat colierul ăla Danei Lewis ?

— Nu i l-am dat eu, îmi răspunse ţinându-se de încheietura mâinii drepte, cu ochii aţintiţi asupra mea.

— Ai însoţit-o până la ea acasă. Când ai intrat la ea, purtai colierul. Când ai ieşit, nu-l mai aveai. Colierul a fost găsit în apartamentul ei. Cine i-l-a dat ? Şi de ce ?

— Îţi spun că nu eu i l-am dat.

— Ai fost văzută. Cui vrei să spui adevărul ? Mie, sau poliţailor ? Treaba ta... numai că hotărăşte-te.

S-a hotărât pentru un salt către pat. Căzu în patru labe şi bâjbâia cu disperare pentru a recupera pistolul. Dar ăsta se afla prea departe.

M-am năpustit asupra ei, am ridicat-o şi a început din nou să se lupte. Începuse să mă cam obosească. Am azvârlit-o pe pat cu asemenea violenţă, încât i s-a tăiat răsuflarea. A rămas întinsă, cu braţele răstignite şi cu mâinile crispate pe pătura verde.

M-am plantat în faţa ei şi am reînceput :

— De ce i-ai dat colierul ?

— Nu, îngăimă, respirând precipitat. Mi s-a furat. Nu eu i l-am dat.

— De ce te-ai dus în East-Beach cu taxiul, după ce ai plecat de la Dana ?

Făcu un efort ca să se ridice în capul oaselor. Trăsăturile îi erau descompuse de spaimă.

— Nu ştiu ce vrei să spui. N-am fost în East-Beach.

— Acolo te aflai când a fost omorâtă. Tu ai omorât-o ?

— Nu. N-am fost niciodată acolo. Ieşi, nu mai vreau să aud nimic. Ieşi.

Cel mai ciudat era că spunea toate astea cu o voce reţinută, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu fie auzită de afară. Spaima ei mă cam nelinişteа. Nu de mine îi era

frică. Ci de ce aş fi putut spune. Cum începeam să spun ceva, cum o simţeam că devine ţeapănă, aşa cum înţepeneşti când freza dentistului îţi umblă printr-o măsea.

— Nu ştii nimic, aşa-i ? Atunci de ce te ascunzi ? De ce nu te întorci acasă ? Cerf ştie că eşti aici. Aşa că e timpul să vorbeşti.

Stătea pe pat într-o parte, în poziţia unui câine care ştie că o să fie bătut. Se pregăti să spună ceva, dar murmurul de pe buzele ei se stinse, şi deveni rigidă. Ochii i se măriră şi o expresie de groază, deloc plăcută la vedere, îi invadă figura.

N-am auzit uşa deschizându-se - uşa de la celălalt capăt al camerei. N-am auzit pe nimeni intrând. Dar am văzut mişcându-se ceva în oglinda şifonierului. M-am întors încet.

Cu mâna pe clanţa uşii, Ralph Bannister stătea în prag. Era un bărbat de talie mijlocie, cu umerii largi, îmbrăcat într-un smoking alb, bine croit. Părul grizonant, pieptănat cu grijă, îi degaja o frunte înaltă şi mare. Sub ochii mici, înfundaţi adânc în orbite, pungi violete îi dădeau un aer de oboseală permanentă, ca şi cum n-ar fi dormit suficient. Gura îi era îngustă, buzele palide, iar tenul incolor. Îl văzusem de câteva ori prin cele mai bune restaurante ale oraşului, dar nu-i vorbisem niciodată şi nici el nu cred să mă fi remarcat. Nu era genul de individ care să se intereseze de mahalagisme şi nici să ţină un local dubios, cum era „Étoile". Mai curând avea aerul unui avocat celebru sau al unui specialist în cine ştie ce boală rară.

Din colţul ochilor, am văzut-o pe Anita cum şi-a strâns pumnii.

Nu i-a păsat de ea. Ochii lui inexpresivi m-au examinat bucată cu bucată, iar calmul său sfârşi prin a crea o atmosferă neplăcută şi ameninţătoare.

— Ce ştii în legătură cu colierul acesta ? mă întrebă cu o voce calmă şi gravă, de parcă ar fi fost un paracliser care te scula, cerându-şi scuze, de pe banca pe care nu trebuia să te aşezi.

— Ar fi mai bine să nu te ocupi de aşa ceva, i-am răspuns, dacă nu cumva vrei să fii amestecat în crima asta.

— Unde este colierul ? întrebă.

— În siguranță. Ți-a spus că este amestecată într-o crimă ? Ținând-o aici, nu faci altceva decât să devii complice. Sau poate că-ți place genul ăsta de joacă ?

Privirea lui impasibilă se fixă asupra Anitei.

— El este tipul de care mi-ai vorbit ?

Dădu din cap afirmativ, înțepenită de groază. Vinele de la gât îi tresăreau ca niște corzi.

Se întoarse spre mine :

— Cum ai reușit să intri ?

Nu intenționam să o amestec pe Gail Bolus dacă nu era absolut necesar. Așa că i-am răspuns :

— Uite așa, cu grijă... e cumva interzis ?

Ochii săi mici îmi cercetară figura, apoi se uitară în altă parte. Gura palidă i se crispă, după care făcu câțiva pași. Avea gesturile măsurate, de cardiac. Apăsă un buton din perete și reveni în mijlocul camerei.

M-am gândit la pistolul care era sub pat. Am simțit dintr-o dată nevoia de a-l ști în posesia mea, dar nici nu putea fi vorba să mă așez în patru labe și să cotrobăi pe sub pat. Și mi-am mai zis că, în ciuda aerului său nonșalant, Bannister n-ar fi rămas de lemn Tănase, în timp ce eu mi-aș fi făcut numărul pe podea. Am acceptat deci cu regret să aștept să văd ce-o să se mai întâmple.

N-a durat mult. Ușa se deschise brusc și apăru Gates. Mă zări, și un pistol îi apăru în mână.

— Cum a intrat ? făcu Bannister.

Gates avansă. O furie sălbatică îi coloră fața osoasă.

— Gail Bolus l-a adus, răspunse cu o voce fremătând de mânie.

Un zgomot de pași răsună în culoar și Shannon apăru în cadrul ușii. Ochii i se fixară pe mine, apoi pe Bannister și reveniră asupra mea. Sub smoking, musculatura sa enormă îi făcea niște umeri de halterofil.

— Du-te și caut-o, spuse Bannister.

Shannon ascultă smerit, iar cursa sa precipitată zgudui culoarul.

Bannister îi făcu Anitei un gest din mână.

— Treci alături.

Anita se ridică.

— Nu știu ce tot îndrugă, spuse ea cu o voce plăpândă. Minte. Caută să mă bage în belea.

Bannister o privi aşa cum priveşti o pisică moartă în mijlocul drumului.

— Treci alături, repetă vocea. sa de paracliser.

Anita se conformă.

Imediat ce se închise uşa, Bannister se apropie de Gates :

— Ţi-am spus că nimeni nu trebuie să ajungă aici. Dacă se mai întâmplă o dată, vă azvârl afară, şi pe tine şi pe Shannon.

Gates rămase mut. Nici măcar nu-l privea pe Bannister. Ochii săi mici, ca nişte năsturei, erau lipiţi de mine, ca şi cum ar fi vrut să mă înghită cu pantofi cu tot.

— Fii rezonabil şi nu te amesteca în povestea asta, i-am spus lui Bannister. Scoate-o de-aici pe Anita şi, în ceea ce te priveşte, totul o să se oprească aici.

Îmi aruncă o privire şi se aşeză în singurul fotoliu din încăpere. Se purta ca un bătrân atins de reumatism.

— Ar fi prea uşor, spuse.

Paşii de elefant ai lui Shannon răsunară pe culoar. Uşa se deschise şi Gail Bolus intră. Shannon o urmă, închise uşa şi se sprijini de ea.

Gail părea calmă, indiferentă. Cuprinse toată scena dintr-o privire rapidă. Ochii îi alunecară pe Gates şi pe pistolul lui. se opriră asupra mea, apoi pe Bannister şi reveniră pe mine.

— Bună seara. zise cu un aer încântat. Cum de-ai urcat aici ? Asta da idee ca să faci să apară un pistol.

Bannister îndreptă spre mine un deget lung şi alb.

— Tu l-ai adus ? întrebă el.

— Da. Ridică din sprâncene. Nu voiai clienţi ?

— Nu de teapa lui, şi nici de a ta. Ştiam eu că într-o zi o să-mi aduci necazuri.

— Încântător, replică ea. Mereu infailibil, după câte văd. Bine, atunci cred că nu te-ar costa nimic să spui câinelui tău de pază cumpărat de la solduri. să-şi pună unealta la locul ei. Mă privi. Hai. Să plecăm de-aici. N-au cum să ne împiedice.

Un discurs scurt şi curajos, dar care nu-mi inspira prea mare încredere. Până acum nu mă mişcasem nici un centimetru. Nu-mi plăcea privirea de lup hămesit pe care

mi-o arunca Gates. Îmi spunea mie ceva că dacă i-aş fi dat cel mai mic pretext, mi-ar fi inoculat nişte fier în organism, cât ai clipi din ochi.

— Dacă se mişcă, tragi, spuse Bannister, apoi îi făcu un semn lui Shannon ; o mişcare rapidă din încheietură.

Shannon se apropie de Gail şi o bătu pe umăr. Aceasta se întoarse furioasă şi în acea clipă Shannon o pocni în falcă. Era o lovitură în stare să-l doboare şi pe Cassius Clay. Gail zbură prin cameră ca şi cum ar fi fost proiectată de suflul unei bombe, şi ateriză pe toaletă. Mâna ei întinsă mătură tot şirul de sticluţe şi cutii, care căzură pe covor. Toaleta se răsturnă şi Gail se prăvăli peste cioburile căzute ; un firişor de sânge îi curgea în lungul obrazului, dintr-o tăietură de deasupra ochiului. Rămase jos, nemişcată, cu ochii deschişi pe jumătate.

Totul se petrecuse într-o secundă. Gates, care nu văzuse semnul lui Bannister, păru înmărmurit şi se întoarse să se uite la Gail.

M-am năpustit asupra lui şi cu muchia mâinii drepte, l-am lovit peste încheietură. Pistolul îi sări din mână, alunecă pe covor şi ateriză la picioarele lui Bannister.

Gates scoase un strigăt înăbuşit, se prinse de mână şi dădu înapoi, clătinându-se. I-am zdrobit mutra şi l-am expediat la câţiva metri, exact în clipa în care Shannon se apropiase de mine. M-a lovit cu o directă de stânga. Am avut senzaţia că am intrat în coliziune cu o locomotivă. M-am aplecat să-i evit dreapta, care mi-a şters urechea, şi i-am articulat două croşee scurte la stomac ; mi s-a părut că am izbit un sac cu nisip. Shannon grohăi şi se prăbuşi. M-am ferit de Gates, care avansa spre mine bălăbănindu-se. I-am făcut pilaf nasul şi i-am mai tras una acolo unde îi doare cel mai nasol pe bărbaţi. Căzu în patru labe. Shannon sosi în ajutor şi m-am întors o fracţiune de secundă prea târziu. Am reuşit să-i evit stânga, dar îi oferisem pe tavă falca unui upercut care urcă spre mine drept din pivniţă. În faţa ochilor îmi explodă o lumină orbitoare, după care m-am prăvălit într-o gaură fără fund.

2

Un singur bec spânzura de tavan, un tavan pictat cu pete mari de umezeală. Lumina crudă proiecta umbre conturate cu claritate pe peretele de cărămidă din fața mea : umbrele a doi bărbați care jucau cărți pe o ladă răsturnată.

Mi-am închis ochii din cauza luminii și am încercat să-mi amintesc ce se întîmplase. Scena din dormitor îmi reveni în memorie pe bucățele. M-am întrebat ce s-o fi întâmplat cu Gail Bolus. Am redeschis ochii și am examinat locul în care mă aflam : era un soi de pivniță plină de lăzi. Nici o fereastră. Mi-am concentrat atenția asupra celor două umbre care se proiectau pe zidul din față : Shannon și Gates. Umbra fumului de la țigările lor urca în spirală pe zid. Gates făcea cărțile și în momentul în care îl observam, începuse să le împartă. Le distribuia pe ladă cu o asemenea iuțeală, încât umbra mâinilor lui și a cărților aruncate formau o singură dâră întunecată pe zid

Eram întins pe arcurile rupte ale unei somiere. Nici măcar nu se mai obosiseră să mă lege, dar efectul upercutului lui Shannom începuse să se estompeze. Numai că nu aveam de gând să le arăt că sunt gata să trec la acțiune, mai înainte de a fi stăpân pe mine. Am rămas liniștit, gândindu-mă la pistolul lui Gates. Dacă l-aș fi scos pe Shannon din horă, cu Gates ar fi fost floare la ureche. Numai că în ceea ce-l privea pe Shannon tot clenciul era să lovesc suficient de tare ca să-l năucesc. Dar, după figura lui plină de cicatrici, însemna că fusese bușit berechet prin tinerețile lui, așa că nu-mi făceam nici o iluzie : n-aveam cum să-l burdușesc mai zdravăn decât predecesorii mei.

Dintr-o dată. ca și cum mi-ar fi auzit gândurile, Gates spuse :

— Ar fi timpul ca împuțitul ăsta să se trezească. Șefu' vrea să-i vorbească.

— Eu când pocnesc pe cineva, apăi ăla rămâne pocnit, să știi ! declară Shannon cu înfumurare. Apoi adăugă

cu un ton ironic : da' ce te-a apucat ? Credeam că ţii morţiş să-ţi iei revanşa.

Am întors încet capul. Erau la vreo trei metri de capul patului meu. Nu bănuiam că pot fi atât de aproape. Umbrele mă înşelaseră. Gestul meu atrase atenţia lui Gates. Se întoarse brusc, exact în clipa în care pusesem mâna pe arcuri, pentru a da mai multă forţă saltului meu. Pistolul îi reapăru şi se îndreptă asupra mea.

— Să nu care cumva să încerci să faci pe deşteptul. spuse cu vocea lui de spart nuci. S-ar putea să-ti cauzeze.

L-am privit, apoi l-am observat pe Shannon, care se sculase, jucându-şi muşchii umerilor.

— Du-te şi spune-i şefului. zise Gates. sunt cu ochii pe el.

Shannon se ridică, îmi aruncă o privire ucigătoare şi se îndreptă cu paşi apăsaţi spre uşa pivniţei.

— Ce s-a întîmplat cu Gail Bolus ? am întrebat. pipăindu-mi cu delicateţe maxilarul care mă durea.

— Avem noi grijă de ea. Un zâmbet răutăcios îi răsuci buzele. Acum tacă-ţi gura şi stai liniştit. dacă nu vrei să-ţi găuresc ficaţii.

Mi-am privit ceasul. Era unsprezece fără douăzeci. Eram în localul ăsta de o oră şi jumătate. N-aveam nici cea mai mică idee de ce avea să se întîmple, dar nu era nevoie să fiu mafalda ca să-mi dau seama că n-o să mă aştepte nimic agreabil.

În timpul minutelor lungi care urmară. domni o linişte absolută, întreruptă la intervale regulate de o picătură de apă care se scurgea dintr-o ţeavă găurită şi cădea pe duşumea, la celălalt capăt al pivniţei. Gates fuma, păstrând pistolul aţintit asupra mea. Nu m-a părăsit nici o clipă din ochi şi n-am avut nici o şansă să-l iau prin surprindere.

Uşa se dădu de perete cu zgomot şi Bannister intră. urmat de Shannon. Bannister avansă spre mine extrem de încet, cu mâinile în buzunare şi cu privirea indescifrabilă. Se opri la capătul patului şi mă privi. Shannon trecu la celălalt capăt al patului. Era suficient de aproape de mine, astfel că i-am putut simţi mirosul rânced de tutun şi de transpiraţie impregant în haine.

Primele cuvinte ale lui Bannister m-au luat prin surprindere.

— Domnul Malloy, te rog să mă scuzi. De ce nu mi-ai spus cine eşti ? Îmi pare rău. Te-am luat drept altcineva.

Am pivotat pe pat, punându-mi picioarele pe podea şi mi-am dus mâna la falcă.

— Nici nu prea mi-ai lăsat mult timp la dispoziţie să mă prezint, cel puţin aşa am impresia.

— N-aveai nici un motiv să te afli la al doilea etaj. Am fost indus în eroare de doamna Cerf. Îmi pare rău că ai fost puţin busculat. Eşti liber să pleci când vrei.

— Bine, atunci spune-i mutrei ăleia de nevăstuică să-şi pună în raft pocnitoarea.

Gates rânji, dar la un semn de-al lui Bannister îşi vârâ pistolul în buzunar şi se îndepărtă în umbră, pentru a mă examina mai de departe.

— Aşa, am zis. Unde este doamna Cerf ?

— A plecat. I-am făcut vânt de-aici.

— Unde s-a dus ?

— Nu ştiu. I-am spus să-şi facă bagajele, să-şi ia maşina şi să plece. Aşa a şi făcut, acum vreo zece minute. Îmi întinse o tabacheră de piele. Colierul ăsta mă interesează ; am impresia că ştii destule despre el, nu ?

Am luat o ţigară, am aprins-o şi am suflat fumul în direcţia lui.

— De ce ? am întrebat. N-ai nici un drept asupra lui.

— Mi l-a promis ea, spuse, trăgându-se cu un aer gânditor de vârful ascuţit al nasului. De altfel, de-asta era aici.

— Cine... doamna Cerf ?

— Da. A venit să mă vadă acum două zile. Voia să-i asigur protecţie şi n-o interesa preţul. Cinci sute de dolari pentru o cameră în club, timp de opt zile. Un surâs firav îi apăru pe faţa palidă. N-a fost suficient. Precis avea necazuri mari, şi în afară de asta, se măritase cu mai multe milioane de dolari. Până la urmă am acceptat să-i închiriez o cameră şi s-o protejez, în schimbul colierului. Vezi, sunt cât se poate de sincer cu tine. Numai că noaptea tre-

cută, când a apărut, m-a anunţat că i s-a furat colierul. Mi-am spus că minţea, dar nu se ştie niciodată. Era într-o stare ciudată. Înnebunită de spaimă. N-a vrut să-mi spună de ce. Eram gata s-o găzduiesc şi noaptea asta. Tocmai urma să negociem, când ne-ai întrerupt. Colierul îmi aparţine. Sau, cel puţin, am întâietate în disputa pentru el. Unde se află ?

— N-are cum să-ţi aparţină, i-am răspuns, a fost găsit în camera unei tinere care a fost ucisă noaptea trecută : Dana Lewis. Precis ai citit prin ziare. Poliţia nu ştie că suntem în posesia colierului, dar o să afle într-o bună zi. Uită-l, e cel mai bun lucru pe care-l poţi face. Şi câte zile o să ai, uită şi de doamna Cerf.

Bătu darabana pe genunchi cu degetele sale osoase, apoi ridică din umeri dezgustat.

— Cine era Dana Lewis ? Ce legătură avea cu Anita ?

— Dana era o agentă de-a mea. Cerf o angajase pentru a o urmări pe nevastă-sa. Asta-i tot ce-ţi pot spune, dar ţine-le pentru tine.

— Crezi că ea a omorît-o ?

— Nu ştiu. Nu cred, dar nu pot băga mâna în foc.

— Atunci, să uităm de colierul ăsta, spuse Bannister, în parte pentru sine însuşi.

— De ce îi era frică ? am întrebat. Ai văzut ce figură avea ?

— Nu mi-a spus. A fost în halul ăsta din prima clipă. Cum auzea câte un zgomot prin culoar, cum sărea de la locul ei. Când i-am spus să plece, avea aerul cuiva care se duce la spânzurătoare. Când am văzut-o c-a plecat, am fost de-a dreptul fericit.

— Când a venit să te vadă, ţi-a cerut s-o protejezi... nu-i aşa ?

— Mi-a pomenit de-un bărbat, un individ periculos care o ameninţa şi de care voia să se pună la adăpost pentru o perioadă. Voia să fie sigură că dacă tipul ăla ar fi căutat-o aici, aş fi avut grijă de ea. Asta-i şi motivul pentru care ai fost primit aşa. Am crezut că tu erai individul ăla. Dar buzunărindu-te, am văzut cu cine aveam de-a face şi mi-am dat seama că minţise. Mda. Se ridică.

Asta-i tot. Acum am treabă. Să nu mai pui piciorul pe-aici. Nu am chef să se mai întâmple istorii de-astea.

M-am ridicat la rândul meu.

— Şi Gail Bolus ?

— Este afară în maşină, te aşteaptă.

— N-ai despăgubit-o pentru pumnul ăla ? Ar putea să te dea în judecată.

Zâmbi plictisit.

— Ar putea, dar n-o s-o facă. O cunosc toţi, ca pe-un cal breaz. De atît timp îşi face veacul pe-aici, trişând. A încasat şi ea una, şi asta o să-i bage minţile în cap. Cel puţin, aşa sper.

— Bine. Dacă iei lucrurile aşa... şi am ridicat din umeri. Pe unde-i ieşirea ?

— Condu-l, îi spuse lui Shannon. Nici ea, nici el nu mai au ce căuta aici. S-a înţeles ?

Am traversat camera pentru à ajunge la uşa ce dădea într-un culoar slab luminat. Paşii lui Shannon mă urmau, duduind.

— O ici înainte, îmi spuse. La capăt este o uşă care dă în garaj. Şi de-acum înainte, păzeşte-te ! Şi dacă ai chef să-ţi fie turtită mutra, n-ai decât să vii să te mai plimbi pe-aici.

M-am întors şi i-am rânjit în nas.

— Şi tu, i-am răspuns, să nu te mai distrezi pocnind femeile în faţă. S-ar putea să dai de dracu' !

L-am atins în clipa în care începuse să rânjească. Nici măcar nu i-am dat răgazul să se aplece. Pumnul meu traversă spaţiul dintre noi şi în spatele lui se afla toată greutatea mea. Falca lui Shannon trosni ca o creangă uscată. În timp ce se împleticea înapoi, i-am mai tras încă una, în acelaşi loc, şi m-am tras îndărăt pentru a-l lăsa să cadă. Apoi i-am apucat braţul şi i l-am răsucit la spate. Trebuia să mă grăbesc. Gates atât aştepta, o sămânţă de scandal. După ce Shannon se întinse cât era de lung, i-am pus talpa piciorului pe nas şi pe gură şi apoi am apăsat cu toată greutatea mea.

Nu există nimic pe lumea asta care să mă facă să-mi ies în aşa hal din sărite, decât un ticălos care loveşte o femeie.

Am frânat în fața postului de pază de la intrarea proprietății Santa Rosa și am claxonat de mai multe ori. Era unu și ceva noaptea și nu știam dacă mai era cineva la post la ora aia. Mai era, dar nu amicul Cesar. Ușa gheretei se deschise și se îndreptă spre mine un tip vânjos, cu caschetă și cizme.

— Domnul Cerf s-a întors ? am întrebat eu când fasciculul unei lanterne mă lumină.

— Da. S-a întors, numai că nu știu dacă mai primește. E târziu, dom'le. Cine sunteți ?

I-am spus cine eram.

— Așteptați, îmi răspunse, o să văd.

Și intră în gheretă.

Am ieșit din mașină și am început să mă plimb, nerăbdător ca un viitor tată care așteaptă vești pe culoarele maternității. După ce-am plecat de la „Étoile", am condus-o pe Gail Bolus acasă la ea, în apartamentul ei de două camere din Jefferson Avenue, și mi-am continuat drumul în direcția proprietății de la „Santa Rosa", sperând că Anita se întorsese sau că măcar Cerf știa unde se află.

Paznicul reveni.

— Domnul Cerf vă primește, îmi spuse ; o să vă deschid porțile, puteți merge până acolo.

Am pornit.

Casa era cufundată în întuneric, dar majordomul cu maniere stilate era acolo pe scări, așteptându-mă. Mi-a luat pălăria, fără cel mai mic comentariu.

Am traversat holul cel mare, am trecut printre costumele blindate, am urcat la al doilea etaj și am mai bătut încă vreun kilometru de culoare până să ajungem la biroul lui Cerf.

Majordomul deschise ușa și anunță cu o voce lugubră :

— Domnul Malloy, domnule.

Cerf era instalat într-un fotoliu mare, cu un trabuc într-o mână și cu o carte deschisă pe genunchi. Când am început să traversez încăperea pentru a ajunge la el, a închis cartea și a pus-o alături.

— Ei ? Ce vrei ? mă întrebă cu tonul amabil al unui ciocan pneumatic.

— O vreau pe doamna Cerf, şi iute de tot, i-am răspuns pe acelaşi ton.

Deveni ţeapăn şi figura lui violacee se mai întunecă niţel.

— N-o să începi iară. Am prevenit-o dimineaţă pe fata aia ce-o să se întâmple dacă o să încerci s-o târăşti pe doamna Cerf în toată povestea asta. Dacă asta-i tot ce aveai să-mi spui, n-ai decât să pleci.

I-am răspuns :

— Asta se întâmpla dimineaţă. De atunci au intervenit chestii noi. Am pescuit ceva care dovedeşte că soţia dumneavoastră e implicată în crimă. Poliţia n-o să întârzie să afle lucrul ăsta.

— Ce-ai... pescuit ?

— E o poveste destul de lungă. Unde este doamna Cerf ?

— A plecat din oraş. Nu vreau să fie amestecată în porcăria asta. Malloy. Uit-o. N-o să-ţi las nici o şansă să-i vorbeşti. O să am chiar eu grijă.

— I-am vorbit deja.

Trabucul îi alunecă dintre degete şi-i căzu pe covor. S-a aplecat bodogănind să-l ridice şi a rămas aplecat, cu faţa ascunsă, mult mai mult timp decât trebuie să ridici un trabuc căzut pe covor. Când se îndreptă, tenul lui atrăgător de chelneriţă bronzată avea o nuanţă palidă, iar el părea îngrijorat.

— Tu i-ai...

— Da, am zis, trăgând un scaun. Şi m-am aşezat. Dimineaţă i-aţi spus drei Bensinger că v-aţi trimis soţia la ţară, deşi în realitate, domnule, nu v-aţi revăzut soţia de la plecarea ei de aseară şi nu aveţi nici cea mai mică idee unde şi-a petrecut noaptea. Presupuneţi că are vreun amestec în ceea ce priveşte asasinarea Danei Lewis. Vă gândiţi că s-ar putea chiar ca să fie asasinul şi încercaţi s-o acoperiţi. Dar nu ţine. Şi am să vă spun şi de ce : doamna Cerf a venit să mă vadă azi-noapte, puţin după zece. Voia să ştie pentru ce motiv era urmărită. Nu i-am spus de ce. A vrut să mă cumpere, dar nu i-a mers, şi am sfătuit-o să discute cu dumneavoastră. Aşa că a plecat şi

a luat legătura cu Dana Lewis. Au plecat împreună acasă la Dana. Au ajuns acolo pe la unsprezece şi jumătate. Au fost văzute împreună. Peste vreo douăzeci de minute, doamna Cerf a plecat cu un taxi spre East-Beach. O oră mai târziu, Dana a primit un telefon şi a plecat şi ea. Un pic după asta, un tip, unul Owen Leadbetter a descoperit-o ucisă, printre dunele din East-Beach. Un agent de al meu a mers la ea acasă să se asigure că nu rămasese vreo urmă care să dea de gol legătura dintre ea şi dumneavoastră. Şi a găsit colierul doamnei Cerf sub salteaua Danei.

A ascultat toate astea fără să zică nimic şi fără să facă vreo mişcare. Faţa îi era aproape la fel de expresivă ca şi peretele, dar când am pomenit despre colier, s-a trădat : maxilarele i s-au desfăcut şi era cât pe ce să-i cadă din nou trabucul.

— Minţi !

A spus asta cu pumnii strânşi.

— Colierul se află la mine, domnule Cerf. Şi asta complică lucrurile, fiindcă n-aveam dreptul să-l luăm de-acolo. Dar am încercat să nu vă amestecăm în ancheta poliţiei. V-am considerat clientul meu şi o să-mi menţin promisiunea de a păstra secretul atât cât o să pot, dar asta depinde de timpul pe care o să-l am la dispoziţie s-o găsesc pe doamna Cerf.

Se aşeză mai bine şi mă privi fix. Continua să-şi ţină pumnii strânşi, iar prin ochi îi trecu un licăr ameninţător. Numai că tăcu.

Am continuat :

— Şi colac peste pupăză, a mai fost comisă o crimă, Leadbetter, tipul care a descoperit cadavrul Danei, a fost omorât în după-amiaza asta. Ori văzuse cum a fost comisă crima, ori l-a văzut pe asasin. Cred că a încercat să-l şantajeze, şi ăsta l-a făcut să tacă pentru totdeauna. Oricum, a fost omorât în după-amiaza asta.

Brusc, Cerf făcu un gest furios cu mâna, după care contemplă scrumul căzut pe pantaloni.

— Probabil că am fost nebun când te-am angajat, explodă el, în timp ce tenul îi vira din ce în ce mai mult către un mov închis. N-o să mă las târât în toată porcăria

asta, auzi ? Am să te atac ! Şi toate astea numai pentru că blestemata aia de fată a fost omorâtă...

— Dana Lewis a fost omorâtă pentru că dumneavoastră o foloseaţi să vă supravegheze soţia, am remarcat eu sec. Şi o ştiţi foarte bine. Dacă soţia dumneavoastră n-ar fi fost acolo, fata asta ar fi fost încă în viaţă. Aşa că împărţiţi toate responsabilitatea cu mine.

M-a privit mormăind ceva, iar toată furia lui i se mută în degete, care începură să bată darabana cu frenezie pe braţul fotoliului.

— Nu accept această responsabilitate.

— Dacă mă hotărăsc să-mi deşert sacul la poliţie, o să trebuiască până la urmă să acceptaţi.

Îşi trecu vârful limbii peste buze, fixă concentrat botul imaculat al pantofilor şi reluă cu o voce mai normală :

— Ascultă, Malloy, aranjează în aşa fel încât să nu fiu amestecat în istoria asta. Trebuie să mă gândesc la fiica mea.

— Să ne gândim la doamna Cerf. Unde este ?

Îmi aruncă o privire ascuţită :

— Mi-ai spus că ai vorbit cu ea. De ce mă întrebi pe mine ?

— Conversaţia noastră a fost întreruptă. Am căutat-o până am găsit-o la clubul „Étoile". Acolo s-a ascuns. S-a întors aici ?

Clătină din cap.

— Aveţi vreo veste de la ea ?

— Nu.

— Aveţi vreo idee despre unde ar putea fi ?

— Nu.

Începuse să se calmeze, dar neliniştea îi apăru pe figură. Întrebă :

— Şi-a petrecut noaptea în bomba aia ?

— Da. I-a povestit patronului, unul, Bannister, că un tip o urmărea şi că voia să se ascundă. I-a oferit colierul în schimbul protecţiei, dar Bannister neprimind colierul, i-a făcut vânt.

— E fantastic ! murmură el. După care se ridică. Cine-o urmărea ?

— Mister... Poate că este acelaşi care o şantaja.

Începu să meargă prin cameră încolo şi încoace, apoi se opri brusc şi mă privi :

— Crezi că ea a omorât-o pe fata asta ?

I-am zâmbit, mai mult amar.

— Nu. Dana şi Leadbetter au fost uciși cu un pistol de calibrul 45. Glonţul care l-a omorât pe Leadbetter a fost tras de la vreo douăzeci de metri. La distanţa asta, cu un 45, o femeie n-ar nimeri o căpiță de fân, darămite o ţintă atât de mică cum este capul unui om. Dar nu pot băga mâna în foc că poliţia n-o să încerce să-i pună în cârcă una din crimele astea. După cum se comportă, nu poate fi decât numărul unu pe lista suspecţilor.

— Am fost un idiot că m-am însurat cu ea, spuse, pisând ceva între pumnul strâns şi palmă. Încearcă să mă ţii deoparte de afacerea asta, Malloy. Trebuie să am grijă de fiica mea. Știu că nu m-am arătat raţional, dar încearcă să înţelegi care îmi este poziţia. Dacă pot face ceva să te ajut, am să fac. Dar fă în aşa fel ca nici presa, nici poliţia să nu afle despre rolul pe care l-am jucat.

— Am să fac tot posibilul. Dar trebuie s-o găsesc pe doamna Cerf. Există vreo modalitate de a nu-i mai da bani ? Dacă i-aţi bloca, de exemplu, contul, poate că s-ar întoarce...

— Asta pot s-o fac şi am s-o fac. Chiar mâine am să merg la bancă.

M-am sculat :

— S-a făcut târziu. N-am să vă mai deranjez multă vreme. Încă ceva : cecul meu.

Ezită, apoi se duse la birou, se aşeză şi-mi semnă un cec.

— Uite, spuse, întinzându-mi-l. Malloy, scoate-mă din încurcătura asta şi sunt gata să plătesc.

Am strecurat cecul în buzunar.

— Dacă n-am să vă scot, am să vă înapoiez banii, am spus, luând direcţia spre uşă. Dar m-am oprit să întreb : de cât timp este Mills în serviciul dumneavoastră ?

A rămas surprins.

— Mills ? De ce ? Are vreo legătură ?

— Nu ştiu. Am aflat că trăieşte pe picior mare. Mă întreb dacă nu cumva el o şantajează pe doamna Cerf.

— Mills ? Îşi frecă bărbia groasă, privindu-mă fix. Nu ştiu nimic despre el. Este în serviciul meu de aproape o lună. Franklin, majordonul meu angajează personalul. Vrei să vorbeşti cu el ?

— Nu. Nu încă. Mai întâi vreau să mă informez despre toate micile porcării legate de Mills. Lăsaţi-l în seama mea. Şi dacă aflaţi ceva, indiferent ce, în legătură cu doamna Cerf, îmi daţi de ştire la birou ?

Mi-a spus că da, iar în momentul în care am deschis uşa a adăugat :

—Malloy, îmi pare rău că m-am purtat aşa, dar să ştii că îţi apreciez eforturile pe care le faci pentru mine.

L-am asigurat că am să continuu să mă ocup de afacere şi să nu se îngrijoreze. Se schimbase, din cap până-n picioare. L-am lăsat cu spatele lipit de şemineu, cu trabucul stins între degete şi cu un aer bolnăvicios imprimat pe faţa sa masivă de individ bine hrănit.

Majordomul, Franklin, îşi făcea de lucru la celălat capăt al culoarului. Cum m-a văzut, s-a îndreptat în linişte spre mine.

— Domnişoara Nathalie vrea să vă vadă, domnule, îmi spuse cu expresia dezaprobatoare a unui episcop care asistă la un număr de strip-tease. Vă rog să mă urmaţi, domnule.

La chestia asta nu prea mă aşteptam, dar i-am urmat spatele de mătură cu coadă până la capătul culoarului. A bătut la o uşă care dădea în faţa liftului, a deschis-o şi a anunţat „Domnişoară, domnul Malloy", cu o voce de eschimos răcit. Apoi s-a dat la o parte ca să mă lase să intru într-o încăpere înaltă, luminată de o veioză care-şi îndrepta razele asupra unui pat. lăsând restul camerei în penumbră.

Nahalie Cerf era lungită pe pat. Era îmbrăcată într-o pijama neagră. iar mâinile încrucişate i se odihneau deasupra unui pled liliachiu. Părul ei negru, strălucitor, i se împrăştia pe pernă. încadrându-i faţa slabă. Ochii negri mă scrutau cu aceeaşi privire inchizitorială din timpul primei noastre întâlniri, şi am avut aceeaşi senzaţie dezagreabilă că-mi putea număra mărunţişul din buzunar şi-mi putea citi scrisorile din porvizit.

M-am apropiat de capul patului şi am aşteptat. A rămas imobilă, m-a privit, a aşteptat ca uşa să se închidă, discret, şi ca zgomotul uşor al paşilor lui Franklin să se stingă pe culoar. De-abia atunci a grăit, cu o voce dură şi încordată :

— Ai găsit-o ?

Am clătinat din cap.

— Încă nu.

— Ai încercat la „Étoile" ?

— Crezi c-ar putea fi acolo ?

A încuviinţat cu o mişcare rapidă a capului.

— Este ori acolo, ori la Barclay. N-are alt loc unde să se ducă.

— De ce sunteţi aşa de sigură ?

A zâmbit mânzeşte.

— O cunosc. A încurcat-o, nu-i aşa ? Şi privirea i se impregnă de o satisfacţie profundă. Nu poate să meargă nicăieri, în afară de Barclay şi de „Étoile".

— Domnişoară, ce vă face să credeţi că a încurcat-o ?

— Ţi-a omorât agenta.

— Nu suntem chiar aşa de siguri că ea ar fi făcut-o. Dumneavoastră sunteţi sigură ?

— S-a antrenat să tragă cu pistolul.

— Ce fel de pistol ?

A dat iritată din umeri.

— Un pistol. Ce importanţă are ? Toată săptămâna trecută a tras într-o ţintă, la East-Beach.

— De unde ştiţi ?

Privirea ochilor negri încetă să mă mai fixeze.

— Am supravegheat-o... de când a sosit în casa asta.

M-am întrebat dacă nu cumva Mills era cel însărcinat cu această operaţiune.

— Dacă o femeie trage asupra unei ţinte, nu înseamnă obligatoriu că este o ucigaşă.

— Atunci de ce se ascunde ? De ce nu se întoarce aici ? Trebuie să fie ceva foarte important la mijloc, ca să stea aşa departe de ceea ce i-a făcut cadou taică-meu.

— Poate că are alt motiv. Ce ştiţi în legătură cu Barclay ?

O nouă grimasă îi răsuci buza.

— E amantul ei. Mergea toată ziua bună-ziua la el.

— A fost șantajată. Știați ?
— Nu cred o iotă.
— Tatăl dumneavoastră crede.
— Vrea s-o scuze. Își dădea toți banii amanților ei.
— În regulă. Am să-i mai fac o vizită lui Barclay.
— L-ai văzut deja ?
Își încruntă sprâncenele.
— Îmi fac meseria, domnișoară. Tatăl dumneavoastră este la curent cu relațiile dintre doamna Cerf și Barclay ?
Clătină din cap.
— Tatăl dumneavoastră v-a spus că a găsit în dulapul ei o valiză plină cu amintiri culese de pe la prietenii lor ? am întrebat.
— N-aveam nevoie să-mi spună. Și mie mi-a luat câte ceva. Este o hoață.
— O urâți, nu-i așa ?
Mâinile subțiri i se strânseră ca ghearele unei păsări de pradă.
— Nu o am la suflet, îmi răspunse cu o voce cât se poate de impersonală.
— S-ar fi putut să i se ascundă valiza asta în dulap, fără ca ea să aibă vreo idee. S-au mai văzut lucrături de genul ăsta.
— Ești un dobitoc dacă crezi așa ceva. Este o hoață. I-a șterpelit chiar și lui Franklin niște chestii. Aici, toată lumea știe că este o hoață.
— I-a furat și lui Mills ceva ?
Gura i se strânse și un fulger de mânie îi trecu prin ochi.
— S-ar putea și asta.
— Dar v-ar fi spus, bănuiesc, dacă s-ar fi întâmplat una ca asta.
— I-ar fi mărturisit lui Franklin.
— Mills era în serviciul doamnei Cerf, nu-i așa ? Ca șofer ?
Obrajii slabi i se colorară nițel.
— Și ce-i cu asta ?
— Păi... ea e destul de atrăgătoare. Cât despre el, nu prea pare să aibă bani la ciorap. Mă întreb dacă nu cumva au fost împreună, într-un moment sau altul.

— Împreună... de ce ? întrebă, cu un ușor freamăt în voce.

— Aveam impresia că, la vârsta dumneavoastră, sunteți la curent cu unele probleme ale vieții, domnișoară.

Își scoase o batistă de sub pernă și începu s-o muște. Rujul buzelor lăsă urme mici, sângerii pe țesătura fină a batistei.

— Ești un individ grosolan.

— Nu sunteți prima care să mi-o spună, dar până la urmă o să mă obișnuiesc, i-am răspuns, în timp ce mă întrebam dacă nu cumva am halucinații.

Mi se păruse că surprinsesem o mișcare ușoară a draperiilor care acopereau fereastra din dreptul patului. M-am forțat să nu mă uit într-acolo, dar mi-am ascuțit auzul.

— Când o s-o găsești, ai s-o dai pe mâna poliției ?

— Ce-ați vrea să fac ?

— Nu asta-i întrebarea. Ai s-o dai sau nu ?

— Dacă sunt sigur că ea a omorât-o pe Dana Lewis, da. Dar mai întâi vreau să fiu sigur.

— Încă te mai îndoiești ?

Părea surprinsă.

— N-am găsit încă motivul. De ce s-o fi omorât ? Spuneți-mi și s-ar putea să mă convingeți.

— Tatăl meu i-a creat un fel de rentă de care ar beneficia peste doi ani, cu condiția să rămână cu el ; renta asta reprezintă o grămadă de bani. Își săltă capul să mă privească, iar pletele negre i se răsfirară pe spate, degajându-i fața. Asta nu poate fi un motiv ?

— Credeți că tatăl dumneavoastră ar putea divorța, aflând de relațiile dintre soția sa și Barclay, și că Dana a fost asasinată pentru că i-a surprins ?

— Mi se pare evident, ce Dumnezeu !

Acum eram sigur, cineva se afla în spatele draperiilor : i-am auzit respirația. Am simțit cum un fior mi-a trecut prin măduva spinării.

— Dacă ar fi fost așa de înnebunită să pună mâna pe banii ăia, ar fi trebuit să se întoarcă aici după ce s-a comis crima. Ducându-se la Bannister și-a tăiat singură craca de sub picioare.

— Nu s-ar fi dus la Bannister dacă nu s-ar fi întâmplat ceva ieşit din comun ; de exemplu, dacă n-ar fi fost văzută.

— Domnişoară, pentru cineva care nu poate să meargă, sunteţi teribil de informată.

— Aşa este. Mă privi calmă. Întrucât nu pot să merg, mă asigur şi eu cum pot. Sper că o să-ţi folosească ce ţi-am spus. Acum mi-e somn. Sunt obosită.

Îşi luă din nou aerul morocănos.

— Cel puţin, ai putea să-mi mulţumeşti. Ţi-am vândut pontul despre asasinul prietenei tale. Acum n-ai decât să faci singur restul. Întinse mâna spre uşă. Franklin o să te conducă. Nu mai am chef să vorbesc.

— Dacă vă vin alte idei în legătură cu doamna Cerf, daţi-mi de ştire. Până aici v-aţi descurcat destul de bine, i-am zis.

— Nu mai am chef să vorbesc, repetă categoric, închizându-şi ochii. Apoi îşi băgă mâinile sub pled.

Acum ştiam cum trebuie s-o iau. aşa că nu mai aveam de ce pierde vremea. Şi de altfel, şi eu mă simţeam foarte obosit. Ziua fusese lungă, iar noaptea şi mai lungă. M-am îndreptat spre uşă. Deschizând-o, am aruncat o privire rapidă către draperii. În umbra care era, nu am prea văzut mare lucru, dar totuşi am întrezărit un fel de strălucire, ceva care ar fi putut proveni de la un pantof, genul de pantof care-i place amicului Mills. M-am întrebat dacă Nathalie ştia că este acolo. Da, cred că ştia.

4

Absorbit în gândurile mele, am tresărit la zgomotul unei bubuituri. Am crezut că a fost un foc de armă. M-am înfuriat pe mine însumi : dacă o să încep să tresar de fiecare dată când o să aud câte un pocnet provenit de la eşapamentul vreunei maşini, atunci n-aveam decât să-mi las naibii meseria şi să mă apuc să dau lecţii de dans în-

tr-un pension de domnişoare. De altfel, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât ajungeam la concluzia că asta s-ar putea să fie cea mai bună soluţie.

Rulam în direcţia cabanei mele, de-a lungul drumului hurducănat de la marginea plajei. Drumul nisipos, încălzit de soarele din timpul zilei, încă mai degaja căldură, dar briza uşoară dinspre mare făcea temperatura plăcută. Farurile maşinii formau pe nisip o pată mare de lumină.

După ce am plecat de la Santa Rosa, m-am tot gândit într-una şi câteva idei au început să prindă contur. Primele chestii cât de cât clare, de la crimă încoace. Mi-am spus că acasă o să mă liniştesc şi eu, aşezat pe verandă, şi o să-mi pun gândurile în ordine, cu un cocteil cu gheaţă în faţă. Nu mă mai simţeam obosit. Mi-am propus să mă gândesc din nou la tot ce mă interesa, să privesc zorii apărând din spatele colinelor şi apoi să mă culc. La prima vedere, mi se părea un program îmbietor, aşa că am apăsat pe pedala de acceleraţie. Maşina ţâşni înainte : am trecut de celelalte locuinţe de la marginea plajei, am depăşit porţiunea de teren viran care le separa de cabana mea şi am urcat colina mică din al cărei vârf îmi pot vedea casa.

Prin uşa deschisă a verandei se vedea lumină înăuntru. Când am plecat cu Gail Bolus, stinsesem lumina şi închisesem uşa. Şi acum lumina era aprinsă, iar uşa deschisă.

Frânând în faţa barierei, mi-am spus că dacă lucrurile astea se vor repeta seară de seară, atunci ar fi mai bine să-mi instalez o firmă luminoasă pe acoperiş şi să mă apuc să rup bilete de intrare. Poate că se întorsese Kerman de la Los Angeles, poate că mă aştepta Paula, sau poate Benny se întorsese cu noutăţi de la Frisco.

N-am bănuit nimic grav, până am ajuns la scările verandei ; acolo m-am oprit brusc.

Un fum uşor, de culoare cenuşie, venind din interiorul casei, ieşea prin uşa deschisă ; fum care mirosea a praf de puşcă. Mi-am amintit de pocnitura de eşapament care mă făcuse să tresar şi dintr-o dată mi s-a strâns inima.

Am urcat scările ca un bătrân atins de gută. Am înaintat în vârful picioarelor până la ușa deschisă.

În cameră, mirosul de praf de pușcă era mult mai puternic. Pe covor lângă fereastră, se afla un pistol de calibrul 45. Asta mi-a sărit în ochi în primul rând. Apoi, privirea mi s-a îndreptat la patul din fund; mi s-a făcut părul măciucă. O femeie stătea lungită pe el, o femeie într-o bluză de mătase albă și în pantaloni de culoarea cărămizii. Avea o gaură în mijlocul frunții, din care sângele îi curgea pe perna mea galbenă, pe care-și puseseră capul atâtea femei. În starea în care se afla acum, nimeni n-avea să-și mai pună capul pe ea.

Am traversat încet încăperea și m-am oprit în fața patului. Evident, murise. Un pistol de calibrul 45 face prăpăd, nu glumă. Este o armă brutală, un pic cam grea și care cere un pumn zdravăn, dar într-o astfel de mână face o treabă al naibii de bună. Ochii îi erau împietriți de o spaimă cumplită... O figură inundată de sânge niciodată nu-i plăcută la vedere. Chiar frumusețea Anitei Cerf nu prea se potrivea cu o frunte găurită și cu fardul plin de sânge.

Am rămas pe loc, privind fix, când o umbră se desprinse de peretele din fața mea: umbra unui bărbat purtând o pălărie cu borurile lăsate și cu mâna ridicată, în care ținea o măciucă. Totul s-a întâmplat foarte rapid. Am văzut umbra, am auzit șuieratul aerului provocat de măciucă și m-am aplecat, dar mult, mult prea târziu. Am avut senzația că oasele capului mi-au zburat în țăndări și m-am prăbușit.

CAPITOLUL VI

1

Două raze de soare treceau de o parte și de alta a jaluzelelor, formând două dâre luminoase pe podea. Nu era pic de aer, era o căldură de cuptor și peste toate, plutea o duhoare groasă, s-o tai cu cuțitul. Culmea era că împuțiciunea asta părea că-și are sursa în mine : ceva ce puțea cumplit, de parcă m-aș fi îmbăiat într-o cadă plină cu whisky. Asta m-a îngrețoșat. Patul pe care stăteam lungit era prea moale, prea cald. Mi-am amintit cu greutate de figura unei femei stropite de sânge, cu fruntea împodobită cu o gaură suficient de mare pentru a intra un deget înăuntru, și asta de asemenea m-a îngrețoșat.

Am fixat cu privirea cele două dâre luminoase de pe podea. Poate că nu-i vedeam găurile, dar covorul avea un aer familiar. Avea semnele lui, arsurile făcute cu țigări. Colțul dinspre fereastră avea o ruptură, făcută de un tânăr cu numele de Benny. Nu valora cine știe ce covorul ăsta, dar l-am contemplat cu o plăcere imensă, pentru că asta însemna că mă aflam la mine acasă, în patul meu, și că femeia cu figura însângerată putea fi doar un coșmar... probabil...

— Pute ca un alambic ; e beat mort, spuse vocea unui bărbat. O voce care m-a înfiorat : vocea lui Brandon. Ce-i cu femeia aia ? continuă vocea. O cunoști ?

Vocea lui Mifflin răspunse :

— N-am văzut-o în viața mea.

Am privit printre gene. Ei erau, Brandon, așezat pe un scaun și Mifflin, în picioare, la capul patului meu.

N-am mișcat. Am rămas în continuare îmbibat în zeama mea. Aveam impresia că oasele cefii îmi fuseseră smulse. În locul ăla, era ceva moale și spongios, ca și cum

ar fi fost o gaură. O gaură prin care pătrundeau penele din perna mea, care se porni deodată să se agite.

Mifflin deschisese fereastra de lângă pat. Ca s-o deschidă, a ridicat jaluzelele şi o bucată de soare strălucitor mă pocni drept în faţă şi-mi răspândi în tot corpul o grămadă de puncte dureroase.

M-am gândit la Anita Cerf lungită pe patul meu, la perna mea galbenă pătată de sânge şi la Colt-ul de calibru 45. Un spectacol care probabil că-l umpluse de fericire pe Brandon. Prins asupra faptului şi fără alibi : un dar căzut din ceruri pentru un poliţai în retragere. Brandon n-avea de ce să mai caute criminalul în altă parte. Mi-am amintit felul în care mă privea când mă interogase asupra morţii Danei : „Dar trebuia să treacă prin faţa cabanei tale, pentru a ajunge în locul unde a fost omorâtă, nu-i aşa ? E curios că n-a trecut să te vadă".

Dacă un detaliu ca ăsta l-a pus pe gânduri, mi-am imaginat ce deducţii putea să tragă din seria de coincidenţe care se produsese cu acelaşi pistol : Dana, Leadbetter şi acum Anita. Toţi împuşcaţi cu un glonţ în cap : aceeaşi metodă, acelaşi asasin. Dar mobilul ? Nu-mi făceam nici o iluzie, nu se împiedica Brandon de un lucru aşa de mărunt, cum ar fi mobilul. De când ocupa postul ăsta, regulamentele administraţiei poliţiei gemeau ca nişte arcuri vechi sub greutatea abuzurilor. Dacă ţinea morţiş să închidă gura presei, trebuia să rezolve seria asta de crime în mare viteză. Avea să-mi pună el în cârcă un motiv oarecare. Nu putea să lase să-i scape din mâini o ocazie ca asta.

— Hei, Malloy ! Trezeşte-te ! urlă Mifflin.

Îşi puse mâna lui mare pe umărul meu şi mă zgâlţâi. Lumini strălucitoare îmi fulgerară prin faţa ochilor, iar durerea pe care o aveam în cap mi se scurse până în călcâie, după care îmi urcă drept în creier.

I-am dat laba la o parte, m-am ridicat în capul oaselor şi n-am reuşit decât să-mi iau capul între mâini şi să mă aplec înainte, mormăind.

— Mişcă-te ! insistă Mifflin. Avem de vorbit. Hei, Malloy ! Revino-ţi, ce dracu' !

— Tu ce naiba crezi că fac acum... dau la peşte ? am rânjit eu.

M-am răsucit și mi-am pus picioarele pe podea.

— Ce-ai pus la cale ? mă chestionă Brandon, aplecându-se să mă observe mai bine. Ai făcut o orgie, sau ce naiba ?

Mi-am ridicat capul, ținându-l cu degetele presate pe tâmple, și l-am privit. Era zdravăn, sănătos, proaspăt bărbierit. Cămașa îi era imaculată, pantofii îi străluceau sub razele soarelui, fiecare centimetru pătrat din ființa lui deconspira polițaiul din el. Pe lângă el, probabil că arătam ca un vagabond. Mi-am târât degetele de la tâmple până la maxilare : un damf de whisky mă izbi din străfunduri, provocându-mi o durere în inimă, iar cămașa smokingului meu mi se lipi de piept.

— Ce vreți ? am întrebat, ca și cum n-aș fi știut ; cine v-a dat drumul ?

— Nu-ți fă griji din cauza asta, lătră el, bâțâindu-mi sub nas un trabuc fumat pe jumătate.

Probabil că-l pescuise din vreun coș de gunoi, în drumul său, într-atâta puțea.

— Ce se întâmplă aici ? Cine-i femeia de dincolo ?

Am rămas perplex. Asta nu era câtuși de puțin un mod de a vorbi. Ticăloșii ăștia doi poate că erau ei hârșiți în meserie, dar nu în halul în care să rămână indiferenți în fața unei crime ca aceea care fusese comisă în camera de alături. Erau calmi, dezaprobatori, moralizatori și morocănoși, ca și cum niciodată n-ar fi gustat din viață, dacă vreți, dar mai presus de toate, erau calmi.

— E o femeie alături ? am întrebat eu.

N-a fost o găselniță nemaipomenită, dar asta a fost tot ce-am putut inventa mai bun în condițiile alea. Și a avut și un avantaj : am mai tras nițel de timp.

— Ce l-a apucat ? întrebă Brandon, întorcându-se spre Mifflin.

— E beat, răspunse categoric acesta. Beat mort.

— Cred că da, spuse Brandon. Aduceți pe tipa aia încoa'.

— Nu ! Nu vreau s-o văd ! Nu...

Cred că am urlat de groază, ca un condamnat la moarte, când i se pune lațul de gât. M-am oprit cât am putut de repede, dar am reușit să mă dau în spectacol, fiindcă Bran-

don se ridică în picioare, iar Mifflin rămase pe loc, pietrificat.

Apoi dinspre uşă se auzi o voce :

— Ce-i faceţi ? Nu vedeţi că se simte rău ?

Şi-şi făcu apariţia Gail Bolus, care-şi plimbă ochii de chinezoaică de la Brandon şi Mifflin la mine şi înapoi.

— V-am spus să nu-l mai sâcâiţi, continuă ea sprijinindu-se de tocul uşii şi trecându-şi o mână prin păr. Nu puteţi să-l lăsaţi în pace ? Se întoarse spre mine. Iubitule. vrei să bei ceva ? Sau nu mai suporţi nici mirosul ?

— N-are chef să bea, răspunse în locul meu Brandon. De ce a urlat că nu vrea să te vadă ? Ce dracu' se petrece aici ?

Am început să mă întreb dacă nu cumva îmi pierdusem minţile. Exact în spatele lui Gail, în cealaltă cameră, se afla patul meu. De unde era ea, putea să-l vadă, doar privind peste umăr. Însemna că văzuse ce se afla în el când intrase în cameră. Şi Brandon văzuse. Şi Mifflin văzuse. Şi totuşi, stăteau aici, amorfi cu nişte stridii ; nu încercase să-mi pună cătuşele, îmi spuneau că eram beat, şi chiar mi se propusese să beau ceva.

În momentul în care m-am ridicat, Brandon spunea ceva, dar nu l-am auzit. Trebuia să mă duc să văd ce se întâmplase alături. Am reuşit să stau în picioare.

Brandon se opri brusc din vorbit. Nimeni nu mişca. Îşi dădeau probabil seama că rotiţele din mintea mea nu se învârteau cum trebuia. Comportamentul meu s-ar fi putut să li se pară suspect. Cert este că dacă tot ceea ce simţeam în interiorul meu se exterioriza la indigou în afară, atunci merita să fac efortul ăsta. Toţi trei m-au privit cum am traversat camera, împiedicându-mă.

Gail Bolus îmi puse mâna pe braţ. Unghiile ei mi se înfipseră în carne, dar starea în care mă aflam nu-mi permitea să recepţionez genul ăsta de avertismente. Am dat-o la o parte cu brutalitate din drumul meu. Tot ceea ce voiam era să arunc o privire în cameră, voiam s-o văd pe Anita Cerf lungită pe patul meu, cu figura însângerată şi cu o gaură în frunte, suficient de mare pentru a-mi putea vârî acolo degetul.

Am privit în jurul meu şi apoi mi-am lipit ochii de pat : îmi auzeam respiraţia cum îmi şuiera printre dinţii strânşi şi am simţit cum transpiram din abundenţă ; mă simţeam ca un boxer care fusese lovit sub centură.

Nici urmă de Colt pe covor, nici o blondă lungită în patul meu, nici vorbă de vreo pernă galbenă pătată de sânge. Nimic... absolut nimic.

2

M-am regăsit în patul meu. Nu ştiu cum ajunsesem acolo, dar asta era, iar Gail se afla în picioare lângă mine, cu un pahar de whisky în mână. Întrucât am făcut un efort pentru a mă ridica, s-a aplecat spre mine şi mi-a întins paharul la buze. Sorbind din el, m-am pomenit că priveam cu interes în interiorul bluzei ei. Nu avea sutien. Probabil că într-adevăr mă simţeam al naibii de rău, fiindcă imediat ce mi-am dat seama că nu purta sutien, am şi închis ochii. Era clar ca lumina zilei : din punctul ăsta de vedere, eram de-a dreptul bolnav.

Am băut whisky-ul. S-ar fi spus că în paharul ăla se aflau litri întregi, dar fiindcă nu mi-a ars buzele, am băut până am golit paharul. Trebuie să mă credeţi pe cuvânt că în situaţii de genul ăsta, whisky-ul este un medicament care face minuni, pentru că abia s-a îndepărtat Gail, că am şi început să-i simt efectele. Am simţit alcoolul cum mi-a străbătut trupul, ca un câine întărâtat care aleargă după o pisică disperată, dar nu după pisici alerga băutura asta, ci după nervii mei, pe care-i simţeam hăituiţi încolo şi încoace, strânşi laolaltă şi puşi ordonat la locul lor, pentru treburile dificile de zi de zi.

După aproape un minut, deşi îmi mai simţeam capul cât o baniţă, în mod cu totul miraculos mi-am revenit.

Nişte degete proaspete îmi luară paharul. Gail îmi zâmbi :

— Am mai văzut eu indivizi trăgând la măsea ; dar în halul ăsta, niciodată.

— Da, am spus eu, aşezându-mă cu grijă în capul oaselor. Asta să-ţi fie învăţătură de minte. Eu, m-am lecuit de aşa ceva. Începând de azi...

M-am oprit din discurs, pentru a-l privi pe Brandon cu ochii holbaţi. Stătea aşezat la capătul patului, pe un scaun cu spătar drept : nimic nu-i scăpa ochilor lui de şarpe.

— Hei, am strigat ! Dar am vedenii, ce naiba ! Văd poliţai ! Ia priveşte. Şi i-am arătat cu degetul. Vezi şi tu poliţai ?

— Văd şi eu unul, spuse Gail, este chiar căpitanul. Dacă aş fi în locul tău, nu i-aş numi poliţai. S-ar putea să nu le placă asta.

— Malloy, destul cu gluma, făcu Brandon, exasperat. Avem de vorbit.

— Mai dă-mi un pahar, i-am spus lui Gail. Şi în timp ce traversa camera după sticlă, am adăugat : sunt tare curios să ştiu cine te-a chemat aici, Brandon ?

— Vrei să încetezi să vorbeşti pe tonul ăsta ? Ce se întâmplă ? Cine e femeia asta ? Ce învârte pe-aici ?

Dintr-o dată mi-am dat seama că plastronul cămăşii mele era îmbibat cu whisky şi că asta era provenienţa duhorii pe care o simţeam.

M-am ridicat în picioare. de bine de rău, mi-am smuls plastronul de la gât şi l-am aruncat cu o expresie de dezgust.

— Fă-mi o cafea, i-am cerut lui Gail, care sosise cu băutura. O oală şi tare. nu mi-e frică de insomnii.

— Ai auzit ce te-am întrebat ? mormăi Brandon, ridicându-se.

— Da, dar ăsta nu-i un motiv ca să-ţi răspund, am zis, trimiţând-o pe Gail cu un gest al mâinii. Cu ce drept ai intrat în casa mea ? Cu ce drept vrei să ştii cine-i fata asta ? Şi, în fond, ce naiba se întâmplă aici ? Tot vorbind, mi-am scos smoking-ul şi cămaşa. Am să fac un duş. Aşteptaţi-mă dacă vreţi. Sunt gata într-o secundă.

M-am întrebat dacă nu cumva, deschizând uşa băii, o să găsesc cadavrul acolo. Am intrat, am închis uşa şi am

căutat prin baie. Nici urmă de cadavru. M-am uitat sub cadă și în spatele draperiilor. Tot nimic. Nu mai aveam unde să mă uit. M-am dezbrăcat și m-am băgat sub duș. Două minute de apă rece mi-au clarificat gândurile. Mi-am revenit. Ceasul arăta că e unsprezece și douăzeci. Anita Cerf fusese omorâtă la patru fără douăzeci noaptea. Așa că zăcusem șapte ore. Mi-am pipăit ceafa cu vârful degetelor. Era tot moale și umflată, dar după câte mi-am dat seama, nu era nimic spart și asta însemna că avusesem noroc.

Cadavrul o luase din loc. Asta era clar. Dacă ar fi fost ascuns undeva prin casă, Brandon l-ar fi găsit. Cine îl luase și de ce ? Am băgat aparatul de ras în priză și am început să mă rad. De ce să ia cineva cadavrul ? De ce ? Asasinul era cumva nebun ? Dacă ar fi lăsat corpul și pistolul, existau toate șansele să fiu acuzat de crimă. Poate pentru a putea găsi proprietarul pistolului ? Asta să fi fost oare motivul ? S-ar fi putut ca nu asasinul să care corpul. Alternativa ? Gail Bolus ? N-o vedeam eu cărând pe umerii ei frumoși un cadavru. Și la urma urmelor, de ce nu ? Are tupeu cu ghiotura. dar nu credeam eu să fi fost ea. Atunci cine ? Și cine să fi fost tipul cu pălăria cu borurile lăsate ? Asasinul ?

Cam pe-aici mă aflam. Nu era cine știe ce, dar nu eram în stare de deducții strălucitoare. Brandon zgudui ușa.

— Malloy. ieși ! lătră el.

Am pus de-o parte aparatul de ras, mi-am pus pe mine un halat și am deschs ușa.

M-am găsit nas în nas cu Brandon. Avea aerul amabil al unui tigru, dar mult mai feroce.

— M-am săturat, spuse violent. Ori îmi răspunzi imediat. ori te duc la poliție.

— Bine, hai să vorbim, i-am spus, apropiindu-mă de masa pe care Gail pusese cana cu cafea. Care-i treaba ?

Am auzit-o fredonând prin bucătărie. N-ar fi fredonat așa, mi-am spus, în timp ce-mi turnam cafeaua. dacă ar fi cărat-o în spate pe Anita Cerf. Așadar, n-a fost ea. Atunci cine ?

— Unde este Benny ? întrebă Brandon.

Nu mă așteptam la întrebarea asta. Nici măcar nu știam că are habar de el. Am luat ceașca de cafea, am ținut-o

la câţiva centimetri de nas şi am privit lichidul prin aburi. Era o cafea tare. Mirosul mă făcu să-mi plouă în gură.

— Vorbeşti de Ed Benny ?

— Da. Unde este ?

— La San Francisco.

— Ce face acolo. ?

— Te priveşte cumva chestia asta ? l-am întrebat. aşezându-mă pe pat.

— Nu pe mine, ci pe poliţia din San Francisco.

— I-auzi ! Atunci de ce nu-l întreabă pe el ? Asta-i bună.

Fără nici un motiv, am simţit cum un fior îmi străbătu şira spinării. Am pus ceaşca cu cafea pe noptieră.

— Ar fi dificil, răspunse Brandon, a murit.

Fiorul făcu drum întors.

— Benny mort ? Nu mi-am recunoscut vocea.

— Da. Poliţia portuară l-a pescuit în Cheiul Indiilor, continuă Brandon, fără să mă slăbească din ochi. Avea mâinile şi picioarele legate cu o coardă de pian. Se presupune că a fost omorât aseară pe la nouă.

3

Stăteam la fereastră, privindu-i cum pleacă. Brandon coborî greoi până la poarta grădinii, cu trabucul morfolit şi stins între dinţii strânşi şi cu un aer morocănos răspândit pe faţa lui mare şi cărnoasă. Un poliţai în uniformă îi deschise portiera maşinii şi-l salută, dar chiar şi gestul ăsta de respect îl lăsă nemulţumit. Se prăvăli în maşină şi aruncă în direcţia cabanei mele o privire întunecată, ca şi cum ar fi avut poftă să-i dea foc şi să arunce cenuşa în mare.

Mifflin intră şi el în maşină. Nu avea aerul furios, mai curând absorbit, şi când maşina demară, îşi păstră aerul absorbit.

Am rămas la fereastră, privind oceanul în gol. Dana, Leadbetter. Anita și acum Benny. Era nebunie curată nu mai era vorba de crimă, ci de masacru în toată legea.

Mai mult am simțit-o decât am auzit-o pe Gail, care se apropiase de ușă. I-am simțit privirea asupra mea.

— Cum se face că ai venit ? Am întrebat-o fără să mă întorc.

— Te-am sunat dimineață pe la nouă. Centralista mi-a spus că telefonul tău este defect. Veni lângă mine, la fereastră. N-aveam altceva de făcut decât să vin aici. Erai lungit pe podea. Luminile erau aprinse, iar ușile larg deschise. Te-am așezat în pat și am încercat să te trezesc, dar le-am auzit mașina. Am turnat whisky în tine și le-am povestit că fusese aniversarea ta. I-am împiedicat cât am putut să te trezească. Nu aveam chef să se prindă că te pocnise cineva. Nici tu nu țineai să afle asta, nu ? Cred că nu s-au prins.

— Nu. Am luat un pachet de țigări, i-am oferit una și le-am aprins pe amândouă. Ai avut o idee mortală, cu whisky-ul ăsta. Când ai sosit, n-ai văzut nimic altceva ?

— Nu, nimic altceva. Ce s-a întâmplat ?

— Cineva mă aștepta. Am dat de belea. Asta-i...

Se apropie de pat și-l aranjă nițel.

— Nimeni n-are grijă de casa asta ?

Uitasem de Tony, puștiul meu filipinez : numai că astăzi era duminică. Ziua lui liberă.

— Duminica nu. Duminica se ocupă de mine o roșcată a-ntâia.

Și cu asta, am intrat în cealaltă cameră. M-am oprit să mă uit la pat. Dacă perna galbenă mai era acolo, însemna că visasem urât. Dar perna mea galbenă nu era acolo.

Era păcat pentru pat. Trebuia musai să-l mărit. Din fericire, nu era pătat de sânge, dar mirosea a moarte. Nu se cade să așezi o fată pe un pat care miroase a moarte. Chiar și un Malloy poate avea momente de tandrețe.

M-am plimbat prin cameră. Nimic care să dovedească trecerea Anitei Cerf pe-aici. Am examinat covorul acolo unde se aflase pistolul. M-am pus în patru labe, mi-am lipit nasul de covor și l-am mirosit. Poate că exista un

uşor miros de praf de puşcă, dar de unde să fiu sigur că nu mă autosugestionam ?

Din uşă, Gail Bolus mă observa. Sprâncenele i se împreunară într-o cută mică deasupra nasului.

— E ceva în neregulă ? mă întrebă. Sau aşa eşti întotdeauna ?

M-am ridicat şi mi-am pipăit ceafa. I-am răspuns fără să stau pe gânduri :

— Ar trebui să vezi cum mă comport când n-am încasat una la cutiuţă.

— Credeam că nu eşti în apele tale. Nu vrei să te culci din nou ?

— N-ai auzit ce-a spus Brandon ? Trebuie să identific corpul lui Benny la Frisco.

— E o prostie, răspunse cu un ton sec. Nu eşti în stare să pleci. Aş putea merge eu în locul tău, sau măcar cineva de la birou.

M-am îndreptat spre dulapul în care ţineam aspirinele. Am luat patru buline şi le-am expediat pe gât, una după alta. O gură de cafea caldă le făcu să coboare.

— O să merg chiar eu. Benny mi-era prieten.

— Mai bine ai merge la un doctor să-ţi vadă capul. Poate că ai vreo fisură.

— Cei cu numele de Malloy sunt renumiţi pentru căpăţâna lor de granit, i-am răspuns, mândru. Ar trebui cel puţin un ciocan pneumatic să mi-o găurească.

M-am întrebat de ce oare venise Anita Cerf să mă vadă şi de unde ştiuse asasinul că era aici. Şi atunci, o idee foarte neplăcută ieşi la lumină. Poate că nu ştia şi pe mine mă aştepta. Asta era mult mai verosimil. Probabil că asasinul îşi spusese că devenisem din cale afară de curios şi venise aici să pună capăt curiozităţii mele, tot aşa cum făcuse şi cu Dana, iar pe Anita o omorâse să nu-şi iasă din mână... Trebuia să mai meditez la asta.

— Aş putea şti ce voiai să spui adineaori ? întrebă Gail, cu un aer ciudat de ezitant. S-a întâmplat ceva ? Vreau să zic... în afară de Benny ?

— Nu. Absolut nimic în afară de Benny. Durerea de cap începu să mă lase. De ce nu pleci ? N-ai nimic de făcut ?

Își trase bluza să-și acopere șoldurile. Șolduri frumușele, cambrate la fix și pline, exact cât trebuia. De altfel, nu era nici o descoperire. Îmi dădusem deja seama de asta.

— Ce să-ți spun, cu asta m-ai dat gata, spuse cu amărăciune. După câte am făcut pentru tine, mă dai pe ușă afară. Nici nu știu de ce mă țin după tine. Poate ai putea să-mi spui tu, ia zi.

— Nu acum. N-aveam de gând s-o scot din sărite, dar țineam cu tot dinadinsul să plece. O să vorbim de asta altădată. O să te sun într-o zi sau două. Trebuie să mă îmbrac în mare viteză. Dacă nu te superi, îți spun de pe acum la revedere.

Am zbughit-o în baie și am închis ușa.

Peste două minute, i-am auzit mașina pornind.

4

Era trei și douăzeci. Avionul se așeză pe pista aeroportului din San Francisco. Am aterizat în urma unui avion care transportase câteva vedete de cinema. La ieșirea aeroportului era o mulțime imensă sosită să le întâmpine. Două colegiene excitate își agitau cu frenezie batistele și salutau trecerea autobuzului nostru cu strigăte isterice.

Kerman îmi spuse :

— Știi, Vic, ce chestie tâmpită, trebuie să moară cineva, ca să afli cum trăia de fapt. Niciodată nu mi-aș fi închipuit că Ed era însurat și avea doi copii. N-a scos o vorbuliță despre ei. Nici nu mi-a spus măcar că mama lui trăia. Nu părea câtuși de puțin un tată de familie. Mereu se uita după fuste, în stânga și în dreapta...

— Gata, tacă-ți gura, am zis, la ce mai folosește să vorbești despre nevastă-sa și copiii lui ?

Își scoase batista și își tamponă fața.

— Ai dreptate. După câteva clipe reluă. Trebuia să fie frig, ce naiba ! Să fii în martie şi să înduri o căldură ca asta ! Toate merg pe dos.

În liniştea care se lăsă, în timp ce rulam prin Market Street, am trecut în revistă evenimentele dimineţii.

Sosise Paula. Brandon trecuse deja s-o vadă, în legătură cu Benny. Îi povestise acelaşi lucru ca şi mine. Benny se dusese la Frisco pentru a-şi petrece week-end-ul. Nu cu treabă. Ca turist. Paula a pretins că ăsta îi era felul. Eu povestisem acelaşi lucru. Brandon nu ne-a crezut, dar n-avea ce face, întrucât moartea lui Benny survenise în afara districtului său.

În timp ce vorbeam cu Paula, a sosit şi Kerman. Ne-a spus că alibiul lui Barclay era etanş ca un submarin. Într-adevăr, rămăsese cu Kitty Hitchens acasă la ea până la trei şi jumătate, în după-amiaza următoare nopţii în care fusese asasinată Dana. Asta îl scotea pe Barclay în afara oricărei bănuieli.

Apoi le-am povestit toată tărăşenia cu Anita Cerf. După cum Paula şi Kerman mi-au scotocit de-a fir a păr casa, mi-am dat seama că mă considerau mincinos. Era, evident, greu de înghiţit una ca asta, neexistând nici cea mai mică urmă a trecerii ei pe la mine. Numai că şi-au amintit de perna mea galbenă. Faptul că nu mai era acolo i-a convins de buna mea credinţă : perna şi cucuiul care-mi orna ceafa.

Paula nu era de acord să merg la San Francisco, dar eu eram hotărât. La unu am sunat la aeroportul din Ocean City şi mi-am rezervat un bilet.

Călătoria asta şi durerea mea de cap se loveau ca nuca în perete, numai că în timpul ei nu am încetat o clipă să mă gândesc la Benny. Ne cunoşteam de patru ani. Lucrasem şi ne distrasem împreună. Era un ţicnit şi jumătate, total inconştient, dar mi-era drag. Gândul că murise îmi frângea inima.

Ed sosise la San Francisco ieri pe la patru şi jumătate. La unu noaptea, poliţia îi pescuia cadavrul din Cheiul Indiilor. Autopsia dovedise că moartea survenise cu patru ore mai devreme, adică pe la nouă seara. Adică la patru ore şi jumătate după sosirea sa la San Francisco.

Aşadar, dacă fusese omorât pe la nouă seara, ucigaşul a avut timpul să ia avionul, să ajungă la Ocean City şi s-o omoare şi pe Anita.

Nu aveam nici o dovadă că lucrurile se petrecuseră întocmai aşa, dar preferam să mă bazez pe intuiţie, decât pe o probă inexistentă, cum era cazul de faţă.

Am ajuns în Third Street şi am frânat în faţa comisariatului central.

— Să mă laşi pe mine să vorbesc, i-am spus lui Kerman.

Am urcat scările vechi de piatră, am împins uşa cu arc şi am întrebat un poliţai care bântuia pe-acolo cum puteam ajunge la biroul ofiţerului de serviciu.

Imediat ce i-am spus locotenentului cine eram şi ce căutam pe la ei, a şi chemat un planton căruia i-a ordonat să ne conducă la brigada criminală. Am urmat ghidul nostru până în josul scărilor şi de-a lungul unui culoar. Ne-a invitat într-o cămăruţă mobilată cu două birouri şi patru scaune. Pereţii şi tavanul erau galbeni. În faţa ferestrei se aflau zăbrele. Se simţea mirosul de sudoare, de jeg şi de aer stătut, mirosul obişnuit al unei încăperi dintr-un post de poliţie.

Ne-am aşezat şi am aşteptat în linişte. Timpul trecu prin noi cu greutate preţ de cinci minute, după care uşa se deschise şi intrară doi poliţai şi un civil.

Unul dintre poliţai era un tip mare, cu căpăţâna pătrată, cu ochi aspri, cu gura dură şi cu picioarele cât nişte bărci. Al doilea poliţai se aşeză la celălalt birou.

— Mă numesc Dunnigan, spuse el, ca şi cum n-ar fi fost nemaipomenit de mândru de numele ăsta. Inspector şef. Sunteţi rude ale defunctului ?

Mi s-a părut anormal să aud vorbindu-se de Benny ca despre un defunct. M-am simţit ca un sloi de gheaţă. I-am răspuns că nu eram rude, ci prieteni. Când i-am dat numele, a strâns din buze : precis că Brandon ne recomandase cu căldură.

— O să trebuiască să-l identificaţi, spuse. Daţi-i inspectorului numele şi adresele voastre, după care o să vă conduc la morgă.

I-am dat o mână de ajutor poliţaiului în civil, care umplu două formulare, apoi l-am urmat pe Dunnigan de-a

lungul culoarului, am coborât o scară, am ajuns într-o curticică, am traversat-o şi am intrat într-o clădire din cărămidă.

Cum am intrat, ne-am pomenit în faţa unei mese lungi, pe care zăceau trei corpuri acoperite cu cearşafuri. Un tip într-un halat alb ridică cearşaful care acopera corpul din mijloc.

Dunnigan întrebă scurt :

— El este ?

El era Benny.

— Da, am răspuns.

Se întoarse spre Kerman, care devenise livid.

— Tu ce zici ?

Kerman încuviinţă.

Tipul în halat alb lăsă cearşaful să cadă peste faţa lui Benny.

— Veniţi-vă în fire, spuse Dunnigan. Nu-l compătimiţi prea mult. Toţi o s-o sfârşim aşa, iar lui i s-a întâmplat rapid : a fost lovit în ceafă cu un săculeţ cu nisip. Nici măcar n-a simţit apa. Hai să ieşim de-aici.

5

Tipul care răspundea de etajul respectiv era un slăbănog de vreo treizeci de ani şi cu faţa palidă : uniforma prea scurtă îi dădea un aer ciudat. Ne-a condus pe scară şi de-a lungul unui culoar întunecos. Mergea ca o balerină, iar fundul îi ieşea în evidenţă, ori că pantalonii îi erau prea strâmţi, ori că maică-sa îl făcuse aşa.

Moşmondi în broasca uşii cu cheia lui, o deschise şi se chinui să zâmbească, arătându-ne camera. Kerman şi cu mine am zâmbit şi noi, cam constipaţi. În încăpere se aflau două paturi, o masă din bambus, un fotoliu în care nu m-ar fi mirat să se aşeze şi un elefant, şi un covor care

pe vremuri, probabil că fusese elegant, dar care între timp își pierduse tot orgoliul. Ici-colo i se vedea urzeala. Deasupra unui pat spânzura o gravură în culori, reprezentând o tânără cocoțată pe o scară. În josul scării, un câine ținea capul ridicat spre fată, cu o expresie libidinoasă în priviri. Tipa arăta nițel stânjenită, dar nu părea să aibă intenția să facă ceva pentru a ieși din impas. Deasupra celuilalt pat spânzura o altă gravură, reprezentând aceeași tipă. De data asta era cocoțată pe un scaun, iar rochia îi era ridicată până la gât. Numai că acum nu mai era vorba de un câine, ci de un șoarece, care avea însă aceeași expresie libidinoasă în priviri ca și câinele.

— Dușul este acolo, spuse slăbănogul, indicând locul cu degetul. Se duse la fereastră și acționă jaluzelele, care se înfășurară cu un clincănit. Totul funcționează perfect dacă te pricepi, spuse el. Fiți atenți la duș, este din timpul cruciadelor ; trebuie să-l iei cu ușurelul.

Privirea i se plimbă pe tavan, de-a lungul peretului, pe picioarele noastre, sfârșind până la urmă în a ne fixa fățiș.

— Aveți tot ce vă trebuie ? întrebă el, în speranța ca răspunsul să fie negativ.

— Ai ceva, așa, mai special ? întrebă Kerman, făcând câțiva pași prin cameră.

— Băutură, femei sau droguri ? Dacă aveți biștari, vă fac rost de orice. Cunosc o blondă care ar putea fi aici în trei minute.

Am ales băutura.

După ce individul plecă, Kerman îmi spuse :

— Chiar ai de gând să stăm aici ? Am putea găsi ceva mai curățel.

M-am apropiat de fereastră și i-am făcut semn să se apropie. I-am arătat o casă, vizavi de hotel. Primele două etaje foloseau drept locuințe, având un aer sumbru și trist. Parterul era ocupat în întregime de un atelier fotografic. Pe firma galbenă se putea citi numele înscris cu litere negre : LOUIS.

— Vezi, i-am spus, aici și-a început Ed cercetările. Stai o clipă. Am să-ți arăt ceva.

Am scos din valiza mea poza Anitei Cerf pe care o găsisem în dormitorul lui Barclay.

— Nu eşti la curent cu asta, i-am spus, şi i-am explicat cum făcusem rost de ea. Am făcut o copie şi i-am dat-o lui Ed. Mi-a spus că înainte de toate, o să înceapă să miroasă ce-i cu poza asta.

Am întors-o pe dos să-i arăt ştampila, în care era indicat numele şi adresa.

— De-aia te-am adus aici. I-am arătat atelierul, cu o mişcare a capului. Acolo este.

— E destul de nasol, făcu el.

Am băgat poza în valiză şi m-am aşezat pe marginea patului. Aveam o migrenă cumplită şi simţeam nevoia să beau. Speram din tot sufletul ca slăbănogul să sosească înainte de ivirea zorilor.

Inspectorul şef Dunnigan ne pusese o grămadă de întrebări, dar i-am răspuns că Ed venise aici să-şi petreacă week-end-ul, ca orice turist, şi că habar n-aveam ce căutase în Cheiul Indiilor. Nu ne-am lăsat traşi de limbă.

Mi-a părut rău pentru Dunnigan. Era bine intenţionat să descopere criminalul. Dar nu-l puteam ajuta, fără să pomenim numele lui Cerf. Aşa că am tot minţit în cămăruţa aia cu pereţii galbeni, de au îngheţat apele. Ne-a anunţat că o să facă turul hotelurilor, chestie care m-a cam neliniştit. Mai devreme sau mai târziu, tot avea să afle că Ed trăsese aici, iar chestia asta putea să-l ducă spre fotograful de vizavi. Dar mă cam îndoiam eu că poliţaii pot avea uneori idei, iar ăsta să fie tocmai unul dintre ei.

— Şi acum ce facem ? întrebă Kerman.

— În seara asta, nimic. Prăvălia s-a închis, dar o să mergem mâine dimineaţă. N-avem decât să urmăm pista lui Ed. Undeva, în drumul lui, a întâlnit pe cineva pe care nu trebuia să-l întâlnească. Aici trebuie să căscăm ochii. Jack, ca să rezolvăm rapid treaba asta, trebuie să acţionăm la fel ca Ed, iar tu o să mă acoperi. Mâine dimineaţă o să intru în atelier şi o să-i arăt lui Louis fotografia. Nu ştiu ce o să se întâmple, dar poţi să fii sigur că o să se întâmple ceva. Tu trebuie să te ţii scai de mine, fără să fii văzut. Dacă o să intru în vreo belea, tu trebuie să mă scoţi. O să mă duc aşa, hodoronc-tronc, ca şi cum Ed n-ar fi trecut pe-acolo. Poate o să sfârşesc şi eu în Cheiul In-

diilor, dar măcar o să fii tu prin zonă, să mă pescuieşti. Te-ai prins ?

Kerman îşi aranjă mustaţa elegantă, răspunse că da şi apoi adăugă :

— Aş putea foarte bine să te însoţesc, dar dacă tu zici aşa, e în regulă.

Se auzi o bătaie în uşă. după care slăbănogul se strecură înăuntru. Venise cu două sticle de whisky şi cu pahare. Lăsă totul pe masa de bambus.

Kerman examină ansamblul şi întrebă :

— Ce-i cu al treilea pahar ?

Ţipul zâmbi din colţul gurii.

— Nu se ştie niciodată. Poate se sparge unul, sau poate vreţi să cinstiţi pe cineva. Dom'le, al treilea pahar este întotdeauna folositor. Nici nu vă puteţi închipui câte ocazii am ratat în viaţa mea fiindcă nu a existat al treilea pahar.

— Hai să bem. am zis. Jack, umple-le bine. Apoi m-am adresat slăbănogului. Cum te cheamă ?

— Carter, îmi răspunse ; şi după ce se cotrobăi, scoase din şapcă o ţigară maltratată, şi-o propti între buze şi şi-o aprinse.

— Eşti de mult aici ? l-am întrebat, ţinîndu-mi falca în mâini. ca să pot vedea pe după el pe tipa cocoţată pe scară.

M-am întrebat ce naiba putea să vadă câinele ăla şi eu nu vedeam, de avea aşa o privire.

— De zece ani, răspunse. Când am venit eu aici, nu era rău deloc. Da' acum s-a cam nasolit treaba.

Kerman îi turnă suficientă băutură ca să întoarcă o raţă cu labele în sus. Tipul o mirosi, luă o înghiţitură şi se clăti cu ea în gură.

— Vedeţi la ce poate folosi al treilea pahar ? făcu el, după ce înghiţi în cele din urmă.

Am scos din tub patru aspirine, le-am înghiţit şi le-am făcut să alunece cu whisky. Slăbănogul mă privea cu un aer indiferent.

— Vrei să câştigi ceva parale ? l-am întrebat.

— Şi ce trebuie să fac pentru asta ?

— Să-ţi scormoneşti memoria.

Mai luă o dușcă, își clăti din nou gura și o înghiți.

— Ce are a face memoria mea cu treaba asta ?

Mi-am scos portvizitul, am extras din el o fotografie de-a lui Ed Benny și i-am întins-o.

— L-ai văzut pe individul ăsta ?

N-a pus mâna pe fotografie. S-a mulțumit să se aplece înainte și s-o privească. Cusăturile pantalonului pârâiră, dar rezistară. Apoi se sculă, dădu pe gât rămășița de whisky, puse paharul pe masă și se îndreptă spre ușă.

— Am înțeles, spuse, cu mâna pe clanță. Mișto. M-ați jucat în foi de viță ! Polițai care dau de băut ! Ce tâmpit pot să fiu ! Dar n-o să vă spun nimic. Nu am texte cu poliția.

Kerman țâșni, îl înșfăcă pe de după gât și-l târî până pe pat, alături de mine.

— Ce dracu', avem noi mutre de polițai ? întrebă el, furios. Nu știu ce mă oprește să te fac să-ți înghiți gingiile.

— Adică ce, nu sunteți polițai ?

Am scos din portofel o bancnotă de douăzeci de dolari și am pus-o pe pat, între noi.

— Ia zi, așa se poartă polițaii ?

Aruncă o privire avidă spre bancnotă.

— Nu, nu pot să spun asta. Și își umezi buzele. Au venit în după-amiaza asta să întrebe o grămadă de lucruri. A murit, nu-i așa ? Mi-au arătat o fotografie de-a lui făcută la morgă.

— Deci, aici a stat ?

Întinse mâna spre bancnotă.

— Da, aici a stat. Patronul nu se înnebunea la gândul că poliția o să-i răscolească hotelul. Așa că le-a spus că nu-l cunoștea pe tip.

Am luat bancnota și i-am dat-o.

— Toarnă-i să bea, i-am spus lui Kerman. Nu vezi că i-e sete ?

— Da' să țineți asta pentru voi, da ? spuse, cam neliniștit. N-am chef să mă azvârle-afară.

— Băiete, ne jignești, pe cinstea mea, făcu Kerman. Drept cine ne iei ?

Și îi puse în mână paharul plin.

— Ascultă, i-am zis, în timp ce începuse cu gargara. Tipul ăsta era un prieten de-al nostru. Cineva i-a făcut de petrecanie şi l-a aruncat în Cheiul Indiilor. Încercăm să aflăm cine şi de ce. Ai vreo idee ?

Slăbănogul clătină din cap.

— Nu. Ieri pe la cinci a închiriat camera de alături. A ieşit aproape imediat, şi de atunci nu l-am mai văzut.

— A lăsat vreo valiză ?

Îşi coborî privirea.

— Da, numai că a luat-o patronul. Acum e a lui. Fiindcă nu plătise chiria.

— Du-te şi caut-o, i-am spus.

Mă privi înspăimântat.

— Nu pot să fac una ca asta. Dacă mă vede patronul...

— Du-te şi caut-o, sau o să mă duc chiar eu să vorbesc cu patronul.

Îşi puse paharul pe jumătate plin pe masă şi, după ce-mi aruncă o privire lungă, se îndreptă spre uşă.

— O să am şi eu un ciubuc ? Sau intră în ăia douăzeci de dolari ?

— O să mai ai încă zece.

După ce ieşi, Kerman îmi spuse :

— Ai un pont fantastic. Cum de-ai ghicit că Ed a tras aici ?

— De ce crezi că am venit aici ? Umple-mi paharul. Cînd îi aud numele pomenindu-se, îmi crapă capul.

În timp ce-mi turna de băut, am deschis valiza şi am scos fotografia Anitei. Am întors-o cu faţa în jos şi am pus-o pe pat.

— Crezi că ăsta o cunoaşte ? întrebă Kerman.

— Merită încercat. N-ai auzit, e aici de zece ani.

Parcă-mi mai trecuse durerea de cap, dar nu cine ştie ce. Am mai înghiţit două aspirine.

— Iei cam multe, spuse Kerman, cu sprâncenele încruntate. Şi ar trebui s-o laşi mai moale cu băutura, măcar acum. De ce n-ai fost la vreun doctor ?

Slăbănogul intră cu valiza şi o puse pe pat.

— Trebuie să cobor, spuse neliniştit. N-am chef să dau de vreo belea.

Am cotrobăit prin valiză. Nu mă aşteptam să găsesc mare lucru. Aşa că n-am fost dezamăgit. Era genul de va-

liză pe care o iei în mod obișnuit în weekend. Totuși, lipsea ceva : fotografia Anitei Cerf. Am pus totul la loc, în ordine, am închis valiza și am pus-o pe jos.

— Bine. am spus, du-o la loc. Am luat o bancnotă de zece dolari și am pus-o pe pat. Ia-o și pe-asta și mucles. De acord ?

Luă valiza și bancnota.

— Mai pot face ceva pentru dumneavoastră ? întrebă foarte grăbit să ne părăsească.

Am întors pe față fotografia Anitei și i-am aruncat-o.

— Ai văzut-o cumva pe puicuța asta pe undeva ?

Își băgă în buzunar bancnota, lăsă jos valiza și culese poza. O ținu la capătul mâinii întinse și o examină făcând cu ochiul.

— S-ar zice că-i Anita Gay, făcu, uitându-se la mine cu o privire întrebătoare. Ea este, nu ? N-am văzut-o de cam multișor. Da, e Anita Gay.

— Nu fă pe deșteptul, i-am spus. Cine-i Anita Gay asta ? Ce învârte ? Unde pot s-o găsesc ?

— Nu știu unde puteți s-o găsiți, răspunse dezolat. Puse poza pe pat. N-am mai văzut-o de luni de zile. Avea un număr la Brass Rail. Și vreau să vă spun că era mișto. Sala era plină ochi când dansa ea, numai în mănușile alea de blană.

— Ce-i aia, Brass Rail ?

— Nu știți de Brass Rail ? întrebă el uimit. Este o bombă din Bayshore Boulevard. N-am mai trecut pe-acolo după ce a plecat Anita. N-o să se mai întoarcă, așa-i ?

M-am gândit la figura ei însângerată, cu o gaură în frunte, suficient de mare să-mi pot vârî în ea degetul.

— Nu, i-am răspuns, n-o să se mai întoarcă.

CAPITOLUL VII

I

A doua zi dimineaţa am ieşit din hotel la unsprezece. Fusese cald toată noaptea şi dormisem iepureşte. Dar înspre dimineaţă am reuşit să trag un pui de somn, până la zece.

Kerman m-a lăsat să dorm. După el, nimic nu poate fi mai bun contra unei dureri de cap decât un somn bun. Dar, întrucât tot mă mai durea capul şi mă simţeam în continuare nămolos, am ajuns la concluzia că era un mare mincinos. În sfârşit, ajutat de câţiva litri de cafea, două aspirine suplimentare şi un duş, am reuşit să mă conving că eram într-o formă cât de cât acceptabilă.

N-am ţinut neapărat să mă duc imediat la fotograf. M-am gândit că ar fi mai bine să trec mai întâi pe la Brass Rail, să aflu tot ce se poate despre Anita, şi abia după asta să-i fac o vizită amicului Louis. În ruptul capului n-aveam de gând să mi se facă vânt în Cheiul Indiilor, fără să fi cules toate informaţiile pe care le puteam culege ; zona periculoasă era în jurul atelierului fotografic, asta o simţeam.

Kerman ieşi primul din hotel. Eram liniştit în privinţa lui, n-avea să mă piardă din ochi. În materie de filaj, era imbatabil, iar eu n-aveam de ce să-i îngreunez misiunea.

Brass Rail este un local obişnuit în care se prezintă numere de revistă, de fapt, o bombă cu pretenţii de mare spectacol, unde ajungi vrând-nevrând, mai ales dacă te afli într-un oraş mare, ai cărui locuitori nu fac nazuri în ceea ce priveşte alegerea distracţiilor. Spelunca ar mai fi fost de doamne-ajută dacă i s-ar fi tras o văruială şi niscaiva ulei, pe ici-colo. Te întâmpinau trei uşi cu balant dublu

o gheretă mică unde se vindeau biletele de intrare și o grămadă de fotografii care acopereau fiecare centimetru pătrat al zidurilor.

O firmă cu neon anunța :

50 DE FETE — CELE MAI FRUMOASE — CELE MAI BRONZATE — CELE MAI FENOMENALE

Am privit fotografiile și am ajuns la concluzia că spectacolul nu putea să aibă nimic original. Clovnii cu față lugubră și priviri strălucitoare îți săreau în ochi de la o poștă, în costumele lor de un ridicol exagerat. Doar uitându-te la ei, îți și dădeai seama de gagurile răsuflate pe care le puteau debita. Nici fetele nu făceau te miri ce parale. Și cu toate astea, nu făceau nimic să-și ascundă farmecele cu care le înzestrase natura. În locul slipului, toate purtau un fel de sforicică și zâmbeau îngrozitor de fals. Una dintre ele avea pe cap o pălărie, ceea ce o făcea să pară mult mai îmbrăcată decât celelalte. Cele 50 de fete-cele-mai-frumoase-cele-mai-bronzate-cele-mai-fenomenale erau într-adevăr bronzate, dar dacă s-ar fi spus că sunt fenomenal de nasoale, asta da, s-ar fi apropiat mai mult de realitate.

În timp ce-mi făceam inspecția, una dintre ușile cu batant dublu se deschise și ieși la soare un tip mărunțel, cu figură de nevăstuică ; purta o haină de blană roasă de molii, o pălărie trasă pe ochiul drept și pantofi din imitație de crocodil, care nu mai fuseseră curățați de când îi cumpărase, adică de o bună bucată de vreme, dacă era să te iei după crăpături.

— Nu-i nimeni la ghișeu ? l-am întrebat. Cine-i patronul ?

Mă măsură din ochi, își hârâi gâtul și scuipă pe stradă cu o precizie de invidiat.

— Tu ești de pe-aici ? mă întrebă cu vocea aia spartă de clovn care și-a chinuit coardele vocale încercând să facă lumea să râdă, dar fără să reușească.

I-am spus că eram în trecere și am repetat întrebarea.

Figura lui osoasă și ascuțită se întunecă.

— Nick Nedick, răspunse, și după numele ăsta dădu drumul unui val de obscenități care i se revărsau din gură ca apa printr-o țeavă spartă.

Pentru un motiv anume, nu părea să aibă vreo considerație față de Nedick ăla.

— Urci scările, adăugă, după ce-și epuiză repertoriul A doua ușă la dreapta, după ce intri în sală. Dacă-l vezi, scuipă-l în ochi.

Și își luă valea, aplecat înainte, ca și cum ar fi vrut să mă convingă că creierul îi era prea greu pentru a și-l transporta în poziție verticală.

L-am privit cu interes, gândindu-mă ce anume l-ar fi putut aduce în dispoziția asta. Am dat cu ochii de Kerman care la câțiva metri, stătea sprijinit de un felinar și citea un ziar. Se integra bine în decor. Nu-i de loc ușor să te proțăpești în mijlocul trotuarului, fără să atragi atenția, dar Kerman reușea.

Am împins o ușă și am traversat vestibulul întunecat care ducea spre scări. Un negru bătrân, în cămașă și cu un șorț legat de mijloc, freca balustrada. O freca de parcă ar fi avut mâinile foarte fragile, iar ochii săi mari, injectați de sânge, priveau în gol.

La capătul scărilor am găsit, la dreapta, o ușă pe care era scris : Birou.

Am bătut, am împins ușa și am intrat. Era o cămăruță în care nu prea mai aveai loc să te învârtești, iar căldura era sufocantă. În încăpere existau un birou, două fișete metalice și o grămadă de fotografii strălucitoare, de genul ălora care împodobeau fațada localului. Un tip în cămașă stătea așezat în spatele biroului și bătea ca un surd la o mașină de scris. Bătea cu două degete, dar foarte repede. Avea o claie de păr negru și creț, iar fața lui avea culoarea burții de broască râioasă.

Lângă fereastră, într-un colț, am dat cu ochii de o fată. Hainele îi erau puse grămadă pe unul din fișetele metalice. Ce rămăsese pe ea era de o curățenie îndoielnică, iar firele duse ale ciorapilor făceau ca ăștia să arate ca niște zebre. Reușise să-și înnoade membrele într-un mod de-a dreptul fantastic, încât nu mai semăna a ființă umană. Corpul îi era întins înapoi, ca și cum i s-ar fi rupt spatele, picioarele îi atârnau pe umeri, și stătea în echilibru pe mâini. În momentul în care am privit-o, a făcut un salt ușor și a aterizat pe picioare, dar tot așa de îmbârligată și apoi iar a căzut în față pe mâini.

— De ce nu vă uitaţi la mine ? îi spuse tipului cu părul creţ. Dacă nu vă uitaţi la mine, n-aveţi cum să vă daţi seama că am talent.

Tipul cu părul creţ continua să strivească maşina de scris, ca şi cum de asta ar fi depins viaţa lui. Nici nu ridică măcar capul să vadă cine intrase. Fata continua să ţopăie, întrebându-l întruna de ce nu se uită la ea. Dar lui îi păsa de ea ca de-o ceapă degerată.

Am rămas pe loc, urmărind-o pe fată, pentru că, chiar dacă spectacolul în sine n-avea nimic rafinat în el, totuşi, într-un anume sens, era senzaţional. Ar fi fost şi mai senzaţional dacă lenjeria intimă a fetei ar fi fost mai curată, dar oricum, numărul merita privit, cu atât mai mult cu cât era pe gratis. Aş fi vrut să fie Kerman aici. Kerman este un individ care se înnebuneşte după fetele care se disloca.

După ce m-am zgâit suficient, l-am bătut pe umăr pe individ. Nici măcar n-a catadicsit să ridice ochii. Bătând în continuare cu frenezie, întrebă sec :

— Ce vrei ?

I-am spus că vreau să vorbesc cu Nick Nedick.

A ridicat capul, dar nu s-a oprit din bătut nici o clipă.

— Uşa din capăt, mi-a spus, după care şi-a dublat ardoarea.

Între două contorsionări, fata glăsui :

— Gândiţi-vă la cât s-a chinuit mama dumneavoastră să vă aducă pe lume şi să vă dea ochi. De ce nu vă folosiţi de ei ? De ce nu mă priviţi ?

Îmi părea rău de ea, aşa că i-am spus :

— Micuţo, faci chestia asta al naibii de bine. Eşti senzaţională, pe cuvântul meu. N-am mai văzut niciodată un număr atât de reuşit.

Feţişoara ei dură şi tensionată îi apăru între picioare. Deschide gura şi mă înjură. Şi o ţinu tot aşa blagoslovindu-mă cu un şuvoi de cuvinte, dintre care o parte îmi erau necunoscute, dar a căror expresivitate nu era cu nimic mai prejos decât a celorlalte. Tipul cu părul creţ chicoti ascuţit, dar nu-şi ridică deloc capul şi continuă să bată la maşină.

Nu m-am supărat pe ea. Probabil că nu era deloc nostim să facă tot ceea ce făcea și singura persoană care i-ar fi putut da o slujbă nici măcar n-o privea. Probabil că trecuseră ani și ani până să ajungă să se transforme într-un nod gordian. Poate că-i era foame. Poate că nu-și putea plăti chiria. Mi-am zis că n-avea curajul să-l bălăcărească pe tipul ăla creț așa cum făcuse cu mine. În fizionomia ăstuia era ceva care mă făcea să cred că i-ar fi tras un șut în fund cât ai clipi, dacă ea i-ar fi oferit cel mai mic pretext. Am așteptat ca mititica să nu mai găsească nici un cuvințel amabil pentru mine, după care i-am răspuns printr-un surâs, ca să-i arăt că drăgălășeniile ei nu mă șocaseră câtuși de puțin. Apoi m-am îndreptat spre ușa din fund și am ciocănit în ea.

2

Biroul în care am intrat semăna izbitor cu cel din care ieșisem. Numai că era un pic mai mare, conținea două birouri în loc de unul și patru fișete în loc de două. Pe pereți se aflau mai multe fotografii prinse cu ace.

În spatele biroului cel mai apropiat de ușă se afla așezată o tipă în vârstă. Avea ochi încercănați, privirea tristă și o față gălbejită ; probabil că fusese frumoasă cu ani în urmă, dar acum se mulțumea să fie doar o față, și nimic mai mult. Frunzărea cotoarele unui carnet de cecuri.

În fundul camerei se afla celălalt birou. Din individul care stătea acolo n-am văzut decât degetele grăsuțe. Restul era ascuns de un ziar larg desfăcut. Degetul mic al mâinii stângi era împodobit cu un diamant enorm, un diamant galben ca o banană. Am presupus că i l-a dat cineva în contul unei datorii ; sau poate că-l găsise, pur și simplu. În nici un caz nu era genul de diamant pe care visezi să-l cumperi : cel puțin dacă ești în toate mințile.

Tipa îmi zâmbi timid. Dinţii îi erau la fel de falşi ca şi genele vedetelor de duzină.

— Cu domnul Nedick, am zis, atingându-mi cu degetul borul pălăriei ; mă numesc Malloy. Aş vrea să-i spun câteva cuvinte.

Aruncă o privire complexată spre ziarul desfăcut :

— Ştiu şi eu... Domnul Nedick este ocupat pentru moment... nu, nu cred că...

— Lăsaţi, nu vă mai obosiţi, ziarul ăsta nu ne împiedică să vorbim niţel... nu-i aşa, domnule Nedick ? şi m-am aşezat cu fundul pe biroul lui.

O căpăţână mare şi rotundă apăru deasupra ziarului. Doi ochi cercetători se lipiră de mine. Ziarul ateriză pe duşumea.

— Sigur, tinere, sigur că da... Din moment ce n-ai nimic să-mi vinzi.

Necazul cu individul ăsta — şi mi-am dat seama imediat — era că cineva îl păcălise şi-i spusese că seamănă leit cu Orson Wells. Bine, aducea el cumva cu Orson Wells, nu zic ba, dar asta nu-i ajungea : vorbea ca el, îi copiase gesturile, iar totul nu făcea decât să forţeze nota.

— Tipul care bate alături la maşina de scris mi-a spus să intru. Sper să nu vă deranjez.

Individul cel corpolent suspină cum suspină Orson Wells. Păru mulţumit de efectul produs.

I-am întins cartea mea de vizită, în care cuvintele „Universal Services" erau tipărite într-un colţ.

— Nu mă deranjezi, domnule Malloy. Ce pot face pentru dumneavoastră ? Ah, Ocean City ! Bătu în marginea biroului cu muchia cărţii mele de vizită şi-i zâmbi femeii în vârstă, care-i sorbea cuvintele. E un ţinut de milionari, domnule Malloy. Acolo locuiţi ?

— Acolo îmi câştig pîinea, am rectificat. Aş vrea să obţin nişte informaţii despre o tânără pe care cred că o cunoşti : Anita Gay.

Nedick închise ochii şi luă un aer meditativ.

— Ce gen de informaţii, domnule Malloy ? mă întrebă în cele din urmă, după o linişte apreciabilă.

— Orice fel. Am scos pachetul de ţigări şi i-am oferit una. Nu contează. Încerc să adun anumite elemente din

trecutul ei. Mi-ar plăcea să vă aud vorbindu-mi de ea. Tot ce-mi spuneți poate să-mi folosească.

Luă țigara cu un aer bănuitor. I-am aprins-o, apoi și pe a mea.

— Păi... nu știu multe... spuse, ezitând. Probleme e că sunt cam ocupat acum. Nu cred să am timp...

— Fiți fără grijă, plătesc ; nici prin gând nu-mi trece să vă răpesc timpul pe degeaba.

Scoase alt suspin, mult mai puțin reușit ca primul.

— Așa da, domnule Malloy ! Apreciez tinerii ca dumneata, care știu să discute afaceri, mergând direct la țintă. Apoi se adresă femeii în vârstă. E timpul să mergeți la bancă, domnișoară Fenducker. Când plecați, spuneți-i lui Julien că o să fiu ocupat o jumătate de oră.

În liniștea care se lăsă, domnișoara Fenducker își luă rapid mantoul, pălăria și geanta și ieși din cameră. Mă aflam singur cu Nedick.

— Și la ce sumă v-ați gândit să-mi oferiți, domnule Malloy ? mă întrebă privindu-mă stăpân pe sine.

— Să fiu sincer, habar n-am, Ce-ați zice de cincizeci de dolari ? Evident, asta depinde de ce-mi puteți spune.

— Pot să vă spun o mulțime, pentru cincizeci de dolari. N-aș vrea să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar a dat cumva de bucluc ?

— Cuvântul bucluc nu prea se potrivește, i-am răspuns, gândindu-mă la cum o văzusem ultima oară. Sau, mă rog, nu mai are. A avut. Clientul meu ar vrea un raport exact asupra trecutului ei, dacă pot face rost de așa ceva fără prea mare tămbălău.

Își împinse înapoi scaunul, își încrucișă picioarele grase și-și băgă degetul mare în butoniera vestei.

— Și cincizeci de dolarii ăia ?

Mi-am scos portofelul și am aranjat pe birou cinci bancnote de câte zece dolari. Întinse o mână dolofană, culese bancnotele și le vârî în buzunarul pantalonilor. Am scuturat scrumul pe podea.

— Când a venit Anita Gay la dumneavoastră ?

— A rămas aici doi ani. Dacă vă interesează, vă pot da datele exacte.

Scormoni într-un sertar plin cu hârtii şi scoase în cele din urmă un carnet cu copertă de piele. Răsfoi paginile până la data pe care căuta şi aşeză carnetul pe birou.

— Uite. Presă pagina, lovind-o cu palma. Totul este notat. A venit la birou pe trei iunie, acu' doi ani. Spunea că se numeşte Anita Broda. Căuta de lucru. Făcuse strip-tease prin bombele din Hollywood, dar avusese probleme cu poliţia de moravuri şi impresarul ei a lăsat-o cu buza umflată. Roy Fletcher a sfătuit-o să vină să mă vadă. Roy Fletcher ăsta are o crescătorie de vedete, de-alea adevărate. N-avea nimic pentru ea şi, de altfel, nici n-avea de gând să se încurce cu ea. Aşa că mi-a trimis-o mie.

M-a privit, rânjind din colţul gurii.

— Aţi văzut-o cumva, domnule Malloy ?

I-am răspuns că da, am văzut-o.

— A naibii de bine, genul bombă incendiară, nu ? După opt zile, numele i-a ajuns în capul afişului. După două săptămâni, îl citeai pe reclama cu neon.

— De ce a plecat ?

Faţa i se întunecă.

— S-a măritat. Mereu aceeaşi pacoste, domnule Malloy. Găseşti o fată, cu chiu, cu vai, care face toţi banii, şi netam-nesam, se mărită. Asta e, măritişul este beleaua care ne pândeşte în meseria noastră.

Începusem să mă întreb dacă nu cumva mă cam pripisem cu cei cincizeci de dolari.

— N-aţi mai văzut-o de atunci ?

Dădu negativ din cap.

— Am auzit că nu prea s-a înţeles cu Thayler şi că l-a părăsit. Indiferent ce s-a întîmplat, s-a lipit la Simeon, creatorul de modă din 19 Avenue. Cred că pentru ea, să devii manechin înseamnă că te-ai săltat pe scară socială. O arivistă, îţi spun eu. N-a interesat-o nimic din ce i-am oferit. L-a părăsit şi pe Simeon, acu' vreo două luni. Nu ştiu unde poate să fie acum.

L-am lăsat să vorbească, deşi eram într-o stare de agitaţie extremă.

— Nu s-a înţeles cu Thayler... Cine-i Thayler ?

— Bărbatu-său.

— Nu-mi puteţi spune când s-au căsătorit ?

— Ba da, nu pot să uit asta. Prea m-a costat scump. S-au căsătorit anul trecut, pe opt noiembrie.

— Şi cu el ce s-a întîmplat ? A murit ?

— Să moară ? tresări Nedick. Nici pomeneală, n-a murit. E aici, în oraş. S-a asociat cu unul, Louis, şi au un atelier fotografic în Arny Street.

Dintr-o dată, m-a apucat iar durerea de cap. Cred că mă gândeam cu prea multă intensitate. Mi-am presat tâmplele cu vârful degetelor şi l-am privit cu atenţie pe Nedick.

— Hai să vorbim niţel de Thayler, i-am spus. Povestiţi-mi ce ştiţi despre el. Tot ce ştiţi.

Nedick deschise o uşă a biroului şi scoase la iveală o sticlă neagră fără etichetă şi două pahare.

— Ti-ar face bine un păhărel ? mă întrebă. Nu prea pari în apele tale.

— Cam aşa ceva, i-am răspuns. Hai să bem şi să vorbim despre Thayler.

Umplu cele două pahare cu whisky. Am băut, după ce mai întâi am înclinat amândoi din cap. Mi-am scos tubul cu aspirine şi l-am ascultat.

— Lee Thayler era deja aici când a sosit Anita. Prezenta un număr de cow-boy, gen Buffalo Bill. Numărul nu era rău, şi cum îi schimba mereu prezentarea, l-am păstrat. Partea proastă cu nătărăii ăştia pe care îi angajăm este că sunt mereu la fel. După o săptămână au făcut tot ceea ce ştiu să facă. Dar cu Thayler lucrurile au stat altfel. Juca plin de pasiune, avea nerv, mereu venea cu câte-o şmecherie nouă.

Am înghiţit două aspirine şi, bineînţeles, le-am făcut să alunece cu whisky.

— Ce fel de şmecherie ?

— Tot ce se poate face cu o carabină. Înţelegi ce vreau să spun, găurea monede aruncate în aer, trăgea la ţintă ochind într-o oglindă, ce mai meserie, nu alta ! Mai făcea o chestie senzaţională, cu un Colt de calibrul 45 : arunca pistolul în aer, îl prindea din zbor şi trăgea în acelaşi timp. Avea şi o fată pentru numărul ăsta. Îi zbura ţigara din gură. Un număr al naibii de periculos, dar era foarte sigur pe el.

— Şi s-a însurat cu Anita ?

Îşi încruntă sprâncenele.

— Da. Au plecat de la mine imediat după ce s-au căsătorit. Thayler a cumpărat o parte din atelierul ăla fotografic. A spus că era timpul să se adune şi să-şi facă un rost. Era greu de crezut, fiindcă Thayler nu era tipul care să se cuminţească, dar, după câte ştiu eu, a făcut-o. Cunoştea o grămadă de oameni din lumea teatrului, care au venit să se fotografieze la el. Louis se ocupa cu treburile de zi cu zi, iar Thayler asigura clientela.

— Şi Anita l-a părăsit ?

— Aşa am auzit.

A umplut din nou paharele. Am ciocnit înainte să bem. Whiskyul era bun. Abia când ajungea la destinaţie îţi dădeai seama de forţa lui explozivă.

— Aveţi vreo fotografie de-a tipului ăstuia ?

— Da. Întinse mâna spre unul din fişetele metalice. Eşti mai tânăr ca mine. Trage sertarul ăla de sus. Da, ăla. Trebuie să fie acolo un album cu fotografii. L-ai găsit? Dă-l încoa' !

I-am pus albumul pe birou. A început să-şi plimbe laba groasă printr-o colecţie de poze strălucitoare. În cele din urmă a găsit ce căuta şi mi-a întins-o.

— El este.

Era un cow-boy înalt şi slab, în faţa unui decor de preerie, presărat cu cactuşi, pictat pe o pânză. Purta nişte pantaloni cu franjuri, o cămaşă în carouri, iar pe cap avea o pălărie mare, cu borurile răsucite. Avea o faţă lungă şi îngustă, buze subţiri, şi o privire sigură, periculoasă. Avea aerul că nu prea zâmbeşte des, iar când i se întâmpla aşa ceva, precis că zâmbetul nu-i ajungea până la urechi. O faţă de jucător ; un tip pentru care viaţa nu valora prea mult. Într-un cuvânt, un tip de care trebuia să te cam fereşti.

— Pot s-o păstrez ?

Nedick încuviinţă.

— Dacă-ţi trebuie, ţine-o.

Trecu în revistă şi restul fotografiilor ; scoase una şi o puse deasupra.

— Asta-i numărul lui Thayler cu ţigara. Mie nu-mi plăcea, nici să mă fi omorât. Mi-era frică mereu să nu se întâmple vreun accident. Era mult prea periculos. Dar ei nici nu-i păsa. Avea nişte nervi de oţel.

Nu-l mai ascultam. Mi se lipiseră ochii de fotografie. Thayler, în costumul lui de cow-boy, trăgea în direcţia unei fete care stătea cu faţa spre obiectiv, cu profilul înspre Thayler. Era o fotografie excelentă. Se vedeau ţigara din gura fetei, făcută ţăndări, şi fumul ieşind din ţeava armei. Fata purta un bolerou din piele, un slip minuscul şi o pălărie cu boruri mari.

— Şi nu cumva să crezi că ar fi ochit ţigara, exclamă Nedick, nu, nici vorbă ! Arunca pistolul în sus, îl prindea şi trăgea fără să se oprească vreo clipă. De fiecare dată mă treceau toţi fiorii.

Şi pe mine mă treceau toţi fiorii privind fotografia, pentru că fata în slipul minuscul era domnişoara Gail Bolus.

3

Uşa se deschise brusc şi intră tipul creţ. Lăsă nişte hârtii pe birou.

— Asta-i contractul cu Gardener, îi spuse lui Nedick. Aţi face bine să-l semnaţi înainte ca javra asta să se răzgândească.

Precipitându-se asupra stiloului, Nedick întrebă :

— Ce-i cu fata aia de afară ? E ceva de capul ei ?

— E infectă, răspunse creţul, cu un ton dispreţuitor.

— Atunci ce mai stai, fă-i vânt. Îi aud de-aici oasele trosnind şi mi-e teamă pentru ea.

— Vă îngrijoraţi pentru orice. Lăsaţi, un pic de exerciţiu n-o să-i strice.

Adună hârtiile şi ieşi. Prin uşa deschisă, am văzut-o. Stătea pe un scaun, cu hainele pe genunchi, şi plângea.

Crețul îi spuse :

— O să-ți dau un sfat : cel mai bun lucru pe care-l ai de făcut este să iei liftul până la ultimul etaj, să alegi o fereastră care-ți convine și să-ți iei zborul de-acolo. Numărul tău e o porcărie. Și tu la fel. Și acum, valea.

Am închis ușa în momentul în care fata se ridica încet de pe scaun.

— Sunt zile în care-mi spun că Julien este un pic cam dur cu oamenii, spuse Nedick.

M-am gândit că ar fi foarte plăcut să ies, să iau mașina de scris și s-o fac bucățele în căpățâna creață a lui Julien. Numai că modul în care se purta el cu lumea nu mă privea de fel.

— Vorbiți-mi despre fata asta din fotografie. Cum o cheamă ?

Nick luă fotografia, se uită la ea și o puse pe birou.

— Gail Bolus. Mă privi întrebător :

— Te interesează ?

— Întotdeauna mă interesează o fată care se îmbracă așa. A rămas aici ?

— Nu. Niciodată n-am știut mare lucru despre ea. Thayer a adus-o cu el, făcea parte din numărul lui. O plătea din banii lui. În afară de cum o chema, nu știu altceva despre ea. Numai că avea niște nervi foarte tari.

— A plecat o dată cu Thayler ?

— A, nu ! Mult mai înainte : cam atunci când Thayler a început să se intereseze de Anita Gay. N-a mai reușit niciodată să pună mâna pe o fată cu nervii așa de solizi. I-a cerut Anitei să-i ia locul lui Gail, dar n-a ținut. Și nu pot spune că am învinovățit-o pentru asta.

— A fost ceva între Gail Bolus și Thayler ?

— Bănuiesc că da. Când faci un număr în doi, până la urmă se ajunge în pat. Nu cred ca ei să fi făcut excepție. Dar ea n-a suportat s-o vadă pe Anita împreună cu Thayler și i-a spus-o și lui. S-au certat și ea a întins-o.

— A plecat acum șase luni ?

— Da, cam așa ceva.

— Ce s-a întâmplat cu ea ?

— S-a rupt firul. Nu figurează la nici un impresar. N-avea un talent, aşa, cu totul special, decât că stătea liniştită şi-l lăsa pe Thayler să tragă spre ea. Bănuiesc că s-a lăsat de meseria asta.

— N-aţi întâlnit vreodată un tip, Cesar Mills ?

Îşi răsfoi amintirile, şi după un timp dădu din cap.

— Numele ăsta nu-mi spune nimic.

— Ştiţi ceva despre Louis ?

Se trase de mustaţă şi suspină.

— Tinere, după câte văd eu, tragi de banii ăştia, nu glumă. Zău, nu pot să stau toată ziua de vorbă cu dumneata, mai am şi treabă.

— Lăsaţi-l pe Julien s-o facă, am spus, scoţând din nou portofelul. Să spunem douăzeci şi cinci ? E bine ?

Umplu paharele în semn că era de acord. Banii îşi schimbară proprietarul şi se aşeză din nou.

— E o plăcere să facă omul afaceri cu dumneata, domnule Malloy, făcu radios. Ce vrei să ştii despre Louis ?

— Ce fel de om este ?

Îşi etală pe birou labele lui mari şi grase şi înălţă din umeri.

— E un artist. Îşi cunoaşte meseria şi nu ia scump deloc. El ne face toate comenzile.

— Faceţi un efort de memorie şi spuneţi-mi cum arată.

— Înalt, slab, efeminat, are bărbuţă şi a fost condamnat de două ori pentru viol.

Frumuşel portret. Îmi plăcea Nedick ăsta. Îmi economisea pingelele.

— În ce relaţii e cu poliţia ?

— Proaste. Cele două violuri datează de acum cinci şi zece ani, dar s-a lecuit. Numai că lumea vorbeşte altceva...

Am aşteptat, dar cum nu mai continua, i-am spus :

— Nu vă opriţi. Mă interesează şi ce vorbeşte lumea.

— Domnule Malloy, atunci când ştii să fotografiezi, începu Nedick, ciupindu-se de buza inferioară, şi când n-ai nici un scrupul, poţi să-ţi câştigi existenţa întotdeauna : mai mult sau mai puţin curat.

— Nu fiţi aşa vag. Contaţi pe discreţia mea.

— Poliţia crede că se ocupă cu şantajul. Eu personal nu ştiu nimic. Noaptea se duce cu aparatul de fotografiat la „Bueno Vista Park". Asta-i locul visat pentru cuplurile care vor să se cunoască mai... intim. Printre cuplurile astea, sunt unele care nu ţin câtuşi de puţin să fie fotografiate. Te-ai prins ? Aşa că anumite clişee devin valoroase. Dar astea nu sunt decât zvonuri. Încă n-a fost prins asupra faptului.

I-am spus că m-am prins.

— După cum îl ştiţi pe Thayler, credeţi că ar putea şantaja ?

Nedick hohoti :

— Thayler ar face orice. Este ambiţios. Nu s-ar da înapoi de la nimic. Are nevoie de bani. Crede-mă, domnule Malloy, nimic şi nimeni nu-l poate opri când şi-a băgat ceva la cap. I-am repetat-o de nu ştiu câte ori lui Julien : Thayler este periculos. I-am spus că într-o zi sau alta o să dăm de dracu' din cauza lui, dar Julien n-a vrut să mă asculte. În sfârşit, dacă n-am avut nici un necaz, asta s-a întâmplat numai fiindcă a întins-o de la mine aşa de rapid. Dacă aş auzi că i-a luat cuiva zilele, nu m-ar mira deloc. Să şantajeze ? Nici o problemă. Nu l-ar deranja câtuşi de puţin. E o brută. Am mulţumit cerului că a plecat. Dacă n-ar fi luat-o şi pe Anita cu el, aş fi organizat focuri de artificii în ziua plecării lui. Nu-mi plăcea, nici el, nici numărul lui ; dar Julien voia să-l păstrăm, fiindcă aducea parale. Numai un tip fără inimă era în stare de un număr aşa de cumplit ca ăla cu ţigara. Tot timpul aveam inima cât un purice. Slavă Domnului că s-a cărat !

Nu mai aveam să-l întreb nimic, aşa că m-am ridicat în picioare.

— Ei bine, cred că asta-i tot. I-am strâns mâna. Dacă s-o întâmpla cumva să mai am nevoie de vreo informaţie, am să vin să vă văd. Mulţumesc

4

După ce am plecat de la „Brass Rail“, m-am îndreptat direct spre hotel. Slăbănogul ardea gazul pe la intrare. I-am spus să ne aducă în cameră nişte sandvişuri şi patru sticle de bere.

La nici cinci minute după ce am intrat, Kerman îşi făcu apariţia, talonat de slăbănog.

— Ce naiba te-a apucat să comanzi sandvişuri ? mă întrebă, cu un aer dezgustat. Nu ne putem permite luxul să mergem la un resturant ?

Slăbănogul puse berea şi sandvişurile pe masa de bambus şi rămase înţepenit locului, să vadă dacă nu se întâmplă ceva. I-am dat o jumătate de dolar şi i-am zis să spele putina.

Am deschis două sticle de bere şi am început să ne servim.

— M-am gândit că o să fim mai liniştiţi aici, să vorbim, i-am explicat.

— Bine, e în regulă, acceptă Kerman, aşezându-se în fotoliu. Ai stat ceva în bomba aia. Tocmai mă pregăteam să organizez o operaţiune de salvare.

I-am întins un pahar de bere şi m-am aşezat în pat.

— Am pus mâna pe nişte ponturi, i-am spus, şi i-am povestit tot ce aflasem.

A ascultat fără să mă întrerupă şi fără să se atingă de bere, cea ce era un semn sigur că reuşisem să-i captez atenţia. După ce am terminat, a scos un fluierat lung.

— E ca dracu' ! exclamă el. Şi ce înseamnă toată babilonia asta ?

— Toate astea sunt nişte frânturi, pe care trebuie să le punem cap la cap. Tot timpul m-am gândit că Gail Bolus trebuie să fie şi ea amestecată în combinaţia asta. Ce ţi-a venit să rânjeşti aşa ?

— Eh. nimic. Ia zi, crezi că e mână-n mână cu Thayler ?

— S-ar putea. Habar n-am. Poate să fie o coincidență că a venit în Ocean City. Poate că a rupt-o definitiv cu Thayler. Incă nu știu nimic, dar o să ne lămurim noi. Bomba bombelor este că Anita era măritată când s-a căsătorit cu Cerf. Dacă s-a căsătorit în secret, adică fără ca Thayler să afle, și dacă totuși ăsta a aflat până la urmă. înseamnă că nu-i nevoie să căutăm prea departe pe ăla care o șantaja. Și altă chestie interesantă : Thayler este un expert în calibrul 45. Poate că el este asasinul, ce zici ?

Kerman râgâi și mai bău o înghițitură zdravănă de bere.

— Crezi că el l-a omorât pe Benny ?

— Ori Thayler, ori Louis, ori amândoi.

— Și Mills ? Ce, să nu aibă nici în clin, nici în mânecă cu toată istoria asta ?

— Știu și eu ? Mă bate gândul că s-ar putea să fie ceva între el și Nathalie Cerf. dar dacă are sau nu vreo legătură cu afacerea noastră, să mă bată Dumnezeu dacă știu.

— În fond și la urma urmei, nu știm prea mare lucru. Trebuie să ne cam iasă fum din creieri dacă vrem să ne facem reclamă.

— Știm destule ca să punem laba pe amicul Louis. Și asta o să facem cât ai clipi.

Am deschis valiza și am scos un bloc-notes. Am rupt o foaie și am scris cu majuscule : AZI, ATELIERUL ESTE ÎNCHIS.

— Așa va să zică, făcu Kerman stupefiat. Deci azi nu mai lucrăm.

— Nu noi. mă, amețitule. Traversăm strada și mergem la frumușelul de Louis. După ce intrăm, îi punem asta pe ușă.

Kerman dădu peste cap berea.

— Ăsta-i momentul pe care-l așteptam. spuse, și-și luă pălăria.

5

Am împins uşa şi un clopoţel ascuns privirii clincăni. Magazinul era luminat intens ; pereţii erau acoperiţi de clişee strălucitoare, de genul ălora care decorau exteriorul de la „Brass Rail“. O tejghea îngustă separa magazinul de studiou. După câte am putut zări printre două perdele cam jerpelite, pe jumătate trase, studioul conţinea mai multe scaune, două cabine mascate de perdele şi două oglinzi mari. Din camera asta pornea un culoar strâmt, care presupun că ducea spre atelierul propiu-zis.

Mă înţelesesem cu Kerman că dacă din întâmplare s-ar fi aflat cineva în magazin, trebuia să fim cu ochii în patru : aşa că îl pusesem pe Kerman să-şi ia pistolul. Nu era încântat deloc de chestia asta, întrucât nu trăsese nici-odată cu el şi mai ales că pistolul nu era încărcat. I-am spus că atât timp cât Louis n-o să scoată şi el vreo pocnitoare de genul ăsta, totul o să meargă bine. Pistolul lui Kerman era impresionant : avea un aer arţăgos. Doar cineva într-o dungă s-ar fi încumetat să-l nesocotească.

Kerman îmi răspunse amar că dacă Thayler dădea peste noi şi avea de gând să ne arate talentele lui de trăgător, atunci trebuia să ne luăm adio de pe acum de la Moş Crăciun şi bradul lui ; m-am gândit şi eu la acelaşi lucru, dar m-am ferit să i-o spun.

O dată intraţi în magazin, Kerman puse biletul pe uşă şi o închise cu zăvorul. Dinspre culoar se îndreptă spre noi o femeie îmbrăcată într-o rochie neagră. Traversă studioul şi intră în magazin. Avea un aer dur. Era blondă, bronzată, şi afişa un zâmbet comercial, însă ochii îşi păstraseră expresia aspră.

— Doriţi ceva ? întrebă, punându-şi mâinile pe tejghea.

Unghiile îi erau făcute cu ojă, dar se vedea că şi le rodea. De fapt, dacă o priveai cu mai multă atenţie, îţi

dădeai seama că și restul era roș, ori de molii, ori de rugină.

Mi-am dus două degete la pălărie.

— Am vrea să ne facem niște poze. Se poate ?

— Și eu o să-ți fac cadou una de-a mea, să-ți țină cald la noapte, adăugă Kerman.

Blonda ne privi pe rând, uimită, și-și închise ochii pe jumătate.

— Mă tem că domnul Louis este ocupat pe moment. Aș putea să vă fixez o întâlnire spuse, și-și aranjă cu un gest nonșalant buclele.

— Suntem grăbiți.

M-am întors spre Kerman și i-am făcut un semn din cap.

Kerman își scoase pistolul, ca un cow-boy din filme, și-l îndreptă asupra ei.

— Să nu care cumva să începi să cânți, puicuțo, spuse Kerman. Vocea îi scârțâi ca o pânză pe care o deșiri. Am venit pentru biștari.

Blonda se dădu un pas înapoi, bătu din pleoape și deschise gura să țipe. I-am înfundat în stomac degetul meu arătător și tot aerul pe care-l avea în plămâni ieși cu un șuierat, ca dintr-un cauciuc găurit. Se îndoi și căzu deasupra tejghelei.

Într-o jumătate de minut am legat-o și i-am pus un căluș cu materialele pe care le adusesem cu noi. Am băgat-o sub tejghea și i-am spus să fie cuminte. Nu mai avea un aer aspru ; acum spumega.

— Hai, i-am spus lui Kerman. Să știi că-mi placi ; te porți ca un leu.

— Ce-mi place cel mai mult în toată chestia asta, îmi spuse, urmându-mă, este că dacă m-ar fi surprins vreun polițai, s-ar fi putut să mă ia drept un criminal sadea. Bănuiesc că asta nu ți-a trecut prin cap.

I-am făcut semn să-și țină gura și am luat-o prin culoar. La capăt se afla o ușă ; am deschis-o și am privit înăuntru.

Era ditamai atelierul. Obişnuitul aparat de fotografiat, montat pe un trepied, era plasat în faţa unei pânze vopsite în gri, care servea de fundal. O planşetă oblică se afla lângă un perete. La ea lucra un bărbat îmbrăcat într-o bluză albă, având pe cap o beretă albastră. Tipul era înalt, slab, efeminat ; bărbia îi era împodobită cu o bărbuţă neagră. Pielea îi era de culoare pergamentului vechi iar buzele groase îi păreau roşii în contrast cu barba şi mustaţa negre ; era la fel de seducător, ca şi bunicul meu, mort de opt ani.

Când ne-a văzut, şi-a lăsat penseta din mână, şi s-a repezit spre sertarul planşetei.

— Uşurel, prietene ! rânji Kerman, ameninţându-l cu pistolul.

Mâna îi rămase suspendată deasupra sertaruluui. Culoarea feţii îi viră în verde. Am înaintat şi am cules din sertar un pistol de calibru mic. L-am băgat în buzunarul din spate al pantalonilor.

— Salut, măi alifie, i-am zis şi i-am pocnit una între gât şi umăr.

Lovitura l-a dat jos de pe scaun şi l-a expediat la podea. M-am aplecat, l-am înşfăcat, l-am ridicat în picioare şi i-am trimis un croşeu drept între ochi. S-a dus de-a berbeleacul prin studio, a întâlnit aparatul de fotografiat în drum, l-a răsturnat, şi s-a prăbuşit cu el cu tot la podea.

Kerman se aşezase pe marginea planşetei.

— Ai grijă să nu-i faci vreun rău ! îmi spuse.

M-am oprit să-mi trag sufletul. Louis rămăsese întins lat, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Abia dacă mai îndrăznea să respire. Părea că aşteaptă să explodeze o bombă lângă el.

Aşteptând să-şi revină, mi-am aruncat ochii asupra fotografiilor pe care le retuşa. Teoria lui Nedick se confirma : se ocupa cu şantajul.

Văzând că nu i se mai întâmplă nimic, Louis încercă să se ridice, dar cum m-am întors spre el, se şi aruncă la podea. Era mort de frică.

— De ce l-ai omorât pe Benny ? l-am întrebat, stând lângă el.

Şi-a închis ochii mici. Răsufla zgomotos, iar din gât îi ieşea un zgomot aidoma unei bucăţi de hârtie pe care-o faci cocoloş.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, murmură el aproape imperceptibil, ca un ecou dintr-un tunel.

Am tras un şut în bluza albă şi am trimis-o vreo trei metri mai încolo.

— De ce l-ai omorât pe Benny ? am repetat.

Nu răspunse. Nu făcea decât să mormăie.

I-am mai tras una.

— Poate crede că vrem să ne jucăm, spuse Kerman apropiindu-se să-l vadă mai bine. Mai sunt tipi de-ăştia. trebuie să fii convingător ca să le poţi vorbi.

— Nu e cazul cu ăsta, i-am zis.

L-am înhăţat iar de bluză şi l-am ridicat. Avea picioarele ca de marmeladă şi era să cadă, dar l-am ţinut drept, cât timp i-a trebuit lui Kerman să-l buşească. A traversat camera la orizontală şi a aterizat în pânza gri.

— Hei, ia uite ce-i aici ! strigă Kerman.

Se băgă sub planşetă şi scoase de-acolo o lampă de benzină.

— Da, asta e ceva, am spus ; aprinde-o.

Am smuls rămăşiţa de pânză gri de pe cadrul ei. l-am luat pe Louis de călcâie şi l-am târât până-n mijlocul camerei.

În fundul studioului se afla un divan. M-am dus şi l-am târât până la Louis.

— Hai să-l punem sus, am zis.

Kerman pompă de câteva ori, dădu foc şi în cele din urmă reuşi să pornească lampa. Apoi se apropie de Louis şi, împreună, îl legarăm şi îl aşezarăm pe divan. Iar eu m-am aşezat pe pieptul lui.

Transpiraţia îi curgea din abundenţă pe figură. Mă privea intens, cu ochii măriţi de spaimă.

— N-am mult timp de pierdut cu tine, i-am spus. Vreau să ştiu cum a fost omorât Benny şi te asigur că o să

aflu. Ştiu că tu, Thayler şi Anita aţi fost în aceeaşi oală. Ştiu că Benny a sosit aici ieri. Dacă nu ciripeşti, o să trăieşti cel mai cumplit sfert de oră din viaţa ta. Benny era prietenul nostru. Puţin îmi pasă de ce o să ţi se întâmple. Ori vorbeşti, ori o să te demontăm în bucăţele. De ce l-ai omorât pe Benny ?

— Nu ştiu de nici un Benny, jur, spuse dintr-o suflare.

— Nu-l ştie pe Benny, i-am spus lui Kerman.

— Lasă, nu te enerva, am eu ce trebuie ca să-i împrospătăm memoria, răspunse Kerman, apucând lampa de benzină.

— Alege : te perpelim, sau te frigem direct ? l-am întrebat pe Louis.

— Nu-l cunosc ! urlă el, zbătându-se. Nu ştiu despre ce vorbiţi !

— O să afli tu imediat, şobolan împuţit, şi Kerman îndreptă lampa spre tălpile lui.

În câteva secunde deveni ţeapăn : apoi se destinse ca un arc, ochii îi ieşiră din orbite, iar sudoarea îi ieşea la iveală ca dintr-un burete presat. De-abia reuşeam să-l stăpânesc, iar toate gemetele pe care le scotea făceau să mă doară capul.

— De ce l-ai omorât pe Benny ? am întrebat, făcându-i semn lui Kerman să se oprească.

Prin studio miroase a carne arsă.

— Eu... jur că nu ştiu nimic, mormăi Louis.

I-am simţit corpul cum i se zvârcolea sub mine, iar capul i se mişca de la dreapta la stânga, pe marginea divanului.

— Mai articulează-i o doză, i-am spus lui Kerman.

Acesta nu se lăsă rugat. Louis zbieră atât de tare, încât a trebuit să-i înfund bereta în gură.

— Se întâmplă ceva dacă o să-l schilodesc pe viaţă ? mă întreabă Kerman.

— Pe mine nu mă deranjează câtuşi de puţin, dar aşteaptă o clipă, să văd dacă nu cumva s-a răzgândit. Nu-mi place mirosul ăsta.

— Trebuia să luăm cu noi sticlă de whisky, spuse Kerman. Doar mă știi, am inima sensibilă.

Am scos bereta din gura lui Louis.

— De ce l-ai omorât pe Benny ?

— Nu eu, Thayler.

Abia l-am auzit, într-atât de încet vorbea.

— Acum cred că o să vorbească, am spus. Dar ține jucăria aia la îndemână, poate are niște goluri prin memorie. M-am ridicat. Cum s-a întâmplat ?

Ne-a luat ceva timp ; Kerman l-a mai trecut pe la rotiserie o dată sau de două ori, când făcea pe năzurosul cu detaliile, dar până la urmă am aflat totul.

Benny sosise la magazin un pic înainte de cinci. După câte spunea Louis, Benny nu se îndoia nici o clipă de ce avea să-l aștepte. A arătat fotografia Anitei lui Louis și l-a întrebat ce știa despre ea.

— Thaylor era acolo, spuse Louis cu figura șiroind de sudoare, în spatele perdelei ; asculta. A ieșit cu un pistol. L-am controlat pe Benny și am aflat de unde venea. Anita îi vorbise lui Thayler despre „Universal Services". Thayler l-a lovit pe Benny de l-a leșinat și apoi l-a băgat în mașina lui. Mai departe nu știu ce s-a întâmplat cu el. Jur că asta-i tot ce știu.

În momentul acela, Kerman îi mai aplică o doză.

— Unde este Thayler ? am întrebat.

Louis bălmăji ceva din care n-am înțeles nimic.

— Porcul ăsta cred că are nevoie să bea ceva, am spus.

— D-apoi eu, mormăi Kerman.

Și începu să cotrobăie prin cameră. A descoperit până la urmă, într-un dulap în perete, o sticlă de whisky și niște pahare. Turnă în trei pahare, îmi dădu mie unul, puse pe-al doilea pe planșetă, pentru el, iar pe-al treilea îl azvârli în figura lui Louis.

— Unde-i Thayler acum ? l-am întrebat din nou, după ce am dat pe gât o înghițitură.

Whisky-ul nu era rău. Nici bun, dar mergea.

— S-a dus s-o vadă pe Anita, bolborosi el.

— Când a plecat ?

— Aseară, a luat avionul de zece.

— Acum trebuie să cânţi ca un canar, i-am spus. Ai căutat-o cu lumânarea, aşa că eşti servit. Stai, nu-i aşa că i-a legat mâinile şi picioarele lui Benny şi că l-a aruncat în Cheiul Indiilor ?

Figura lui slabă, schimonosită de durere, păli.

— Nu...

De data asta eram dispus să-l cred.

— Thayler şi Anita erau căsătoriţi, nu-i aşa ?

Dădu din cap afirmativ.

— Ştiai că ea s-a măritat cu unul Cerf, acu' două luni ?

Privirea fugară îi coborî, şi cum răspunse că nu ştia de nici un Cerf, Kerman îl luă într-o nouă repriză cu lampa. Louis strigă :

— Da ! Ştiam ! A fost ideea lui Thayler. Spunea că ea ar putea să pună mâna pe o grămadă de biştari de la Cerf.

— Anitei îi era frică de Thayler ?

Se minună pe loc.

— N-avea nici un motiv să-i fie frică de el.

— S-au certat şi s-au despărţit, nu ?

— Ah, asta era ! Ei se certau mereu. După ce l-a întâlnit pe Cerf, a venit aici şi l-a întrebat pe Thayler ce să facă. El i-a spus să se mărite cu tipul, să stoarcă de la el cât mai multe parale, iar el o să-şi ţină gura atât timp cât ea o să-l ciugulească pe Cerf.

— O ştii pe Gail Bolus ?

Îşi linse buzele şi clătină din cap.

— Lucra cu Thayler înainte s-o întâlnească pe Anita. N-am văzut-o niciodată.

— E amestecată şi ea în chestia asta ?

— Nu ştiu.

— Nu e prima dată când Thayler s-a dus în Ocean City, aşa-i ?

Ezită ; dar la primul gest al lui Kerman. se grăbi să vorbească :

— Nu. A mai fost şi acum două zile. Era îngrijorat. Anita îi telefonase să-l prevină că este urmărită. A plecat imediat. dar n-a găsit-o.

— S-a întors aici ?

— Da. Era nervos. Mi-a spus că tipa care o urmărea pe Anita fusese omorâtă. A zis că mai bine ar fi să se ascundă. Era îngrijorat că n-o găsise pe Anita.

— N-a anunţat-o că se duce după ea ?

— Nu. Când ea l-a sunat să-i spună să vină, avea treabă şi nu putea să plece. Imediat după ce au terminat de vorbit, s-a răzgândit şi s-a hotărât să se ducă să vadă ce se întâmpla.

— O să se întoarcă ?

— Da.

— Când ?

— Nu mi-a spus.

— Anita a fost omorâtă aseară.

A făcut un salt înapoi. iar ochi parcă i s-au înfundat în orbite.

— Cee ? Anita a fost omorâtă ?

— Mda. S-a găsit un Colt de calibrul 45 lângă ea. Ce armă avea Thayler ?

— Nu prea ştiu. Un pistol mare. Nu mă pricep la arme.

Am ridicat din umeri şi m-am îndepărtat de el.

— Nu. prea văd ce-am mai putea să-l întrebăm. tu ce zici ? i-am spus lui Kerman.

Scutură din cap. Nici el nu mai avea ce să-l întrebe pe Louis.

— Şi ce facem cu băieţelul ăsta nesuferit ?

— Lasă că ştiu eu. Dă-mi fotografiile alea de pe planşetă.

Kerman culese clişeele. aruncă o privire asupra lor. se strâmbă şi mi le întinse.

— Ia, scrie-ţi numele pe spatele fiecăreia. i-am spus lui Louis.

Văzându-l pe Kerman că se pregătea să pună mâna pe lampă. Louis se grăbi să asculte. Am luat clişeele sem-

nate, le-am băgat într-un plic găsit pe planșetă, am scris numele inspectorului Dunnigan pe el și apoi l-am băgat în buzunar :

— O să duc asta la comisariatul central. De mult timp încearcă să pună laba pe tine. M-am întors spre Kerman. Hai să-i dăm drumul !

Kerman se întoarse spre Louis.

— Benny era prietenul meu, îi spuse cu o voce gravă, fără nici un timbru. Asta-i o amintire din partea lui, și-i lipi flacăra lămpii drept pe figură.

CAPITOLUL VIII

1

Când am ajuns în Ocean City, seara începuse să se lase. M-am dus direct la birou. Paula era încă acolo. Când am deschis ușa, ochii i se desprinseră de pe ziarul pe care-l citea și fața i se inundă de o expresie de ușurare.

— Ceva nou ? mă întrebă. Cum îți mai e capul ?

— Capul meu ar suporta o picătură de whisky. Și am căzut în fotoliul de lângă birou. Fii fată drăguță și dă-mi ceva de băut. Lucurile încep să se lumineze, dar mai e până să deslușim totul. Am aflat cine l-a omorât pe Benny. Un oarecare Lee Thayler. Acum se află ori în Ocean City, ori în Frisco. L-am lăsat pe Kerman jos să se ocupe de asta

— Va să zică Thayler, repetă Paula, deschizând o ușă a biroului la care stătea. Scoase o sticlă de Haig and Haig, un pahar și o carafă cu apă. Cine-i individul ? Ce rol joacă ?

— Este soțul Anitei, am răspuns, luând sticla. Încă nu l-am găsit, dar suntem pe urmele lui. S-ar putea să am probleme cu el ; se cam joacă cu armele de foc. Cred că ar trebui să scrii ce-ți dictez eu acum, nu se știe niciodată. Dacă o să mi se întâmple ceva nasol, notele astea o să-l ajute pe Mifflin să termine lucrarea. Dar să nu-i spui nimic, numai dacă mi se întâmplă ceva, ține minte.

Paula mă privi fix cu ochii ei mari, care se măriseră și mai mult.

— Hei, ușurel ! i-am spus, în timp ce-mi turnam de băut, asta-i doar o măsură de prevedere. Unde ți-e notesul ?

— Vic, zău așa... începu ea.

I-am făcut semn să termine.

— Scrie ce-ți spun, și rapid de tot. N-am timp de pierdut.

Își luă notesul și un pix.

— Hai, dă-i drumul, făcu resemnată, sunt gata.

— Acțiunea se petrece la San Francisco, acu' doi ani, pe la începutul lui iunie, m-am pornit eu.

I-am observat pixul cum îi alerga pe hârtie, stenografiindu-mi cuvintele.

— O tipă, Anita Broda, dansatoare de strip-tease, sosește în oraș venind de la Hollywood. Numărul pe care-l prezenta era prea deșucheat pentru bombele din Hollywood, așa că poliția de moravuri i-a zis să-și facă valiza. A ajuns în San Francisco, în căutarea unui angajament, dar localurile de noapte se temeau de scandal. Până la urmă a obținut o recomandare pentru Nick Nedick, patronul unui local de mâna a șaptea, situat la intersecția lui Bayshore cu Third Street. Tipul și-a asumat riscul și a luat-o opt zile de probă. Tipa a avut succes și, după trei săptămâni, numele îi era scris pe reclama cu neon de pe fațadă.

Cea mai mare parte a artiștilor angajați de Nedick nu stăteau mai mult de o săptămână. Numai că obișnuiții localului căzuseră în limbă după Anita, așa că tipa deveni vedeta localului, păstrând capul de afiș un timp record, un an și jumătate.

Un alt număr, cu mai puțin succes ca al Anitei, dar suficient de tare încât să facă parte mereu din program, era executat de un oarecare Lee Thayler, trăgător de elită și de partenera sa, Gail Bolus.

Paula îmi aruncă o privire pătrunzătoare, îmi făcu cu ochiul și mă întrebă :

— Nu cumva e tipa aia...?

— Ba da, chiar ea. Hai să continuăm. Ce scrii tu acum e dinamită curată. Dar mai am o surpriză.

— Ia zi.

— Thayler și Anita s-au îndrăgostit unul de altul, iar Thayler a hotărât să termine cu meseria pe care o făcea. A cumpărat o parte dintr-un magazin fotografic și a specializat firma în poze de artiști.

Proprietarul magazinului este unul Louis, care își câștigă partea sa de parale ocupându-se cu șantajul. Magazinul nu face mare brânză, și două persoane nu-și pot câștiga existența nefăcând nimic altceva decât fotografii.

Am făcut o mică pauză, după care am reluat :

— Thayler s-a căsătorit cu Anita anul trecut, pe opt noiembrie. Gail Bolus s-a lăsat și ea de meserie. O lună mai târziu, Anita l-a părăsit pe Thayler. Poate că nu degeaba. Asta nu o știu. În orice caz, Anita a devenit manechin la casa de modă „Simeon". Acolo l-a întâlnit pe Cerf. Cerf își pierduse soția cu doi ani în urmă, într-un accident de mașină. Are o fiică bolnavă, și viața pentru el nu are culoarea roz. Anita își pregătește plasa, iar Cerf cade în ea. O cere de nevastă.

Anita vorbește despre asta cu Thayler, care nu-i orb să nu vadă avantajele pe care le-ar avea dacă și-ar împărți soția cu un milionar. Îi spune Anitei să se întoarcă fără să mai stea pe gânduri și să se mărite cu Cerf. Îi promite că n-o să-i stea în drum, cu condiția să primească o parte din tot ce Anita putea să stoarcă de la Cerf, iar ea n-avea de gând să stea de mămăligă. Așa că Anita s-a căsătorit cu Cerf. Evident, este bigamă și s-a mutat în reședința lui de la „Santa Rosa".

Am făcut o anchetă asupra ei și n-am găsit nimic care să confirme bănuielile lui Cerf, precum că soția sa ar fi cleptomană. Înainte de a pleca din Frisco, mi-am pierdut două ore tot întrebând lumea care o cunoscuse, și nimeni nu mi-a spus ceva afirmativ în privința asta. Acum sunt convins că valiza cu obiecte furate i-a fost pusă în dulap de cineva care intenționa s-o discrediteze în fața lui Cerf. Singura persoană îndreptățită să facă așa ceva este Nathalie, fiica lui Cerf, care și-ar fi pierdut jumătate din moștenire dacă Anita ar fi trăit.

Dar să trecem peste asta, pentru că n-am avut încă timp să mă ocup ca lumea de Nathalie, așa, până-n pânzele albe. M-am lămurit că legătura Anita-Barclay n-are nimic de-a face cu toată istoria noastră. Ea îl găsea pe Cerf plictisitor, şi fără îndoială nesatisfăcător ca amant : s-a întâlnit cu Barclay şi s-a distrat şi ea, ca tot omul. De fapt, era şi modul ei de a fi. Sunt convins că Barclay n-are nici în clin, nici în mânecă cu problema noastră, deși chestia cu hainele Danei ascunse la el acasă încă nu-i rezolvată. Mă gândesc că au fost puse acolo de asasin, ca să înlăture bănuielile, dar asta nu-i decât o presupunere.

Paula se opri să mă întrebe :

— Şi Benny, Vic ?

— Da, Benny. Scrie : Benny era convins că Louis și Anita erau în aceeaşi barcă. A fost la magazinul fotografic. Thayler se găsea acolo. Cum l-a auzit pe Benny că a început să întrebe despre Anita, a apărut cu un pistol. Anita îl prevenise deja pe Thayler că „Universal Services" o urmărea ; Thayler era la capătul răbdărilor. S-a dus în Ocean-City în speranța că o s-o vadă pe Anita, în noaptea în care a fost asasinată Dana, dar n-a întâlnit-o. Întorcându-se la Frisco, era într-o stare cumplită, iar când a apărut Benny, şi-a pierdut capul şi l-a omorât. Apoi a luat avionul de zece spre Ocean City. Probabil s-a gândit că cel mai înțelept lucru era s-o suprime pe Anita. Nu ştiu. Important e că se afla în Ocean City când Anita a fost omorâtă. A omorât-o el sau nu, asta trebuie să aflăm. În orice caz, el m-a pocnit când am descoperit cadavrul Anitei. S-ar putea ca el să fi luat cadavrul şi să fi șters urmele. Nu ştiu. Astea-s primele piese ale mozaicului ăstuia care au o semnificație precisă, dar tabloul nu este nici pe departe complet. Mai trebuie pus osul la treabă până să-l completăm.

Mi-am băut paharul, m-am ridicat şi am început să mă plimb prin cameră. Încolo și încoace.

— Dacă aş descoperi de ce a fost omorâtă Dana, am continuat, și de ce Anita Cerf şi-a lăsat colireul de dia-

mante la ea, aş găsi răspunsul. Punctele astea două sunt cheia întregii enigme. Dacă găsim răspunsurile la întrebările astea, restul mozaicului se va aranja de la sine. Aş vrea, de asemenea, să ştiu de ce îi era frică Anitei când am găsit-o la „Étoile" şi de ce se ascundea acolo. Şi de ce a fost omorâtă şi ce s-a întâmplat cu cadavrul ei. Doamne sfinte, ce brambureală !

— Şi Gail Bolus ? mă întrebă Paula. Când intră în scenă ?

— Nu ştiu, i-am răspuns, aşezându-mă pe marginea biroului. La prima vedere, mi se pare că este în cârdăşie cu Thayler. Modul în care a reacţionat după ce am fost buşit, mi se pare cam ciudat. Trebuie să lămuresc şi chestia asta. Am luat o ţigară şi am aprins-o. Altceva mă bate gândul, că Cesar Mills îşi are şi el rolişorul lui, pe undeva. Este doar o intuiţie. E timpul să trec pe la Fairview şi să-mi arunc ochii prin maghernita lui. S-ar putea să fie o pierdere de timp, dar asta o să-mi facă bine la nervi.

— N-avem timp de pierdut, spuse Paula. Brandon face ca toţi dracii în legătură cu moartea lui Leadbetter. Vrea să te vadă. Au comparat glonţul cu cel cu care a fost omorâtă Dana. Vic, să fii atent. Brandon nu e omul pe care să-l apuci cu penseta.

— Te cred. Acum vreau să văd ce pot face în legătură cu Thayler, dar o să mă ocup şi de Mills în acelaşi timp. Necazul e că nu pot să mă vântur prin oraş, doar-doar oi da cu ochii de el. Poate să fie aici, dar tot atât de bine se poate să fi plecat la Frisco. Cine ştie dacă n-o să trebuiască să treacă săptămâni până să punem mâna pe el. M-am aşezat şi am căzut câteva clipe pe gânduri, apoi m-am repezit spre telefon. Finnegan era un prieten vechi de-al Danei. S-a oferit să mă ajute. S-ar putea să dea de urma lui Thayler. Cunoaşte toate haimanalele din zonă.

Am făcut numărul lui Finnegan. Am aşteptat, şi după ce i-am auzit vocea bubuitoare, i-am spus :

— Pat, ai putea face ceva pentru mine ? Vreau să-mi găseşti un tip, unul Lee Thayler. Este sau nu este în oraş. Este un campion de tir, un şantajist şi, probabil, un asa-

sin. Pun la bătaie două sute de dolari celui care-mi spune unde-l pot găsi.

— În regulă, domnule Malloy, răspunse Finnegan. O să mă informez, iar dacă este în oraş, o să-l găsim. Puteţi să mi-l descrieţi ?

— Chiar mai bine decât asta. O să-ţi dau fotografia lui, Pat, este urgent. Are legătură cu asasinarea Danei.

— Aduceţi fotografia, spuse Finnegan, a cărui voce se înăspri brusc. Dacă trebuie găsit, o să-l găsesc.

I-am mulţumit şi am închis.

— Cu Thayler am rezolvat, am spus, ridicându-mă. În timpul ăsta o să fac un tur pe la Mills. Paula, bate la maşină ce-ai notat şi bagă-le în seif. Altceva : dăi colierul lui Cerf, dar să-ţi dea în schimb ceva semnat. Asta trebuia s-o facem mai de mult. Dacă Brandon ar şti de chestia cu colierul şi l-ar găsi aici, n-am avea decât să închidem prăvălia. În mâinile lui Cerf, nu mai constituie o dovadă.

Mi-a răspuns că o să facă întocmai.

— Atunci, pa ! i-am spus, îndreptându-mă spre uşă. Dacă mi se întâmplă ceva, dă-i toate ponturile lui Mifflin.

Şi fără să-i mai las timp să protesteze, am ieşit şi am început să cobor scările.

2

Beachwood Avenue este o şosea de trei kilometri lungime, care şerpuieşte pe colina Fairview şi coboară la vale spre autostrada San Francisco — Los Angeles. Pe toată lungimea ei, mijlocul înconjurat de magnolii este amenajat pentru parcarea maşinilor. Este o şosea liniştită, foarte aproape de malul mării, de-a lungul căreia se aliniază case mari, cu coloane albe, cu porticuri şi balcoane elegante.

La numărul 235, în spatele unui zid de stucatură albă. se afla casa lui Cesar Mills. Lumina lunii era suficient de puternică pentru a distinge cifrele cromate de la intrare.

Tot ce se putea vedea din casă era acoperişul ei de ardezie verde.

Două sute de metri mai încolo se afla o fundătură care ducea spre o proprietate vastă. Am rulat până acolo, am parcat maşina alături de altele, am lăsat aprinse luminile de poziţie şi am ieşit.

Noaptea încă era caldă, primprejur totul era liniştit. aerul era îmbibat de parfumul florilor din grădinile învecinate şi al magnoliilor din şosea ; un locşor ideal pentru îndrăgostiţi sau pentru hoţi.

M-am întors tiptil până la numărul 235, încercând să par un om cumsecade, care-şi face plimbarea de seară înainte de culcare. Era zece şi douăzeci. De-abia îmi mai simţeam picioarele, eram frânt de oboseală şi muiat de căldură. Aveam senzaţia că-mi pierd timpul ; mă întrebam ce naiba fac pe-aici. Cel mai bine ar fi fost să-mi concentrez eforturile asupra lui Thayler, sau şi mai bine ar fi fost să mă culc, să recuperez toată oboseala şi a doua zi dimineaţă să fiu proaspăt.

M-am oprit în faţa porţii, care avea pe puţin doi metri, şi m-am uitat în stânga şi în dreapta : nimeni. Am apăsat clanţa şi mi-am aruncat ochii asupra grădinii mici, bine întreţinute, scăldate de razele lunii. Înaintea mea se decupa din întuneric silueta unei case cu un etaj şi cu pod ; două coşuri se înălţau de o parte şi de alta a acoperişului, iar la faţadă se zăreau şase coloane care delimitau veranda. Cele patru ferestre de la parter, care dădeau spre verandă, erau luminate. Se părea că amicul Mills era acasă.

Mi-am zis că dacă tot am bătut drumul până aici. n-ar strica să arunc o privire, să văd ce învârte. Am luat-o pe alee, am urcat scările şi am ajuns pe verandă. Am privit prin fereastra cea mai apropiată. Imediat mi-am dat seama că Mills nu-şi refuza nici un moft. Încăperea fusese

proiectată pentru a asigura tot confortul, iar arhitectul nu se zgârcise nici cât negru sub unghie. Parchetul era acoperit cu covoare persane. Două canapele mari, patru fotolii și un divan erau răspândite ici și colo. O masă de nuc, încărcată cu sticle și pahare, se afla lipită de un perete. Veioze cu abajururi din pergament creau pete difuze pe covoare și se reflectau pe parchetul ceruit. O încăpere frumoasă, mobilată cu gust. Genul de colțișor unde oricine s-ar fi simțit fericit.

Cesar Mills stătea într-un fotoliu, cu o țigară în gură și cu un pahar mare, aburit în mână. Era îmbrăcat într-o pijama albă de mătase, peste care purta un halat bleumarin. iar picioarele goale îi erau vârâte în niște papuci de pâslă. Citea o revistă, și după aerul său plictisit, revista nu părea deloc interesantă.

M-am întrebat dacă merită să aștept. Trebuia să intru în casă pentru a face mica mea inspecție, dar nu țineam deloc să risc în vreun fel și nici să dau nas în nas cu Mills. Erau ceva șanse ca în curând să se ducă la culcare. Așa că m-am hotărât să mai rămân o jumătate de oră, să văd ce se întâmplă.

Mi-am căutat un loc în întuneric, m-am așezat pe marginea de ciment a unui rond plin cu petunii și m-am pus pe așteptat. De unde eram, puteam vedea interiorul camerei și pe Mills. El nu mă putea vedea.

Au trecut așa vreo douăzeci de minute. Spectacolul pe care-l oferea Mills, gata-gata să ațipească în fotoliul său, nu prezenta nimic palpitant, mai ales când stai pe marginea de ciment a unui rond și te doare și capul și fundul. Numai că mă încredeam în intuiția mea, și cum sunt un tip încăpățânat, am așteptat în continuare. După câteva clipe, lăsă jos revista și se ridică.

Am sperat că se va duce la culcare, dar nici gând. S-a îndreptat spre masa de nuc și și-a umplut din nou paharul. Văzând cum curge whisky-ul din sticlă, mi-a plouat în gură.

Tocmai se întoarcea spre fotoliul din care se ridicase, când se opri și înclină ușor din cap, ca pentru a asculta cu atenție. Am ciulit și eu urechea.

O maşină care sosea în trombă tulbură liniştea nopţii.

Mills lăsă paharul, se apropie de oglinda mare care împodobea şemineul, se privi, şi apoi rămase nemişcat, aşteptând.

Maşina se opri în faţa intrării, se auzi o portieră trântindu-se şi apoi poarta de la intrare.

M-am ridicat în picioare. M-am tras înapoi, în întuneric. Pe alee se auzeau paşi rapizi şi uşori, de femeie.

Stăteam în întuneric, cu spatele lipit de zid, de unde aveam o vedere asupra grădinii luminate de lună. O femeie dădu colţul casei : avea capul descoperit, purta pantaloni de in roşiatici şi o cămaşă sport, verde, care îi flutura deasupra cordonului. În mână ţinea o poşetă de aceeaşi culoare cu pantalonii.

Trecu pe lângă mine, lăsând în urmă o dâră uşoară de parfum. Razele lunii căzură drept pe figura ei mică şi îngustă. Un zâmbet vinovat îi atârna în colţul buzelor.

Traversă rapid veranda şi intră în casă. Imediat ce a dispărut, mi-am scos batista şi mi-am şters fruntea şi mâinile. Nu mă mai simţeam deloc obosit. Nici capul nu mă mai durea. Mai curând eram mulţumit de mine. Asta da, cred şi eu că-ţi face plăcere când îţi urmezi intuiţia şi vezi că nu te-ai înşelat !

Femeia în pantaloni roşiatici şi cămaşă verde era, bineînţeles, Nathalie Cerf.

3

Totul era în continuare liniştit, era cald, iar eu mă aflam în întuneric. Departe, foarte departe, valurile oceanului se spărgeau de stâncile din East-Beach.

În timp ce stăteam în întuneric, aşteptând derularea evenimentelor, am încercat să mi amintesc ce-mi spusese

Paula despre Nathalie Cerf. Acum doi ani avusese un accident de maşină. Mama ei murise în accidentul ăsta, iar ea rămăsese infirmă. A fost examinată de somităţi, a primit cele mai alese îngrijiri, dar degeaba. Cerf plătise sute de mii de dolari, dar fără nici un rezultat : nimeni n-a reuşit s-o facă să meargă.

S-ar zice că medicina a pierdut un făcător de miracole în persoana lui Cesar Mills. Ceea ce nu reuşiseră să facă nici cei mai buni medici din ţară, el reuşise. Fiindcă Nathalie traversase grădina şi veranda cu iuţeala unei campioane olimpice.

O voce aspră răzbi până la mine : vocea lui Mills.

— Nu mi-ai spus că vii. Nu te aşteptam. Puteai să-mi telefonezi.

În timp ce vocea lui îmi acoperea mişcările, m-am apropiat cât am putut de fereastră.

Mills se afla în pragul uşii. Părea vizibil agasat, iar ochii săi incolori emanau duritate.

— Te deranjez ? întrebă Nathalie cu politeţe în glas.

Se aşezase pe braţul unui fotoliu, dreaptă băţ, cu mâinile încrucişate peste poşetă, părând ca la ea acasă.

— Tocmai mă duceam la culcare.

— Zău ? Da' nu-i târziu deloc. Şi pentru atâta lucru trebuie să faci mutra asta ?

Mills intră şi închise uşa.

— Nici vorbă. Da' nu-mi place să vii aşa, pe nepusă masă. Puteam să fiu cu un prieten, sau, mă rog, cu oricine altcineva.

Îşi luă paharul pe care-l lăsase pe masă. Ea îl privea şi faţa îi deveni brusc la fel de inexpresivă ca a unui manechin de ceară.

— Nu ştiam că am nevoie de o aprobare pentru a intra în propria mea casă, spuse calm. Cu toate că textul fusese agresiv, tonul îi era conciliant. Pe viitor o să ţin minte.

Mills nu dădea impresia că gustă ce i se servise, dar nu răspunse nimic. Se întoarse la fotoliul lui şi se aşeză. Urmă o pauză lungă, mult prea lungă.

Nathalie întrebă pe un ton degajat :

— Nu mă tratezi cu nimic de băut ?

Mills nici nu se uită la ea.

— Eşti la tine acasă. Băutura e acolo. Serveşte-te.

Alunecă uşor de pe braţul fotoliului şi se duse la masă cu băuturi. Am văzut-o cum şi-a turnat trei degete de whisky şi şi-a pus peste el un cub de gheaţă. Spatele îi era ţeapăn, mâinile sigure, dar buzele îi tremurau.

— Ce se întâmplă, Cesar ? întrebă fără să se întoarcă.

Se forţa să se stăpânească, dar amabilitatea ei prefăcută nu-mi scăpă.

— Crezi că asta o să mai dureze mult ? întrebă el. la rândul lui.

Nathalie se întoarse brusc şi-l privi drept în faţă.

— Ce să mai dureze mult ?

— Ştii foarte bine : asta. Şi arătă camera cu un gest. Cât timp crezi că o să mai fac pe prostu' în faţa uşii şi să salut ca un valet ? Cât timp crezi să o să mai urc pe furiş în camera ta. în spatele lui Franklin, care ştie de ce vin acolo şi se preface că nu ştie ?

Am văzut-o cum şi-a încruntat sprâncenele.

— Dar ce-ai vrea să facem altceva ?

— Ne-am putea căsători, nu ? De câte ori trebuie să ţi-o repet ? Am putea locui aici, nu ? Tu ai banii tăi. Cerf n-are cum să se atingă de ei. Luă paharul şi-l puse violent pe marginea şemineului. Ne-am putea căsători ! Asta am putea face !

— Imposibil.

— Ba e foarte posibil. Spune-i adevărul lui Cerf. Crezi că asta ar putea schimba ceva ? Poate că la început nu i-a convenit, dar acum e altă treabă. Dacă eşti martor la aşa ceva zi de zi, timp de doi ani, până la urmă te obişnuieşti. Îţi faci iluzii dacă crezi că acum l-ar mai putea afecta ceva. Pur şi simplu nu-i mai pasă.

— Ba da !

Ochii ei păreau imenşi, în faţa aia suptă.

Cesar s-a ridicat şi a rămas pe loc, cu mâinile înfun-

date în buzunarele halatului, cu capul ușor aplecat și cu un zâmbet disprețuitor pe buzele subțiri.

— Îți spun eu că puțin îi pasă.

Vorbeau calm, dar între ei se simțea o tensiune extremă. Ceea ce m-a făcut să presupun că erau conștienți de faptul că atât timp cât își controlau reacțiile, erau stăpâni pe situație. Și cum fiecare dintre ei avea ceva de pierdut, intenționau să fie stăpâni pe situație.

— Acum, să-ți mai spun ceva, continuă Mills. Vezi și tu singură cum se poartă cu tine. De câte ori pe zi vine să te vadă ? de două ori. Se opri, fiindcă Nathalie făcu un gest de nerăbdare. Știu ce gândești.

— Ce gândesc, ia zi ?

— Crezi că dacă nu vine să te vadă decât de două ori pe zi, asta se întâmplă pentru că nu suportă să te vadă de mai multe ori. Îți imaginezi că l-au potopit remușcările. Crezi că de fiecare dată când intră în camera ta și te vede lungită în pat sau stând în scaunul ăla cu rotile, cu aerul tău de neurastenică pe fețișoara aia de curvuliță, i se strânge inima, nu ? Asta crezi, ia zi ?

— Da ! Asta cred !, se porni ea să strige, cu o voce seacă și pătrunzătoare. Știu că nu poate suporta să mă vadă, și sunt încântată. Auzi ? Încântată !

— Ar fi timpul să-ți vină mintea la cap. Cesar vorbea de data asta foarte încet ; o observa, sigur de el, bâțâindu-se înainte și înapoi. Păpușico, ar fi timpul să-ți dai seama. Din ziua în care s-a căsătorit cu blondina lui, șantajul tău nu mai ține.

Nathalie strigă :

— Nu vreau să vorbesc despre asta ! Ajunge, Cesar. Și să nu-mi spui tu mie păpușică, ai înțeles ?

— Dacă nu vorbim acum, imediat, atunci este ultima oară când mai vorbim despre ceva. Traversă încăperea și-și luă o țigară dintr-o cutie de argint. Alege.

— Ce vrei să spui ?

— Doar e simplu, nu ? Vreau să spun că mâine arunc naibii cizmele și șapca. M-am săturat să mă joc de-a sol-

dățelul în fața ușii. M-am săturat să-mi scot pantofii ca să urc în camera ta, fără să fac zgomot. Asta vreau să spun.

Brusc ea izbucni într-un râs ascuțit, deloc plăcut la auz.

— Bănuiesc că renunți și la toate astea ?

— Dacă te referi la baraca asta și la tot restul, să știi că nu te înșeli, păpușico. Își aprinse țigara : două dâre de fum îi ieșiră din nările subțiri. Ne căsătorim, sau las baltă totul.

— Nu pot să mă mărit cu tine atât timp cât trăiește el.

— Crezi că după ce o să moară, o să mai existe cineva care să aibă chef să se însoare cu tine ?

— De ce să nu continuăm așa ? Doar ai tot ce-ți poftește inima, nu ? Ești liber. Nu-mi bag nasul în viața ta.

Cesar înaintă spre ea, o apucă de mână și o smuci către el.

— M-am săturat să mă joc de-a valetul în patul tău.

Imediat se trezi pălmuit. Izbitura palmei ei pe obrazul lui bronzat răsună ca un foc de armă.

Au rămas o clipă nemișcați, doar privindu-se, apoi Cesar îi lăsă mâna și se dădu înapoi, cu un surâs răutăcios.

Nathalie se lăsă să cadă într-un fotoliu, ca și cum o părăsiseră toate puterile.

— N-am vrut să fac asta. Scuză-mă.

— Doar nu-ți închipui că o să mă oftic pentru atâta lucru ? Și râse. Cu figura asta n-ai făcut decât să sari peste cal. E curios, dar îmi face al naibi de bine să te văd cum dai înapoi. Într-o zi sau alta, tot trebuia să se spargă ăsta. Acum sunt la capătul răbdărilor. M-am săturat.

— Nu vorbi așa ! Nici tu nu crezi ce spui. Ești furios. Uite, eu o să plec. Mai vorbim mâine.

— Tu o să mai vorbești mâine. Eu n-o să mai fiu aici.

Și își aruncă țigara în șemineu. Nathalie își luă ochii de la el pentru a privi țigara incandescentă, iar buzele i se

strânseră. Când Cesar se asigură că ochii ei erau fixaţi asupra chiştocului, îşi puse talpa peste el şi-l strivi.

— Uite aşa, făcu el, încet.

— Cesar, te rog...

— Uite aşa... tu şi eu, aşa.

Urmă o tăcere lungă.

Peste câteva minute, Nathalie spuse :

— O să-ţi lipsească, să ştii, casa asta... şi banii. Şi tot ce-am făcut pentru tine.

— Frumuseţea, da' văd că-ţi faci iluzii, nu glumă. Să-mi lipsească banii şi baraca ta, auzi istorie! Da' ce crezi tu, că doar un câine-i scurt de coadă ? Or mai fi atâtea case şi atâtea fete cu parale. Doar nu-ţi închipui că eşti singura ?

— Să nu mai vorbim despre asta, Cesar.

Stătea aşezată, cu spatele drept, iar pumnii i se strânseră.

— Dar de ce nu, să vorbim ! Uite, dacă vrei, mâine dibuiesc o fată ca tine, şi tot atât de bogată. E al naibii de uşor. Are balta peşte. Fete care caută un tip cu ceva muşchi pe el, ca să se distreze împreună ; fete care sunt gata să-l plătească, să-i închirieze o locuinţă şi să pocnească din degete când au nevoie de el. Şi ştii de ce au nevoie de el, nu ? Nu trebuie să mă mai obosesc să ţi-o spun. Fete de bani gata, fete de bogătani, care n-au altceva mai bun de făcut decât să-şi plătească un tip, numai pentru că este musculos. Ascultă, frumuseţeo, nu eşti nici prima şi nu vei fi nici ultima. Dacă ai de gând să mă păstrezi, mărită-te cu mine. Mărită-te cu mine, ca să pot profita de paralele tale. Şi nu uita că, dacă mă însor cu tine, o fac numai pentru aşa ceva !

— Ai spus că n-am fost prima ?

Ţinea ochii închişi şi părea extenuată. În timp ce el îi vorbea, se lipise cu spatele de fotoliu. Părea suferindă, iar faţa îi devenise cenuşie.

— Da, aşa am zis, că n-ai fost nici prima şi n-o să fii nici ultima, de altfel.

— Ba da, spuse ea, poate o să fiu ultima.

— Bine, bazează-te tu pe asta.

Își termină paharul, căscă și își trecu mâna prin păr.

— Mă duc să mă culc. Toate poveștile astea mă obosesc. Ar fi cel mai bine să te întorci acasă.

Nathalie deschise ochii.

— Și mâine ?

Vocea îi era casantă, înghețată.

— Mîine o să fiu departe de împuțita asta de casă.

Ea se ridică încet.

— Chiar ai de gând să pleci ?

— Ce naiba, ai vată-n urechi ? întrebă el brutal. Mie mi s-a părut că am fost foarte clar. M-am săturat. O întind de-aici. Te las și gata. Te redau mamei tale. Te-ai prins ? Vreau să mă smulg din păienjenișul ăsta care m-a cuprins aici, în cuibușorul nostru de dragoste. Am de gând să mi te șterg din minte, să uit cum arăți, cum te porți, cum vorbești și să mă duc să mă distrez într-o vacanță, o vacanță nebună, te rog să mă crezi.

Ea rămase nemișcată, privindu-l cu ochi strălucitori.

— I-ai spus toate astea și Aniței ?

Cesar o privi cu un aer întrebător, apoi izbucni în râs.

— Nu ești proastă deloc, ia zi ? Așadar știai ? N-a durat cine știe ce : n-a meritat deranjul. Nu avea entuziasmul tău tineresc.

Și se întoarce să-și mai pună un pahar.

— De ce nu încerci cu Franklin ? întrebă, hohotind. E bătrân, nu zic nu, dar pariez că moșul are talente ascunse.

Nathalie îi întoarse spatele și-și deschise poșeta. Scotoci înăuntru și scoase un pistol, calibrul 25. Metalul strălucitor al armei captă o rază de lumină, pe care o trimise instantaneu pe tavan, sub forma unor sclipiri.

Mills auzi clincănitul piedicii acționate de degetul ei și pivotă exact în momentul în care îndreptă pistolul spre el.

— N-o să pleci, Cesar, spuse ea apăsat.

Stătea cu spatele la mine. Nu-i vedeam fața, dar în in schimb i-o vedeam pe-a lui Mills. Zâmbetul ăla de sa-

tisfacţie îi alunecă de pe figură ca un patinator pe gheaţă. A rămas pironit locului, abia îndrăznind să respire, cu ochii holbaţi.

— Ar fi mai bine să pui la loc pistolul ăsta, spuse într-o suflare, cu gura schimonosită. Un accident se poate întâmpla cât ai bate din palme.

— O să se întâmple un accident, Cesar. Se dădu încet înapoi spre fereastră. Nu mişca ! Ştiu să mă folosec de ce ţin în mână. O fiică de milionar îşi poate permite luxul să înveţe o grămadă de chestii : printre altele, să tragă cu jucăria asta. Ştii că trag foarte bine, nu ?

— Ascultă, păpuşico...

— Ţi-am mai spus să nu-mi zici aşa. Taci şi nu mişca ! Acum eu vorbesc.

Stătea lângă fereastră, la doi paşi de mine. Îi simţeam parfumul şi-i vedeam ochii strălucitori, parcă cuprinşi de febră. Am rămas nemişcat ca o statuie. Nu ştiam de calităţile ei de trăgătoare de tir. O simplă mişcare din partea mea, şi putea foarte bine să se întoarcă şi să tragă în mine. Eram prea aproape de ea ca să greşească ţinta. Numai gândindu-mă la aşa ceva, şi am şi simţit o sudoare rece curgându-mi pe spate.

— Ştiam că mai devreme sau mai târziu avea să se întâmple aşa ceva, spuse ea. Ştiam că mai devreme sau mai târziu aveam să fiu obligată să ajung la una ca asta. Tu nu eşti omul care să respecte o învoială, Cesar. Dar eşti frumuşel, bine făcut şi, câteodată, şi distractiv, dar numai câteodată. Nu eşti întotdeauna drăguţ. De multe ori, caracterul tău împuţit de lepră iese la iveală. Şi să nu crezi că m-ai păcălit. Nu. Ştiam treaba cu Anita. V-am observat. Ce porc poţi să fii, Cesar ! Un porc arătos, cu bot frumos. Da, ştiu : voiam ca lucrurile să continue între noi, dar ştiam că mai devreme sau mai târziu o să oboseşti şi o să-ţi găseşti pe altcineva. Ştiam că asta n-o să fie mare lucru pentru tine. Şi mai ştiam că o să şi trăncăneşti ăleia care o să-mi urmeze. Nu-i aşa, Cesar, că nu poţi să-ţi ţii gura ? Tu, cu guriţa ta ai spus-o. Îţi închipui că mă grăbeam să te apreciez pentru detaliile pe care mi le dădeai

despre femeile cu care te culcaseşi, ştiind că într-o zi o să vorbeşti despre mine alteia. Dar n-o s-o faci, Cesar. Tu n-ai să mai vorbeşti despre nici o femeie, nici unei femei.

Vocea lui Mills izbucni cu tremurături :

— Eşti nebună !

— Nici vorbă. Aş fi, dacă te-aş lăsa să pleci de-aici, numai că nici vorbă de aşa ceva. O să fii găsit mâine dimineaţă şi o să se reconstituie scena morţii ; o să se descopere, probabil, că a fost o femeie, dar care femeie ? Doar au trecut atâtea pe-aici, nu-i aşa, Cesar ? Regimente de femei, şi toate au avut poftă să te omoare, într-un moment sau altul. Nu cred să-i treacă cuiva prin cap să mă bănuiască. Toată lumea din oraşul ăsta ştie că nu pot umbla. Cum aş fi putut veni aici să te omor ? S-ar putea presupune aşa ceva, întrucât casa asta îmi aparţine. Dar e suficient ca poliţia să se intereseze doar la doctorul Kindley, şi o să afle că nu pot merge. Ăsta niciodată n-o să recunoască faptul că a fost păcălit de mine de atâta amar de vreme. Şi apoi, mai este şi credinciosul de Franklin. Ştie că am am venit aici să te văd. Aflând că ai murit, o să fie încântat, Cesar. Fiindcă te urăşte. N-o să mă denunţe niciodată.

Mills avea buzele strâmbe şi albe. Urlă :

— Pune jos ăla, idioato ! Auzi ? Pune-l jos !

— Adio, Cesar. Şi ţeava străluci, urcând încet spre capul lui Mills.

— Nu trage ! urlă, şi îşi repezi braţele înainte, întorcându-se, fiindcă realizase că ea într-adevăr avea să tragă, şi el nu putea face nimic.

I-am lovit braţul cu pumnul, în clipa în care arma detună. Şocul izbiturii i-a paralizat degetele. Dădu drumul la armă, se întoarse şi mă lovi. I-am simţit unghiile zgâriindu-mi obrazul. Am vrut să pun mâna pe ea, dar a ţâşnit înapoi cu o săritură. şi s-a evaporat în grădină.

Am lăsat-o să plece. A alergat în lumina lunii, a traversat grădina, a trecut de poartă şi s-a urcat în maşină.

— Salut, tipule ! spuse Mills. Sunt momente în care pici la ţanc. Se prăbuşi în fotoliu, ca şi cum picioarele nu-l mai puteau suporta. Figura lui, de culoarea sulfului, era scăldată în sudoare. Bei ceva ?

Am făcut câţiva paşi în cameră, tamponându-mi zgârieturile cu batista. Sângeram doar într-un loc, restul erau doar julituri.

— Te-a cam dat gata, aşa s-ar spune ? Şi m-am aşezat pe braţul fotoliului unde şezuse Nathalie cu câteva minute mai devreme. N-o să ai niciodată un picior aşa de adânc înfipt în mormânt, ca acum.

— Ştiu, spuse Mills.

A încercat să-şi toarne whisky în pahar, dar mâinile îi tremurau într-un asemenea hal, încât n-a reuşit decât să stropească tot covorul.

I-am luat sticla :

— Lasă-mă pe mine.

S-a prăbuşit din nou în fotoliu, cu faţa inundată de sudoare. Olaf Kruger îmi spusese bine că dacă-i tragi una, se dezumflă. Nathalie îi trăsese una.

Am turnat băutură, cât să faci să plutească un iaht, i-am întins un pahar, iar pe celălalt l-am expediat direct prin gâtlejul meu, care mi se părea de lemn. De două zile nu mai băusem ceva atât de bun. Cel puţin aşa simţeam

Mills îşi bău paharul din trei înghiţituri. Ca un copilaş lăpticul. Cum termină, mi-l întinse.

— Încă unul la fel. Dumnezeule ! Ce m-a mai speriat, căţeaua ! Dacă n-ai fi intervenit...

— Ai fi mierlit-o, i-am terminat eu gândul, umplându-i paharul. Mă întreb cum naiba se face că ticăloşii de teapa ta nu sunt curăţaţi mai des. Dacă n-aş fi avut nevoie să-ţi vorbesc, aş fi lăsat-o să te omoare.

Îmi adresă o strâmbătură, care se voia un zâmbet.

— Ești o figură, tipule, zău așa. Ce mai, îți sunt dator. Cred și eu că m-a dat gata. E sonată de tot ! Nu știai ? E mai periculoasă ca un șarpe cu clopoței pe care-l calci pe coadă. Chiar că am crezut că o să dau ortul popii

I-am intins paharul.

— Nu bea totul dintr-o dată. Vreau să ai mintea limpede în următoarele zece minute.

— Dă-mi o țigară, îmi spuse. Am impresia că mi se plimbă pe șira spinării un milion de miriapode. Cred că o să spăl putina de-aici în doi timpi și trei mișcări. O cunosc eu, ca pe buzunarul meu. Știi ceva, tipule ? E în stare să se întoarcă acasă, să-și ia alt pistol și să vină din nou aici. N-am chef să-mi putrezească oasele din cauza ei. Trebuie să mă pun la adăpost de o târfă ca ea.

I-am dat o țigară și i-am aprins-o. Se chinui să mai spună ceva, dar nu mai era în stare. Reacția celor întâmplate începuse să se facă simțită, și nu m-ar fi mirat dacă ar fi leșinat

— Hai, copăcel, i-am spus ; n-o să ne întoarcă ; vino-ți în fire !

Mai dădu pe gât o dușcă și rămase nemișcat. Fixa covorul cu un aer tâmp. N-ar fi folosit la nimic să-l zgâlțâi. Fusese șocat și n-avea stomacul așa de tare să-și revină rapid.

A tăcut vreo cinci minute, după care mi-a zis cu o voce care mi s-a părut cât de cât normală :

— Și ce învârteai pe-aici, tipule ? Nu-mi răspunde dacă n-ai chef. Mulțumesc lui Al de Sus că te-ai nimerit prin preajmă. Fără tine, acum m-aș fi răcit deja.

— Am venit să stau de vorbă cu tine. Mă poți ajuta să rezolv o mică problemă de care mă ocup.

Mă privi și îmi zâmbi :

— Tipule, după cât ai făcut pentru mine, poți să mă întrebi tot ce-ți trece prin minte, îmi spuse serios. Îmi pare rău că te-am lovit. Știu că-mi porți pică. Scuză-mă.

— Aşa-i, am un dinte pentru tine, dar s-o lăsăm baltă. Credeam că puştoaica asta nu poate umbla. Care-i şmecheria ?

— Vrea să-i otrăvească viaţa lui taică-său. Ţi-am spus că-i nebună de legat.

— Da' ce i-a făcut Cerf ?

Se lungi în fotoliu, luându-şi o poziţie confortabilă.

— Vrei să ştii ? Am să-ţi spun totul. de-a fir a păr, dacă ţii neapărat.

— Dă-i drumul.

— Bine. Uite care a fost treaba : Nat o adora pe mama ei, dar de taică-său nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Şi ca tacâmul să fie complet, Cerf era nebun după ea. I-a făcut toate poftele şi era gelos fiindcă o iubea pe maică-sa şi pe el nu. Într-o zi au plecat toţi trei cu maşina. Conducea Cerf. S-au oprit să mănânce undeva, şi Cerf a tras zdravăn la măsea. Înăuntru, acolo unde or fi mâncat, a rezistat el, dar o dată ajuns afară, i s-a rupt filmul. Era beat frânt... şi îşi pocni degetele — uite aşa. În loc să lase la volan pe una dintre ele, s-a încăpăţânat să conducă el. Şi a intrat într-un camion. Ciocnire e puţin zis pe lângă ce s-a întâmplat. Şoferul camionului a murit pe loc, Nat şi-a pierdut cunoştinţa, iar maică-sa şi-a tăiat gâtul într-unul din geamurile maşinii. Cerf n-a avut nici o zgârietură. Când Nat şi-a revenit, era plină de sângele maică-si care stătea alături de ea, cu capul ţinându-se doar de pielea gâtului. Şi ştii ce cred eu ?

Îşi îndreptă spatele din fotoliu şi mă privi drept în ochi :

— Cred că Nat a înnebunit. N-ai zice asta, dar aşa este. Când Cerf a văzut-o pe fii-sa rănită, a fost cât pe ce să-şi piardă minţile ; şi Nat s-a prins imediat. De-atunci — doar ea mi-a spus-o — a devenit dură ca o piatră. El era responsabil de moartea mamei, şi a început să-l urască cu o violenţă care n-a făcut decât să crească. Ca să-l pedepsească, s-a prefăcut că nu poate umbla. Se prea poate

ca el să se fi simţit pedepsit în cursul primelor luni ; după câte mi-a spus ea, taică-său o iubea sincer, dar, după o perioadă, s-a obişnuit s-o vadă aşa. Ei nu-i venea să creadă una ca asta, dar sunt sigur că ăsta-i adevărul. Îţi dai seama ? A rămas pironită în fotoliul ei cu rotile sau ţintuită în pat, timp de doi ani ; nu ieşea decât atunci când Cerf era plecat din oraş sau noaptea, când ştia că n-o să vină s-o vadă. Asta nu te convinge că e într-o dungă ?

— Şi tu cum ai intrat în horă ?

— Cerf avea nevoie de un paznic la poartă. Pe vremea aia, eram pe drojdie. Am acceptat slujba. Ştii cum devine cazul... După două zile, a început să-mi facă avansuri. Cred că se plictisea singură ; probabil că s-a gândit că n-o să se facă gaură-n cer dacă o să aibă şi ea un tip cu care să se distreze niţel.

— Ştii ceva despre o valiză plină cu obiecte furate, care a fost găsită în dormitorul Anitei ?

— Asta a fost ideea lui Nat. Eu am făcut cheta şi ea a ascuns valiza. Zicea că chestia asta o să le strice luna de miere ; şi n-a greşit. Era plină de idei fermecătoare.

— Poţi să-mi spui ceva despre Gail Bolus ?

Mă privi surprins.

— Tipule, da' văd că ştii o grămadă de lucruri ! O cunoşti ?

— Eu te-am întrebat. O cunoşti, nu ?

A încuviinţat.

— Da. A venit în oraş acu' vreo patru luni. E moartă după box. Ne-am întâlnit la Kruger. Atunci mai boxam ceva. Ne-am cuplat. Îi plăcea să mă vadă pe ring. Când m-am lăsat de box, mi-a dat papucii. E dată naibii, tipule... Şi are o minte brici. Cu o tipă ca asta, pur şi simplu te jucai cu focul. N-am mai continuat. Pot să-ţi mai spun că-şi câştigă existenţa jucând poker. Învârtea cărţile pe degete ca şi cum şi-ar fi aprins ţigara. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea.

— Ţi-a vorbit vreodată de Lee Thayler ?

A clătinat din cap.

— Cine-i ăsta ?

— N-are importanţă. Ce făceai la Barclay acasă acu' două zile ?

Cu asta l-am făcut pilaf.

— Auzi, da' ce naiba... chiar eşti peste tot ? Ce Dumnezeu căutai acolo ?

— Eram şi eu în trecere. Ia zi, ce făceai ?

— Asta era tot o idee a lui Nat. M-a trimis acolo să caut nişte dovezi să-l convingă pe Cerf că Anita îl înşela. Dar n-am găsit nimic.

Mi-am golit paharul şi m-am ridicat.

— N-ai nici o părere despre moartea Danei Lewis ?

Îşi scutură din nou capul.

— Nici una. Nat pretinde că ar fi Anita, dar nu cred. Nu e genul ei. Se ridică şi el. Spaima şi whisky-ul îl făcură să se clatine. Dacă asta-i tot ce voiai să ştii, eu o întind. Tipule, îmi fac valiza şi mă cărăbănesc de-aici. N-o să pun capul pe pernă liniştit până când n-o să fiu la o mie de kilometri de ea.

— În regulă. Asta-i tot ce voiam să ştiu, i-am spus.

5

Tot drumul până la Ocean City am rumegat în minte ce auzisem şi ce-mi spusese Mills. La prima vedere, nimic din ce aflasem n-avea vreo legătură cu moartea Danei, dar se lămuriseră câteva puncte care aveau neapărată nevoie să fie lămurite.

Numai că asasinul Danei continua să fie liber.

Eram în continuare sigur că soluţia problemei o constituia mobilul crimei şi motivul pentru care colierul fusese găsit acasă la Dana. Dar nici vorbă să pot explica faptele

astea două. După cât mă ducea mintea, toate bănuielile trebuiau să se îndrepte asupra lui Thayler, sau chiar asupra lui Bannister, Thayler fiind însă suspectul numărul unu. Nu-l prea vedeam eu pe Bannister în postură de asasin. Doar dacă blestematul ăla de colier nu fusese mobilul crimei, încât Bannister, neprimindu-şi dreptul, s-a răzbunat, omorând-o pe Anita. Era o variantă care nu mă atrăgea, dar pe care trebuia s-o iau totuşi în considerare.

Cât despre Nathalie, nu credeam cu s-o fi omorât pe Dana. Mai întâi, că n-avea nici-un motiv, şi apoi, nu putea să folosească o armă de calibrul 45.

Şi am continuat să întorc pe toate părţile ideile astea, încercând să asamblez piesele mozaicului, dar până la urmă n-am ajuns la nici o concluzie, şi m-am trezit frânând în faţa cabanei mele.

Mi s-a părut nostim că n-am găsit în casă lumina aprinsă. Am deschis uşa, am aprins lumina şi am intrat greoi. Pe şemineu, pendula arăta unu şi un sfert. Eram aşa de obosit, încât aş fi fost în stare să adorm îmbrăcat.

Când mă îndreptam spre dormitor, telefonul începu să sune. Am înjurat, m-am aşezat pe marginea patului şi am ridicat receptorul.

Era Pat Finnegan şi părea foarte agitat.

— L-am găsit, dom'le Malloy. S-a pitit ca un şobolan, la Joe Betillo ; e acolo acum.

Am ciulit urechea.

— Cine ? Thayler ?

— Păi cine altul ? Vreţi să vin cu dumneavoastră ?

— Nu, du-te şi culcă-te. Am bătut uşor perna, cu regret. O să mă descurc singur, aşa cred. Îţi mulţumesc pentru pontul ăsta.

— Auziţi, dom'le Malloy, nu puteţi merge acolo de unul singur. Se părea că i se ridicase moralul. Betillo este un individ periculos. Fiţi atent !

— Pat, nu te agita, fii liniştit. Te mai rog ceva. Sună-l pe Kerman la Frisco şi spune-i să se întoarcă cu primul avion. Spune-i unde este Thayler. I-am dat telefonul lui

Kerman. Lasă-i în seama mea pe Joe și Thayler ; sunt ai mei.

— Mă rog, da' Joe e periculos...

L-am întrerupt :

— Și eu. Du-te și te culcă. Noapte bună.

Am închis, am aruncat o ultimă privire încărcată de regrete asupra pernei mele și m-am îndreptat spre mașină.

CAPITOLUL IX

1

Îl cunoşteam pe Joe Betillo şi din vedere, şi din auzite. Era antreprenor de pompe funebre, îmbălsăma, făcea sicrie, provoca avorturi şi mai trata, fără să pună întrebări, rănile provocate de gloanţe sau de şişuri. Avea un magazin cu intrare şi prin faţă şi prin spate, în Coral Gables, cartierul ăla mizerabil din Ocean City. Magazinul era situat la capătul unei fundături, la intrarea căreia „Delmonico" domina esplanada din faţa portului.

Coral Gables este un cartier îndepărtat în partea de vest din Ocean City : o adunătură de cocioabe care au proliferat în jurul golfului ce serveşte drept port. Comerţul de bureţi, peşte şi carapace de broaşte ţestoase este înfloritor şi toată industria asta constituie o sursă de venituri pentru puşlamalele cartierului.

Nici pe departe să fie un colţişor liniştit, iar poliţaii dacă se aventurează pe-acolo, o fac numai în grup ; rareori se întâmplă să treacă o noapte fără ca un cuţit să nimerească în maţele cuiva, sau vreo sticlă să spargă vreo căpăţână.

Am parcat în întuneric, la câţiva metri de intrarea inundată de lumini a lui „Delmonico". Ceasul de la bordul maşinii arăta două fără un sfert. Se auzea un pian mecanic, cântând un ritm de jazz. Esplanada era pustie.

Am coborât din maşină şi am înaintat până la străduţa care ducea spre Betillo. Prin ferestrele barului se zăreau câţiva beţivi, căzuţi laţi pe mese, iar aproape de intrare, două fete în şorturi, singure la o masă ; privirile lor

extenuate hoinăreau asupra luminițelor ce scânteiau pe apa presărată cu pete de petrol.

Având grijă să nu ies din întuneric, am luat-o liniștit de-a lungul străduței, care puțea de-ți muta nasul din loc a whisky rânçed și a pește stricat. Străduța făcea un cot brusc și m-am pomenit în fața lui Betillo. Era o maghernița de două etaje, construită din materiale obținute de la demolări, șubredă și prost întreținută, albită de soare și de vântul sărat. În fața clădirii se înălța un gard. Mi-am aruncat ochii primprejur și, dintr-un salt, l-am sărit.

Am aterizat într-o curte vastă, plină de scânduri, rumeguș și talaș. Printre acoperișurile din jur, luna împrăștia haotic pete de lumină și întuneric, și chiar dacă ar fi ieșit cineva la fereastră, tot nu cred că m-ar fi putut vedea.

Am traversat curtea mergând aplecat și folosind doar locurile întunecate, în căutarea unei ferestre accesibile. Am găsit una care mi s-a părut potrivită, în spatele casei. Ajungeam la ea, și din câte mi-am dat seama, era închisă pe dinăuntru cu un simplu cârlig. Am băgat lama briceagului între fereastră și tocul ei și am săltat cârligul. Apoi am încercat ușurel s-o ridic. Fereastra alunecă fără zgomot. Nu m-am grăbit. Am înălțat-o centimetru cu centimetru, până când s-a făcut suficient loc să mă strecor înăuntru. Am aprins lanterna. Fasciculul ei lumină o cameră goală, a cărei podea era acoperită cu rumeguș și talaș. Am trecut cu un picior, apoi cu celălalt, și am ajuns înăuntru.

Lângă fereastră, o ușă dădea într-un culoar. La capătul culoarului se afla o scară, iar la capătul ei, altă ușă. Am văzut toate astea luminând de câteva ori, rapid, cu lanterna.

Înainte de a pleca din camera în care mă aflam pentru moment, am stins lanterna și am tras cu urechea. Magazinul și clădirea de deasupra mea erau la fel de liniștite și de negre ca și un puț de mină într-o zi de sărbătoare.

Am avansat precaut de-a lungul culoarului, folosindu-mă de lanternă doar când era necesar. Am deschis ușa care dădea pe palier și am aruncat o privire în camera care mi s-a părut destul de mare și în fundul căreia se în-

grămădeau o mulțime de sicrie. Prima senzație care m-a întâmpinat a fost mirosul plăcut și dulceag al dezinfectantului în care se pun cadavrele la marinat.

M-am strecurat în cameră, am închis ușa și am aprins lanterna, cercetând pereții. De-a lungul celuia din fața mea erau puse de-a valma vreo treizeci de sicrie din brad, care mi s-au părut aruncate acolo în mare viteză. Lângă zidul din dreapta se aflau trei articole mai serioase, dintre care unul din abanos, cu mânere din argint. În centru se afla piesa de bază a colecției, din nuc și cu mânere din aur. În alt colț se zărea o masă lungă de marmură și, ceva mai aproape, un fel de cadă de baie : am bănuit că acolo își îmbălsăma Betillo cadavrele.

Am bântuit cam peste tot, ridicând capacele sicrielor, aruncându-mi ochii ici-colo, nu prea încântat de mine, fără să știu prea bine ce caut, dar sperând să descopăr ceva. Ceea ce s-a și întâmplat.

Mă întorsesem la sicriele îngrămădite în fundul camerei, alea ieftine din brad. Al doilea capac pe care l-am ridicat mi-a permis să dau cu ochii de Anita Cerf.

Eram pe jumătate sigur că o s-o găsesc pe undeva, prin zonă, și îmi pregătisem nervii pentru revederea figurii ei însângerate. Dar în lumina vie și crudă a lanternei era chiar mai oribilă decât îmi puteam imagina. Betillo o îmbălsămase de mântuială ; nici nu încercase s-o aranjeze sau să-i astupe gaura din frunte, ori măcar să-i spele fața. Inima mi-a dat un rateu, și mai înainte de a-mi putea reveni, capacul sicriului mi-a scăpat din mâini, căzând cu un zgomot care a reverberat ca un bubuit de tunet.

Am ascultat nemișcat, cu inima bătându-mi și cu gura uscată. Nimic. Dintr-o dată am realizat că eram neînarmat, iar dacă aveam să fiu prins, nu-i duceam eu grija lui Betillo cum să mă trimită pe lumea ailaltă și apoi să mă arunce în apa portului, sau să mă îmbălsămeze și să mă lase așa vreo douăzeci de ani, într-una din cutiile alea ale lui, până să devin o mumie. Numai gândindu-mă la așa ceva și m-am și înfiorat, încât am hotărât că lucrul cel

mai înţelept era s-o şterg cât mai rapid şi să supraveghez maghernița de afară, aşteptându-l cuminţel pe Kerman.

De îndată ce am luat hotărârea asta, mi s-a părut că timpul care-mi trebuia să ies nu se mai sfârşea. Am ajuns la uşă în vârful picioarelor. În clipa în care am atins clanţa, am simţit-o mişcându-se. Inima mi-a sărit din loc, iar stomacul mi-a ajuns până-n gât. Cineva de-afară tocmai deschidea uşa.

Am stins lanterna, m-am dat înapoi în linişte câţiva paşi şi am aşteptat. Camera era cufundată în întuneric şi, nefiind deschisă nici o fereastră, mirosul de dezinfectant devenise greţos. Mi-am ţinut respiraţia, am ascultat şi am scrutat întunericul, aşteptând să se întâmple ceva.

Linişte de mormânt. Mi-am auzit bătăile inimii şi adierea aerului pe care-l dădeam afară pe nas. Podeaua trosni în apropierea mea. Cine intrase, oricine ar fi fost, pesemne că avea ochi de pisică. Venea spre mine ca şi cum m-ar fi văzut. L-am simţit că este lângă mine după întunericul care devenise mai profund în clipa în care silueta sa îmi răsări în faţă. Mai înainte de a putea face vreo mişcare, două mâini de gheaţă ieşiră din întuneric şi mă înhăţară de gât.

Preţ de o secundă, am rămas ca o stană de piatră : frică, panică, numiţi-o cum vreţi, dar am rămas paralizat. Nişte degete mi se înfundară în gât, două dintre ele strivindu-mi carotida. Era o priză mortală, sălbatică, nu mai aveam aer în plămâni şi nici sânge în creier.

Din reflex, mi-am apucat duşmanul de încheieturi. Dar probabil că avea pumnii de oţel, după cum mă strângea jigodia, şi ca să mă eliberez din strânsoare, precis că ar fi durat ; ori eu nu prea aveam vreme de pierdut. Deja vedam roşu în faţa ochilor, iar plămânii mei urlau după ajutor. M-am întors şi i-am atins pieptul, să văd distanţa dintre noi, după care i-am pocnit o directă în care-mi pusesem toate forţele ce-mi rămăseseră. Pumnul mi se înfipse sub coastele lui şi aerul îi părăsi plămânii cu un gâlgâit. Îmi lăsă gâtul, dar mai înainte de a face vreun pas

înapoi, am mai apucat să-i plasez şi un croşeu care îl trimise undeva, în întuneric.

Am aprins lanterna. Lumina îl prinse în spotul ei pe Betillo, care se năpusti asupra mea, împleticindu-se. Faţa lui mare, zdrobită, exprima o suferinţă şi o furie animalică. M-am aplecat pentru a eschiva lovitura lui de dreapta, care m-ar fi decapitat dacă şi-ar fi atins ţinta. Am lăsat lanterna şi i-am trosnit una sub ureche. S-a auzit zgomotul unui topor care a despicat un trunchi. Îşi pierdu echilibrul şi căzu. Nu i-am lăsat răgazul să se scoale, i-am sărit deasupra, am sărit cu picioarele pe pieptul lui şi l-am făcut chiseliţă. Am căzut lângă el, dar îl dovedisem. M-am sculat dintr-o săritură. Am luat lanterna şi am îndreptat-o asupra lui. Era întins pe spate, cu corpul agitat de spasme, încercând să facă rost de nişte aer pentru plămânii ăia, de sub coastele zdrobite.

Am îngenuncheat lângă el, mi-am înfipt mâna în claia lui de păr lung şi clisos şi i-am izbit capul de podea, pe care şocul ăsta o făcu să se zguduie. Dădu ochii peste cap cap şi părăsi sala de şedinţe.

Totul se petrecu în mai puţin de jumătate de minut ; o adevărată luptă între două fiare sălbatice. Abia suflând, m-am aplecat asupra lui să văd dacă-l altoisem ca lumea. După cum arăta, dura câteva ore până să revină la suprafaţă, dacă vreodată ar mai fi revenit. L-am controlat să văd dacă avea vreo armă, dar nici vorbă de aşa ceva. Şi în plus, făcusem un tărăboi să scoli şi un mort.

M-am dus la uşă, am deschis-o şi am căscat ochii în întuneric. În clipa în care am pornit-o pe culoar, liniştea a fost întreruptă de o detunătură. M-am aruncat pe burtă, crezând că se trage asupra mea. S-au auzit trei focuri de armă care, făcând casa să răsune, m-au asurzit de tot. În orice caz, nu asupra mea se trăgea. Zgomotul era foarte aproape, numai că nu văzusem nici o lumină.

Cu sudoarea şiroind, am rămas lipit de zid, ascultând. O uşă se trânti. Deasupra mea, alergară paşi de-a lungul unui culoar, după care o altă uşă se trânti. Apoi, linişte.

2

Nu eram deloc grăbit să urc scăzile. N-aveam nici o idee de ce anume putea să mă aştepte, iar fără armă mă simţeam la fel de vulnerabil ca un melc fără cochilie. Dar m-am gândit brusc că poate cineva sus era pe moarte şi că aş putea face ceva.

Am urcat scările în patru labe. Pe la jumătatea lor, am adulmecat fumul. Fumul de praf de puşcă. Am continuat să urc fără zgomot, cât am putut de rapid, dar cu grijă.

Pe palier mi-am luat inima în dinţi şi am aprins lanterna. Lângă locul unde stăteam ghemuit, printr-o uşă deschisă, ieşea o dâră de fum pe care fasciculul lanternei o făcea vizibilă.

Întrucât nimeni nu trăsese asupra mea, am început să sper că ăla care şi-a făcut numărul a întins-o. Dar cu toate astea, ţineam la pielea mea, aşa că am ciulit urechea, stând în continuare în patru labe. După câteva clipe m-am obişnuit cu bătăile inimii şi ale tâmplelor. Numai că am depistat un alt gen de zgomot : zgomotul unei respiraţii care răzbătea din camera în care avusese loc şedinţa de tir. Am spus respiraţie, dar mai curând puteai zice zgomotul a două foale găurite. Şi am mai auzit un zgomot. Un fior de gheaţă mi-a străbătut şira spinării : zgomotul regulat al unor picături căzând pe podea.

M-am ridicat, mi-am luat inima în dinţi şi am înaintat până la uşă. M-a izbit în nas un miros puternic de praf de puşcă. Zgomotul de respiraţie pe care-l auzisem s-a transformat într-un suspin şi un geamăt, care au făcut să mi se zbârlească părul. Am aprins lanterna. Ceea ce am văzut, n-avea să-mi iasă din minte mulţi ani. După ce am aruncat o privire, am căutat comutatorul ; peste câteva clipe, camera se umplu de o lumină albă şi violentă.

Era o cameră mică ; mă aflam chiar în faţa patului. Pe el era lungit un bărbat îmbrăcat în pantaloni de pijama. Bustul îi era gol. Două gloanţe de 45 făcuseră pârtie prin

pieptul lui alb și păros. Sângele îi curgea de o parte și de alta a coastelor, într-un șiroi violaceu și strălucitor. Al treilea glonț îi tăiase artera jugulară, iar sângele îi țâșnea pe-acolo, sub forma unui jet roșiatic, oribil, care stropea peretele și se scurgea pe podea.

Mi-a trebuit cam o secundă să-l recunosc pe individul care ocupa patul. Figura lui, văduvită de sânge, de o culoare pământie, părea că este gata să fie expusă la muzeul figurilor de ceară.

Dacă nu v-ați prins cine era, vă spun eu. Era Thayler. Nu mai puteam face nimic pentru el. Era o minune că încă mai trăia. Chiar dacă i-aș fi putut opri hemoragia arterială, tot nu puteam face nimic pentru găurile pe care le avea în carcasă.

A rămas foarte calm și și-a fixat asupra mea ochii, niște ochi cenușii, din care teama era absentă. Viața se scurgea din el, stropea peretele și picura pe podea.

— Cine ? l-am întrebat, aplecându-mă deasupra patului. Repede, încă mai poți vorbi. Cine ?

Nu mai avea mult de trăit, plămânii i se umpluseră de sânge, dar totuși încerca să vorbească. Gura i se mișcă, iar maxilarele i se contractară : asta era tot ce putea face. Dar se forță să se facă înțeles. Efortul îl făcu să transpire din abundență iar sudoarea i se amestecă cu sângele ; ridică încet o mână și arătă ceva. Am urmărit direcția indicată de degetul său și am dat cu ochii de un dulap.

— Este ceva acolo ?

Am ocolit patul și am deschis ușa dulapului. N-am văzut decât un costum, o pălărie și o valiză mică. L-am privit pe deasupra umărului. Privirea lui cenușie mă fixă cu insistență, încercând să mă facă să înțeleg ce voia să spună.

— În costum ?

Am scos costumul din dulap.

Degetul rămăsese în continuare întins. Am scos și pălăria și valiza și l-am privit din nou. Degetul arăta în continuare spre dulap, care după câte puteam vedea eu, era gol-goluț.

— E ceva ascuns înăuntru ?

Mi-a răspuns afirmativ din ochi, iar mâna îi căzu. Respira din ce în ce mai greu. În găurile pe care le avea în piept începură să se formeze bule de aer.

M-am întors spre dulap și am îndreptat fasciculul lanternei asupra bazei lui, dar n-am văzut nimic altceva decât praf.

Am scos briceagul, am desfăcut lama cea mai solidă și am forțat scândura. În timp ce mă munceam, am realizat brusc că nu mai auzeam respirația șuierătoare. Am aruncat o privire pe deasupra umărului. Pe perna mânjită de sânge, figura lui Thayler luase culoarea argilei, iar maxilarul părea că se desprinsese de la locul său. Degetul rămăsese în continuare îndreptat spre dulap, iar ochii lui goi și morți mă priveau în continuare.

Am smuls scândura și am explorat cavitatea cu razele lanternei. Nimic altceva decât praf, unul sau doi-trei gândaci și dovezile că, odată, acolo sălășluise un șoarece. M-am ridicat, am examinat din nou dulapul, știind că trebuia musai să părăsesc casa, dar și ferm convins că Thayler voia să descopăr ceva : probabil explicația acestui întreg șir de crime.

Lângă mine se afla un scaun ; l-am luat și m-am urcat pe el, să văd mai bine partea superioară a dulapului. Un panou de lemn închidea fundul dulapului. Am băgat lama briceagului sub el și am încercat să-l smulg. Panoul rezista, dar m-am îndârjit ; am simțit cum lama briceagului se îndoise sub forța apăsării, dar am avut grijă să nu apăs mai mult și am gradat presiunea, puțin câte puțin, fără să mă opresc...

Panoul începu să se miște, dar deodată am auzit un zgomot ușor care putea fi foarte bine un zgomot de pași. Am coborât de pe scaun, m-am strecurat până la ușă și am ascultat atent. Neauzind nimic, am stins lumina, am deschis ușa și am scrutat întunericul culoarului. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul și m-am întrebat dacă n-o să-mi sară din piept atunci când, brusc, peretele parterului se lumină.

Am ieșit din cameră și m-am aplecat deasupra rampei scării. Cineva mișca jos. O lanternă se aprinse și am zărit un polițai la piciorul scării. Ridică spre mine capul și privi în întuneric.

— Trebuie să fie sus, Jack, murmură o voce. Jos nu e nimeni.

N-am mai așteptat să văd sau să aud mai mult ; am intrat rapid și în liniște în camera mortuară, am închis încetișor ușa și am aprins lumina. Din fericire, ușa era prevăzută cu un zăvor zdravăn, pe care l-am împins la locul lui. Îmi mai rămâneau vreo două minute să găsesc ceea ce căutam. M-am întors la dulap, mi-am băgat degetele în spațiul pe care deja îl creasem și am tras de panou cu toată puterea. Panoul se mișcă, iar cuiele se smulseră cu un scrâșnet ascuțit. Am tras în continuare și am rămas în mâini cu bucata de lemn. Am aprins lanterna. Am dat cu ochii de două lucruri : un Colt de calibrul 45, echipat cu o drăcie care semăna cu un fel de lunetă în miniatură și un carnet cu coperți din piele. Am înhățat totul în clipa în care cineva bușea în ușă.

— Deschide ! strigă o voce. În numele legii, deschide !

Am băgat arma în buzunarul din spatele pantalonilor și carnetul în haină. Am coborât în liniște de pe scaun și m-am îndreptat spre fereastră.

În momentul în care am deschis-o, unul din polițai se aruncă cu toată puterea asupra ușii, dar zăvorul rezistă.

— Coboară și du-te prin spate, l-am auzit. O să încerce să iasă pe fereastră.

Am auzit cum unul dintre polițai cobora scările în goană.

Deja încălecasem fereastra. Curtea se afla sub mine, la vreo zece metri. Nici vorbă să aterizez acolo, iar în afară de asta, polițaiul avea să ajungă în ea dintr-o clipă în alta. Streașina se afla exact deasupra mea. Am apucat-o și am tras de ea, să văd cât este de solidă. Părea destul de zdravănă. Am început să mă cațăr pe acoperiș, din mine picurând stropi de sânge și sudoare. Timp de câteva secunde, am rămas spânzurat în gol. Până la urmă, am reușit să

ating cu laba piciorului streaşina şi să-mi recapăt echilibrul. Am simţit cum streaşina gemea sub greutatea mea. De jos, o voce strigă ceva. După un efort cumplit, am fost în stare să mă prăvălesc pe acoperişul în pantă şi am început să mă cocoţ cu disperare pentru a mă putea adăposti în spatele vreunui coş. Un foc de armă răsună. Bucăţi de cărămidă îmi săriră pe gât. După un salt disperat, m-am ascuns în spatele unui coş şi am rămas acolo, întins pe spate, încercând să-mi recapăt sufletul. Mi-am dat seama că n-o să am prea mult timp la dispoziţie şi că poliţaii o să urce să mă caute. Şi colac peste pupăză, mai era şi o lună de te puteai crede în plină zi. La câţiva metri de mine, dincolo de străduţă, se vedea acoperişul plat al lui „Delmonico".

— Jack, e pe acoperiş ! strigă poliţaiul de jos. Urc şi eu.

M-am aventurat până la cealaltă extremitate a acoperişului, m-am ridicat şi am evaluat distanţa dintre cele două clădiri. Altă scăpare nu era.

Trebuia musai să-mi fac vânt de-acolo, cu străduţa la zece metri sub mine.

Am alergat cei câţiva paşi care mă despărţeau de marginea acoperişului şi m-am aruncat în gol. Fiind în aer, m-a bătut gândul că n-o să ajung la ţintă. M-am destins înainte ca un arc şi m-am zdrobit cu pieptul de streaşina din faţă, am alunecat, dar mâinile zgâriau suprafaţa plană a acoperişului, în speranţa că se vor agăţa de ceva. Am simţit o ţeavă şi m-am apucat cu disperare de ea. A rezistat şocului. M-am căţărat pe acoperiş, m-am rostogolit deasupra şi am încercat să respir ca lumea.

Nici un coş în spatele căruia să mă ascund, iar luna mă lumina ca un proiector. Am văzut un chepeng, am mers de-a buşilea până la el, l-am ridicat şi, fără să mă mai uit unde aterizez, mi-am dat drumul în beznă.

Timp de o jumătate de minut am rămas întins pe podea, trăgând cu nesaţ aer în gură. Picioarele îmi erau ca de vată şi puţin îmi păsa unde eram şi ce avea să se întâmple. În momentul în care m-am hotărât să mă ridic,

lângă mine se deschise o ușă și o lumină cernută mă învălui.

Am făcut un salt și m-am pregătit de bătaie, dar m-am pomenit nas în nas cu o fetișcană în cămașă de noapte, transparentă ca un geam.

Era o blondă înaltă, cu figura obosită ; mă privea cu o curiozitate adormită.

— Bună seara, îmi spuse. Ai necazuri, iubitule ?

Am căutat un zâmbet prin preajmă.

— Dacă așa ceva se poate numi necazuri ! Nenorocire, nu alta ! Sûnt individul cel mai nefericit de pe fața pământului.

Se frecă la ochi și căscă.

— Polițaii ?

— Da, polițaii. Și m-am ridicat.

Veni lângă mine.

— Hai, intră, o să scotocească toată dărăpănătura asta.

Am urmat-o în cameră. Era o încăpere mică, neîngrijită, mobilată cu mare zgârcenie : un pat, o comodă, o chiuvetă și un covoraș ros până la urzeală. Astea erau singurele extravaganțe pe care le oferea camera.

— Ce-ai făcut, iubitule, mă întrebă căscând, după ce se așeză pe pat. Avea dinții mari și albi, iar gura nu-i era decât o dungă lăbărțată de ruj. Am auzit trăgându-se. Tu erai ?

— Da, adică asupra mea se trăgea. Polițaii erau gata-gata să mă potcovească. A trebuit să mă mișc rapid,

În culoar se auzi un zgomot înfundat de pași grăbiți.

— Polițaii ! Au și ajuns deja, i-am spus.

— Sunt nebuni că-și bagă nasu' aici.

Traversă camera rapid și, fără zgomot, trase zăvorul și apăsă pe un buton.

— Asta-i pentru a chema ajutoare. Zâmbi ușor. Nu fi constipat, iubitule ! Te scap eu.

Ușa începu să se zgâlțâie din țâțâni.

O voce strigă :

— Deschide, sau spargem ușa !

Am tras-o pe fată deoparte din fața ușii.

Nişte paşi bocăniră pe scară. O altă voce strigă :

— E poliţia ! Hei, Joe ! Ăştia au înnebunit !

Unul dintre poliţai urlă :

— Daţi-vă înapoi ! N-are nici o legătură cu voi ! Daţi-vă înapoi sau trag !

Se auzi un foc de armă şi apoi un strigăt. Alţi paşi cutremurară scara. Am smuls cearşaful de pe pat, l-am sfâşiat, am înnodat bucăţile cap la cap şi m-am repezit la fereastră. Împuşcăturile se înteţiseră. Mi-am adunat toţi banii din buzunare şi i-am îngrămădit în mâinile fetişcanei.

— Adio, micuţo, şi îţi mulţumesc !

Un glonţ străpunse uşa. Cineva de-afară intră în horă cu o jucărioară care semăna tare mult cu un automat.

Am deschis fereastra.

— Ah, exclamă blondina, vădit interesată. Între timp se trezi de-a binelea. Mă înnebunesc după aşa ceva ! Ai grijă să nu păţeşti ceva când o să-ţi rupi gâtul !

Am făcut ultimul nod, am aruncat totul pe fereastră şi am încălecat pervazul.

— Închide fereastra pe nodul ăsta şi grăbeşte-te. O să-ţi fac cinste când o să trec pe-aici.

A închis fereastra cum i-am spus. Prin casă se trăgea ca la bâlci. Blondina îmi făcu cu mâna prin fereastră.

M-am apucat de cearşaf şi am început să cobor de parcă aş fi fost urmărit de o turmă de draci. În momentul în care am aterizat, o voce strigă la mine „Hei" şi o umbră se năpusti asupra mea.

Am pivotat în aceeaşi clipă în care o mână mă înşfăcă de umăr. Nu eram eu în dispoziţia în care cineva să-mi pună o mână pe umăr. Pumnul meu drept se transformă în upercut şi întâlni maxilarul individului care îmi spusese „Hei". Se auzi un geamăt şi omul meu căzu înainte, agăţându-se de mine. I-am tras un şut de l-am pus în patru labe. A rămas aşa, horcăind.

Am alergat până la capătul aleii, unde îmi lăsasem maşina.

3

Era aproape trei când am frânat în faţa unei clădiri din Jefferson Avenue. Imobilul era ceva mai retras faţă de stradă, iar în curte se afla un bazin cu o fântână în el, semn de distincţie evidentă. Apartamentele erau mai curând nişte faguri de albine, strâmte, lipite unul de altul şi scumpe foc. Mai fusesem pe-aici. Nu aveau decât un singur avantaj, ăla că erau insonore. Dar chiar cu avantajul ăsta, tot aş fi preferat să trăiesc sub un cort, decât acolo.

Cele două camere ale lui Gail Bolus se aflau la parter, pe latura estică. N-am vrut să-i stric reputaţia, folosind intrarea principală. Portarul s-ar fi putut să interpreteze greşit vizita asta făcută unei femei tinere şi singure, mai ales la o oră aşa târzie. Am traversat o peluză şic, am trecut prin faţa fântânii şi am luat-o pe o alee cimentată, care ducea spre glasvandul de la salonul ei.

Apartamentul era cufundat în întuneric. Fereastra de lângă uşă trebuia să fie cea de la dormitorul ei. Am ciocănit uşor în geam. Probabil că avea somnul uşor, fiindcă la a treia ciocănitură, am văzut prin perdele aprinzându-se o lumină. M-am dat înapoi şi mi-am scos o ţigară. Eram frânt de oboseală, muream de cald şi speram să găsesc ceva de băut înăuntru. În timp ce-mi aprindeam ţigara, perdelele se dădură la o parte şi apăru domnişoara Bolus. Nu i-am văzut decât conturul capului, dar ea mă văzu la lumina chibritului. I-am zâmbit.

Mi-a făcut semn să intru şi dispăru. Perdeaua căzu la locul ei.

În faţa intrării, am simţit pe obraz o picătură de apă. De vreo zece minute, nori negri se îngrămădeau pe cer. Se pregătea să plouă cu găleata. Nu-mi displăcea deloc. Căldura asta sufocantă mă scotea din sărite. Cum s-a deschis uşa. ploaia începu să cadă în rafale.

— Bună. am făcut. ştii. afară cam plouă.

— M-ai trezit pentru atâta lucru ?

Ţinea uşa întredeschisă şi se uita la mine. Lumina din salon cădea din plin asupra mea.

— Pentru asta şi pentru altele. Pot să intru ? Mor de sete.

Se dădu deoparte.

— Când am auzit bătând în geam. am crezut că erau nişte hoţi ; probabil că am visat bandiţi.

Am intrat într-o cameră mică şi confortabilă. mobilată într-un stil prea modern pentru gustul meu. M-am aşezat într-un fotoliu în formă de S, mi-am aruncat pălăria pe divanul alăturat şi am îndreptat spre gazdă o privire cercetătoare.

Peste cămaşa de noapte din mătase, purta un halat de culoare sidefie. Picioarele ei mici erau băgate în nişte papuci îmblăniţi, iar părul strălucitor îi era strâns la spate cu o bentiţă bleu. Mi s-a părut trezită mai de demult, iar fardul îi era deosebit de proaspăt. În ochii ei verzi de chinezoaică se întrezăreau un pic de furie şi o supriză pe care nu şi le putea ascunde.

— Dă-i încolo de bandiţi, i-am spus. Bem ceva ? Sau n-ai nimic de băut ?

Păşi prin faţa mea şi se îndreptă spre bufet.

— Eu cred că tu o să mă superi rău de tot. Nu m-ai văzut niciodată furioasă ?

— Nu, nu-mi amintesc. Şi de ce să te supăr ?

Îmi turnă o porţie zdravănă de whisky, adăugă un pic de apă minerală şi-mi întinse paharul.

— Nu suport să fiu trezită brusc. Şi în afară de asta, cred că mă iei cam în joacă.

Am dat pe gât o duşcă. Era excelent.

— S-ar putea. Am pus paharul pe masă. suspinând uşor. Numai că asta nu-i o vizită de curtoazie. Am venit cu treabă : să revolz o problemă care nu poate aştepta până mâine.

Se aşeză pe braţul canapelei, îşi încrucişă picioarele fine şi îmi aruncă o privire întrebătoare :

— Ce problemă ?

Am tras adânc din ţigară şi am suflat fumul spre tavan.

— Lee Thayler a fost omorât acum vreo oră. Două gloanţe în piept, iar al treilea i-a retezat o arteră.

Urmă o pauză lungă, lungă de tot. Liniştea era întreruptă din când în când de motorul frigiderului, care zumzăia undeva, pe-alături.

Am privit-o. Era foarte calmă : cu braţele încrucişate pe piept, privirea inexpresivă, gura închisă şi aspră. Nu degeaba juca ea poker ; pe figură nu i se putea citi nimic.

Până la urmă se hotărî să întrebe :

— Cine l-a omorât ?

— Aceeaşi persoană care i-a omorât pe Dana, Leabdetter şi Anita. Ia spune-mi tu mie, de ce eşti aşa de secretoasă ? Nu ştiam că Anita şi cu tine eraţi prietene la cataramă, iar Thayler era partenerul tău de pat !

— Asta-i o poveste veche. Ridică din umeri. Cum ai descoperit-o ?

— Eh, am făcut cunoştinţă cu un tip, unul Nick Nedick. Mi-a arătat o fotografie de-a lui Thayler. Erai şi tu acolo.

— Mă duc să fac nişte cafea. Se ridică de pe braţul canapelei. Bănuiesc că ai să-mi pui o grămadă de întrebări, nu ?

— Da, da, fă nişte cafea. Mi-am mai aprins o ţigară. Putem vorbi acum, sau mai târziu ; cum îţi convine. Văd că nu prea te-a zguduit moartea lui Thayler ?

— De ce să-mi pese ? Ne-am despărţit ; şi chiar am uitat de existenţa lui.

Trecu alături, în bucătărie, iar eu m-am întins în fotoliu. Pistolul din buzunarul pantalonilor mă jena. L-am scos şi l-am examinat. Luneta aia mă intriga la culme. Am ochit un vas bleu, aflat pe şemineu şi am privit prin instrument. N-am văzut nimic. L-am cercetat mai îndeaproape, întrebându-mă ce naiba putea să fie. Cu toate că semăna cu o lunetă, nici vorbă să fie aşa ceva. Era o

chestie pe care n-o mai văzusem niciodată atașată vreunei arme. Eram prea obosit, capul mi-era cât o baniță, așa că am pus pistolul pe masă, lângă mine, și peste el mi-am pus pălăria. O să i-l dau eu lui Clegg, care era un expert în materie de otrăvuri, arme de foc și pete de sânge.

Dintr-o dată am auzit un suspin ; am întors capul în direcția bucătăriei : era suspinul unei femei care plângea.

M-am ridicat din fotoliu, am traversat încăperea în liniște și am aruncat o privire în bucătărie.

Gail Bolus stătea în picioare în fața filtrului de cafea cu capul în mâini.

— Du-te dincolo și stai jos. O să fac eu cafeaua.

Și-a șters lacrimile cu dosul palmei și s-a întors cu spatele la mine.

— O fac eu. Vocea îi era înăbușită de suspine. Lasă-mă naibii în pace.

Am luat-o de braț și am condus-o în salon.

— Stai jos.

În două minute am făcut cafeaua. Am intrat în salon : stătea în picioare în fața șemineului și fuma ; nu-i vedeam fața.

— Cu zahăr ? am întrebat-o.

— Nu.

I-am turnat o ceașcă, am stropit-o cu ceva whisky și am pus-o pe șemineu, lângă ea. După care m-am așezat și m-am servit și eu cu cafea.

— Așadar, cu cărțile pe masă. Asta n-o să ducă la nimic, dar o să fiu mulțumit că am rezolvat toate problemele. Tu știi o grămadă de lucruri despre toată istoria asta — mult mai multe decât mine. Ai mers mână-n mână cu Thayler, nu-i așa ?

— Ce-ai vrut să zici cu... asta n-o să ducă la nimic ? mă întrebă cu o voce ușor ascuțită.

— Asta s-ar putea să nu ducă la nimic. Indiferent ce-o să se întâmple, trebuie să-l acopăr pe Cerf, ți-am mai explicat deja. Dacă pun mâna pe asasin, trebuie să-i spun lui Brandon, iar ăsta o să mă vâre la zdup fiindcă nu

l-am spus mai devreme. E un cerc vicios. Thayler l-a omorât pe Benny, iar Thayler e mort. Perfect. Asta-i deja ceva. Numai că Thayler n-a omorât-o pe Dana. Chiar dacă nu i-aş putea face nimic asasinului, tot aş vrea să ştiu cine este ; şi cred că tu-mi poţi spune asta.

— Ghiceşte, îmi răspunse dispreţuitoare.

Am dat din cap.

— Aş putea, dar prefer să mi-o spui tu. Thayler ştia cine este asasinul... de-aia a fost suprimat. Leabdetter ştia şi el cine este asasinul... şi a fost lichidat şi el. Tu ştii cine este, aşa că spune-mi numele lui, înainte de a-ţi veni rândul.

Se aşeză de cealaltă parte a mesei, în faţa mea, ţinându-şi în mână ceaşca de cafea.

— Cine ţi-a spus că ştiu cine este asasinul ?

— Intuiţia mea. Sunt convins că ai vorbit cu Thayler, după moartea Anitei. Şi mai cred că ţi-a spus şi ceea ce, cu siguranţă, Anita i-a dezvăluit.

— Foarte bine. Acum, că a murit, nu mai are importanţă. Se lăsă să cadă pe spate în fotoliu. Minţeam când ţi-am spus că între noi totul se terminase şi că uitasem de existenţa lui. Îl iubeam. Eram nebună după el şi am fost fericiţi împreună până în clipa în care a apărut târfa aia. Nimeni altcineva n-ar fi avut curajul să-i fie parteneră în numărul pe care-l făceam, şi dacă nu l-aş fi iubit, dacă n-as fi vrut să reuşească, să-şi facă un renume, n-aş fi făcut-o. Dar am făcut-o, a avut succes, se vorbea despre el, şi venea lumea să-l vadă. A trebuit să apară târâtura aia, ca totul să se ducă pe apa sâmbetei.

Luă o ţigară şi şi-o aprinse cu o mână nesigură.

— Dar după ce a reuşit să ne separe, l-a lăsat cu ochii în ceaţă şi s-a măritat cu Cerf. Mă aflam din întâmplare în Ocean City când a adus-o la el acasă. Într-o zi am văzut-o. Am făcut o mică anchetă. Am descoperit că se măritase cu Cerf fără să divorţeze de Lee. Târfa, îmi distru-

sese fericirea, eu aveam să-i distrug viața. I-am scris lui Cerf o scrisoare anonimă, spunându-i că era măritată.

Mi-am mai turnat o ceașcă de cafea, am mai adăugat whisky și mi-am aprins încă o țigară.

— E nostim, dar nu credeam că ești genul care să trimită scrisori anonime.

— Nu zău ? Părea indignată. După tot ce mi-a făcut ? Ba bine că nu ! I-am trimis-o și i-am spus și lui Lee. El a venit s-o vadă pe Anita. Pe vremea aia, tipa deja se cam săturase de Cerf și se dădea în bărci cu Barclay. I-a fost frică atunci când a aflat că Lee o să sosească și i-a cerut lui Bannister s-o ascundă. Lee mi-a povestit totul. Aflase de la Anita, mai înainte să fie omorâtă. Asasinarea agentului tău, Dana Lewis, a fost o eroare. Cerf i-a arătat Anitei scrisoarea mea. Javra a încercat să-și salveze pielea mințind, dar el n-a crezut-o. Asa că, fiindu-i frică rău ca nu cumva Cerf s-o omoare, a fugit. Noaptea aia când a venit la tine, voia să știe dacă Cerf aflase despre ea și Barclay. După ce a plecat de la tine, s-a prins că Cerf o urmărea. Speriată, a rugat-o pe Dana s-o ajute. Dana a luat-o la ea acasă. Cerf le-a urmărit și a așteptat afară. Anita i-a oferit Danei colierul, în ideea de a-și schimba între ele hainele și ca Dana să-l atragă pe Cerf pe o pistă falsă, în timp ce ea, Anita, avea să se refugieze la „Étoile" ; Dana a acceptat. Și-au schimbat hainele între ele. Înainte de a pleca de-acasă, Dana a ascuns colierul sub saltea, pentru cazul în care Anita s-ar fi răzgândit și l-ar fi vrut înapoi. Cerf a omorât-o pe Dana acolo, pe malul mării, printre dune, luând-o drept Anita. Acum cred că ai înțeles. Cerf l-a omorât pe Leabdetter. Fiindcă Leabdetter l-a văzut luându-i Danei hainele Anitei, și a încercat să-l șantajeze.

— Cum se face că știi toate astea ?

M-am îndreptat pe spate și am privit-o drept în față.

— De la „Étoile". Anita i-a lăsat o scrisoare lui Lee, în care povestea totul. Lee mi-a spus. Ei îi trecuse prin cap ideea ca Lee să-l șantajeze pe Cerf. Târfa spunea că

ei doi ar putea să-i umfle toate paralele lui Cerf, dacă pritoceau treaba ca lumea.

— Şi ce-a făcut Thayler ?

— Lee avea o foame continuă de bani. A acceptat. Ochii ei verzi se umplură de amărăciune. Te-ai întrebat de ce hainele Danei au fost găsite acasă la Barclay. Anita era îmbrăcată cu ele, îţi aminteşti, nu ? S-a dus la Barclay, fiindcă acolo îşi lăsase nişte haine de schimb. Barclay era plecat din oraş. S-a schimbat, a lăsat hainele Danei în dulapul lui Barclay şi s-a dus la „Étoile". Acolo ai găsit-o tu. Bannister a dat-o pe uşă afară. Nu ştia unde să se ducă, iar Cerf o căuta în continuare ; aşa că a venit la tine. Tu erai la Cerf. Ăsta s-o fi gândit că ştiai deja prea multe ; a venit la tine acasă, intenţionând să te omoare, dar a dat de Anita. A omorât-o. Lee o căuta pe Anita. S-a hotărât să te viziteze şi să te întrebe ce ştiai despre ea. A ajuns prea târziu ca să-l mai poată împiedica pe Cerf s-o omoare pe Anita, numai că, în încăierare, Cerf şi-a pierdut pistolul. Şi a întins-o. În timp ce Lee îl căuta pe-afară, ai sosit tu. În clipa aia, Lee a ticluit un plan, ca să-i poată înhăţa lui Cerf şi ultimul dolar. De altfel, nici nu era mare scofală ; avea arma crimei, pistolul lui Cerf. Un pistol marcat cu iniţialele lui şi care folosise la asasinarea Danei, a lui Leabdetter şi Anitei. Te-a pocnit, a dus cadavrul Anitei la Betillo, m-a sunat şi mi-a spus să vin la tine să văd ce ai de gând.

S-a întrerupt să-şi stingă ţigara. Gura i se strâmbă într-un zâmbet batjocoritor.

— Cam asta ar fi tot. Poţi să crezi sau nu ce a urmat. Lee a luat legătura cu Cerf şi i-a spus că trebuie să plătească, dacă nu vrea ca pistolul şi cadavrul Anitei să ajungă la poliţie. Lee îi cerea o jumătate de milion de dolari, asta pentru început.

— Şi tu vrei să mă faci să cred că Cerf a acceptat ? Şi că a fost în noaptea asta la Betillo şi l-a lichidat pe Thayler, nu ?

Dădu afirmativ din cap şi privi în gol.

— Te-am prevenit că Cerf este un tip periculos, suspină ea și-și puse mâinile la ochi. Numai că este prea sigur de el. Pe mine nu m-a luat în calcul.

M-am ridicat dintr-un salt și, fără nici o vorbă, m-am năpustit spre dormitor. Am ajuns acolo cu trei secunde înaintea ei. Mă privi intrigată.

— Ce te-a apucat ?

Părea furioasă.

M-am uitat prin cameră, mi-am trecut mâna prin păr și am dat din cap.

— Ascultă, drăguțo, cred că sunt cu nervii în batistă. Aș fi jurat că e cineva pe-aici. N-ai auzit pe cineva mergând ? Mergând în vârful picioarelor ?

Holbă ochii la mine și se uită primprejur, cam nervoasă. Am dat la o parte, cu un gest brutal, perdelele. Nimeni. Am scrutat întunericul de-afară. Ploaia se lovea de geamuri.

— Încerci să mă sperii !

Vocea îi tremura.

— Doar noi doi știm că Cerf este asasinul. M-am apropiat de ea și am privit-o drept în ochii ăia mari și verzi. Și nici unul dintre noi n-o crede, așa-i ?

Mâna ei albă și fină se așeză pe umărul meu.

— E greu de crezut. Dacă Lee nu mi-ar fi spus-o, nici eu n-aș fi crezut una ca asta.

Am zâmbit :

— Faptul că ți-a spus-o Lee, nu înseamnă neapărat că trebuie s-o și cred. Nu sunt eu mare brânză de detectiv, o știu și nu-mi fac cine știe ce iluzii, dar uită-te și tu. Privește-ți patul. N-ai dormit în el în noaptea asta. De ce ? Uită-te și aici. Când am bătut în geam, tocmai te dezbrăcai și aici ți-ai aruncat hainele, în mare viteză. Am luat un pantof și i l-am întins. I-ai retezat o arteră și a sângerat ca un porc tăiat. Mă gândeam eu că trebuie să fie sânge, undeva, pe tine. Uite-l, pe pantoful tău.

Își trecu vârful limbii peste buze.

— Vorbești în dodii, zău așa !

Dar nu părea deloc străină de cele ce-i spusesem. Se îndreptă spre salon.

Am urmat-o, agitând mâna în care ţineam pantoful :

— Nu mai spune ! Şi totuşi, e simplu ca bună ziua. Hai să înlocuim în istorioara ta pe Jay Cerf cu Gail Bolus şi o să ajungem la o chestie a naibii de interesantă. Tu ai omorât-o pe Dana, crezând că este Anita. Tu l-ai omorât pe Leabdetter, care te-a văzut că o dezbrăcai pe Dana şi care, prin urmare, te-a ameninţat că te denunţă. Tu ai omorât-o pe Anita, fiindcă o urai şi de fapt aveai de gând să-i faci felul de când ţi-l suflase pe Thayler ; tu ai fost la Betillo în noaptea asta şi tu l-ai omorât pe Thayler fiindcă...

M-am oprit şi am întrebat-o :

— Ia zi ! De ce l-ai omorât pe Thayler ?

4

În bucătărie, frigiderul mormăi scurt. Pe şemineu, pendula ticăia regulat, sub învelişul ei din lemn de stejar.

Gail Bolus era foarte calmă : şoldurile i se ridicau şi coborau uşor sub halatul fin de mătase. Nu părea deloc emoţionată. Nici măcar mâna nu-i tremură când turnă cafea. Puse zahăr şi amestecă cu linguriţa. Pe figură îi era întipărită o expresie vagă, îndepărtată.

Mă întrebă :

— Nu cumva ai luat-o razna ?

M-am aşezat în faţa ei, cu mâna aproape de pălărie.

— Până aici, ţi-ai jucat rolul ca la carte ; nu strica piesa zău aşa ! Lacrimile, aiureala asta cu Cerf, atât de sincer povestită, calmul cu care m-ai urmat în dormitor, ştiind că o să aflu că n-ai dormit acolo, totul a fost

perfect. Să continuăm pe acelaşi ton ; de ce l-ai omorât pe Thayler ?

Se hotărî să mă privească ; ochii îi erau gânditori.

— Nu eu l-am omorât, îmi răspunse calmă. Eu îl iubeam. Cerf a făcut-o, ţi-am mai spus.

— Ştiu ce mi-ai spus ; din păcate pentru tine, vechiul tău prieten Thayler ţinea un jurnal. Mi l-a făcut cadou înainte de a muri. L-am citit, şi ce scrie acolo nu se brodeşte deloc cu ce mi-ai servit tu. El spunea că Anitei îi era frică de tine ; ştia că îţi intrase în cap să-i găureşti pielea cu un glonţ. De-aia am venit aici. De-aia m-am uitat prin dormitorul tău. Ştiam că te-ai întors de la Coral Gables. Voiam să fiu sigur că nu te-ai atins de pat. Ştiam că după măcelul de-acolo, obligatoriu trebuia să ai o pată de sânge pe tine, cât de mică. Mi-am îndreptat degetul spre pantoful pe care-l pusesem pe masă. De ce l-ai omorât ?

Mă privi lung, apoi începu să râdă. Un râs fără nici o urmă de veselie în el, care răsună ca o grămadă de fiare răscolite.

— Vasăzică, ticălosul ţinea un jurnal ? Ce tâmpenie !

— Chiar aşa. În general, un jurnal are neplăcuta menire de a pune lucrurile la punct.

Sorbi din cafea, se strâmbă şi puse ceaşca pe masă.

— S-a răcit, spuse.

— Din partea mea, poate să fie şi fierbinte, asta n-are nici o importanţă. Să vorbim despre Thayler.

— A căutat-o cu lumânarea, idiotul ! Nu puteam scăpa o ocazie ca asta. Nimeni nu m-ar fi bănuit pentru crimele alelalte, atunci de ce nu una în plus ? făcu ea, pe un ton degajat. Îmi pare rău pentru Dana. Dar dacă ai fi fost în locul meu şi ai fi văzut-o noaptea, în lumina lunii, în rochia Anitei, ai fi comis aceeaşi eroare.

— De acord. Păcat pentru Dana. Dacă n-ar fi fost ea, aş fi tras linie şi n-aş fi spus o vorbă nimănui. Ăilalţi nu fac două parale. Dar Dana a însemnat ceva. Ai să plăteşti pentru ea.

Ridică din umeri.

— Nu poţi să-mi faci mare lucru.

— Ba cum să nu ! Sunt două variante : ori iac chiar eu dreptate, ori te dau pe mâna poliţiei. N-am chef să-ţi răsucesc gâtul ăla drăgălaş. Şi e păcat, fiindcă asta ar evita o grămadă de complicaţii, dar am o conştiinţă. şi asta mă împiedică să fac aşa ceva. Aşa că soluţia este poliţia. Pentru mine. asta înseamnă câţiva anişori la răcoare, ca fiind complice. dar n-am ce-i face.

— Cerf n-o să guste chestia asta. îmi aminti. încruntându-şi sprâncenele.

— Ştiu, dar până acum n-a fost implicat. O să trebuiască să se resemneze. Vrei să pui ceva pe tine înainte de a-l chema pe Brandon ? E în stare să te ducă la poliţie aşa cum eşti îmbrăcată. îl ştiu eu. Ar fi mai bine să te îmbraci.

— Presupun că glumeşti. nu ?

Şi ridică sprâncenele.

— Nu acum. drăgălaşo. S-a terminat cu gluma. Şi fii liniştită. Cu ochii tăi frumoşi. o să iei doar cinş'pe ani. nici o zi mai mult.

— Dacă te cramponezi în aşa hal — şi ridică din umeri — atunci o să mă îmbrac.

Îşi luă ceaşca cu cafea.

— Vrei să-mi torni puţin whisky ? N-o să mă crezi, dar nu mi-e prea bine.

Eram cu ochii pe ea.

— Serveşte-te.

Îmi întinse ceaşca. Mă aşteptam eu la o măgărie. dar a fost atât de rapidă. cum nu-mi puteam închipui că poate să fie cineva. Abia mi-am şters de pe faţă cafeaua care mă orbise, că şi avea în mână pistolul.

— Ce să zic, o merit şi gata ! Eram cât se poate de calm. Trebuia să ţin minte că eşti o expertă în arme de foc.

— Păi da. zise. cu ochii scânteietori ca nişte smaralde. Dă-te înapoi şi nu încerca să faci pe deşteptul. Sunt o

trăgătoare la fel de bună ca Lee, şi chiar dacă aş vrea, tot nu pot să nu te nimeresc.

M-am tras înapoi în dormitor.

— La perete. Şi întoarce-te. Un singur gest, şi trag. O să mă îmbrac.

Mă plasase într-un loc tâmpit, lângă o toaletă în a cărei oglindă o puteam vedea. Asta nu-mi folosea la nimic. Între noi se afla patul şi ticăloasa era la vreo şase metri de mine. Omorâse deja patru persoane : una în plus nu i-ar fi provocat ei coşmaruri, asta în cazul în care ar fi avut aşa ceva, lucru de care mă cam îndoiam.

— Văd că treaba se cam nasoleşte, am zis şi eu, aşa ca să nu tac. Nu ştii că detectivul întotdeauna se căsătoreşte cu eroina ? Dacă ai să mă omori, sfârşitul poveştii o să fie complet aiurea.

Râse.

— Îmi plac poveştile aiurea. Maşina ţi-e afară ?

— Da. Vrei cheile ?

Stătea pe un scaun şi-şi trăgea ciorapii. Pistolul era aşezat pe pervazul ferestrei, la îndemâna ei. Dacă n-ar fi fost patul, mi-aş fi încercat şansa, dar aşa stând lucrurile, tare mă temeam că nu mai aveam nici o carte de jucat.

— O să le iau mai târziu, nu te mişca.

Se ridică şi căută ceva într-un sertar. Arma o ţinea în mâna dreaptă.

— Şi unde ai de gând să te duci ?

— La New York. Datorită ţie, poliţia n-o să mă bănuiască niciodată. O să-mi refac viaţa acolo. Aşa cum arăt, nu mă plâng eu. Parcă ţi-am mai spus-o, aşa cred.

— Da.

Mi-am dat seama că începusem să transpir. Ori că era prea cald, ori că-mi intrase frica în oase. Dată fiind situaţia în care mă aflam, nu m-am mai obosit să analizez care din două.

Îşi luă o fustă din mătase verde, îşi băgă picioarele înăuntru şi şi-o trase pe şolduri, pe sub cămaşa de noapte. M-am gândit să trec la acţiune când şi-o scoate cămaşa.

Nervii mi-erau încordaţi, iar muşchii pregătiţi. Numai că nemernica nu-şi ridică pe deasupra capului cămaşa, ci şi-o dădu jos de pe umeri şi o lăsă să cadă.

Era sinucidere curată, dar preferam să mor aşa, cu sânge rece : în momentul în care stătea într-un picior, pentru a ieşi din cămaşa de noapte, m-am întors cu faţa de la perete şi m-am catapultat spre ea, pe deasupra patului, înţepenit de frică.

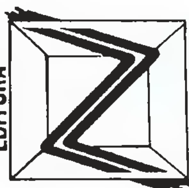
Nici măcar n-a clipit ; a rămas nemișcată, așa cum era, pe jumătate goală, superbă de altminteri, cu un zâmbet pe buzele rujate. Ţeava de calibrul 45 îmi apăru ca un tunel. I-am văzut degetul de pe trăgaci cum se albise datorită apăsării. M-am aruncat ca un nebun spre ea, cu braţele întinse cu disperare, în încercarea de a o prinde, dar eram la kilometri şi kilometri depărtare. Eram în întârziere cu ore întregi. Arma bubui înfiorător : praful de puşcă îmi arse faţa. Primul glonţ nu mă nimeri, nici al doilea şi nici al treilea. Eram deja asupra ei şi i-am smuls rapid arma din mână. Apoi am rămas tablou. Căzuse la podea, cu ochii măriţi de groază, cu gura schimonosită într-o grimasă neomenească şi cu pieptul zdrobit. Dintr-o gaură suficient de mare pentru a vârî înăuntru o minge de tenis, ţâşnea un jet de sânge. Am rămas locului, năucit, stupefiat, depăşit de ce se întâmplase. Dădu ochii peste cap, iar mâna îi căzu greoi pe covor.

Am examinat încetişor pistolul căzut lângă ea. Din lunetă ieșea un firicel de fum. Mi-a trebuit ceva timp să înţeleg şmecheria : era o armă trucată o armă care omora ucigașul : o armă care trăgea pe dos. Ultima glumă a lui Thayler. Mie mi-o dăduse. Numai că n-a mers cum ar fi vrut el.

M-am îndepărtat de sângele care continua să curgă, făcându-şi drum printre modelele complicate ale covorului. Apartamentul era insonor, şi nu credeam să fi auzit cineva detunătura, dar n-aveam de gând să risc. M-am întors în salon. Mi-am luat ceaşca, farfurioara, paharul

de whisky gol şi pălăria. Mi-am luat şi mucurile de ţigări. Am aruncat o privire de jur împrejur, încercând să-mi amnitesc ce mai atinsesem. Pentru mai multă siguranţă, am şters masa cu batista. Am stins lumina, am deschis uşa şi am scrutat lumina palidă a zorilor. Nimeni. Ploua cu găleata.

Am alergat ca un turbat spre maşina mea.

SERIE NOUA

Țeava de calibrul 45 îmi apăru ca intrarea într-un tunel. I-am văzut degetul de pe trăgaci cum se albise datorită apăsării. M-am aruncat ca un nebun spre ea, cu brațele întinse cu disperare, în încercarea de a o prinde, dar eram la kilometri și kilometri depărtare. Eram în întârziere cu ore întregi. Arma bubui înfiorător.

